

КОННИ МЕЙСЪН

ДА
УКРОТИШ
ВЯТЪРА

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

КОНИ МЕЙСЪН ДА УКРОТИШ ВЯТЪРА

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Преследвайки неуловим банков обирджия, Чад Дилейни не се задържа дълго на едно място. Но закоравелият ловец на глави има необяснима слабост към деца, изпаднали в беда. Така един ден се оказва пред вратата на Сара Темпъл, понесъл на ръце петгодишния ѝ син. Виолетовите очи на Сара го приковават на място. Той е чул слуховете за скандалния ѝ живот и като наблюдава полюшването на ханша ѝ, си пожелава да вкуси от нейните прелести. Последното, което Сара иска, е денонощната опека на един суров човек на закона. Душата ѝ е преситена от болка, извираща от годините презрение. Но под нежните грижи на Чад тя усеща как пламъкът на яростта се превръща в пламък на желанието.

И се заклева да го привърже към себе си във връзка, изкована от истинска любов.

ПРОЛОГ

Драй Гълч, Монтана, 1880

— Не заминавай! — молеше се Пиърс, докато Чад тъпчеше вещите си в дисагите. — Утре нещата ще изглеждат по-добре.

Чад се изсмя горчиво.

— Как можеш да ми казваш това след всичко, което видяхме току-що? Господи, Пиърс! Четири трупа! Хал си го заслужаваше, но не и старият Дулитъл.

— Ед Дулитъл беше болен старец, не му оставаше още много да живее. Не можеш да се обвиняваш заради събитията, които доведоха до смъртта му. Аз съм по-виновен от всеки друг.

Чад продължи със заниманията си, все едно Пиърс не беше казал и дума.

— Знам, че Кора Лий беше лъжкиня и нямаше никакъв морал или съвест, но разбирам, че е била измамена и сплашена от брат си. Не може да бъде смятана за единствено отговорна за действията си в тази бъркотия. Господ знае, че не трябваше да умира при раждането. А детето беше съвсем невинно.

— Чуй ме, Чад. Ако оставим настрана всичкото това, Райън има нужда от тебе тук, в ранчото.

— Може да се справи и без мене. Не разбираш ли? Трябва да се махна от Драй Гълч, далече от трагедията. Не съм искал да се женя. Направих го, за да ти спася кожата. И виж какво излезе от цялата работа. Животът ми е съсипан. Даже и на себе си вече не мога да вярвам. Не се опитвай да ме спираш, Пиърс. Нито ти, нито Райън бихте искали да живеете с мене, ако остана тук.

— Кога ще се върнеш?

Чад се загледа в далечината, изражението му беше твърдо и решително, очите — помрачнели.

— Не знам.

1

Карбън, Уайоминг, 1882

— Майка ти е курва и ти си копеле!

Група парцаливи момчета крещяха на прашната улица пред Чад жестоките си думи към едно малко момче, което преследваха.

Чад Дилейни беше загубил броя на градовете като Карбън, които прекоси през тези две години. Видиш ли един, все едно си видял всичките. Единствената разлика между Карбън и който и да било друг град в Уайоминг беше това, че тук беше център за добив на каменни въглища, разположен на железопътната линия Юниън Пасифик. Чад дръпна юздите на пъргавия си сив жребец по изровения път, забелязвайки множеството кръчми по главната улица. Бакалия, банка, бръснарница, магазин за фураж, железария и шивачница се редяха от двете страни на улицата, а между тях имаше кръчми и танцови зали.

Още къщи се купчеха в безпорядък по страничните улици, на хоризонта се извисяваше черква. От другата страна на линията, която минаваше през северния край на града, Чад видя редици паянтови колиби, за които предположи, че подслоняват въглекопачите и семействата им. Въглищният прах се носеше из въздуха и се отлагаше върху къщите като мръсно одеяло. Влизаше в очите на Чад и той ги избърса.

— Майка ти е курва! Майка ти е курва!

Чад почти беше стигнал до момчетата. Те бяха застигнали горкото момченце, което гонеха, и го бяха повалили на прашната земя. Чад наблюдаваше безстрастно, когато по-големите момчета започнаха да го удрят с юмруци.

— Къде ти е бащата? Що нямаш фамилия?

Момчетата вече ставаха злобни и Чад повече не можеше да се прави, че нищо не вижда. Дребосъкът, когото биеха, не беше издал и звук и Чад беше впечатлен от храбрите му, но безполезни усилия да се защити. Греховете на майката не бива да тежат на детето, помисли Чад. Може да беше закоравял, да беше загубил искрата на състраданието,

което някога притежаваше в изобилие, но не беше безсърдечен, когато ставаше дума за деца.

Спря коня, скочи от седлото и взе да издърпва големите момчета едно по едно.

— Какво правиш, господине? — запита едно от тях. — Това не е твоя работа.

— Сега е — каза Чад, изправяйки се пред момчетата. — Вървете си у дома, където ви е мястото. Трябва да се срамувате от себе си, че нападате толкова малко момче, дете не може да се защити.

— Той е копеле. Не знае даже кой е баща му — озъби се в отбрана голямото момче. — Майка му е курва.

— Хайде! Изчезвайте! — каза Чад, като се направи, че посяга към пистолетите си.

Очите на нахалника се разшириха от страх, когато зърна двата пистолета с дръжки от орехово дърво — Колт 45, наричан „Миротворец“, — увиснали на хълбоците на Чад. Заедно със страховитото му изражение пистолетите бяха достатъчни, за да изплашат повечето възрастни мъже.

— Хайде — викна момчето, махвайки на приятелите си. — Не се забърквам с въоръжени.

Чад леко се поусмихна докато очите му наблюдаваха момчетата да офейкват. После той насочи вниманието си към момченцето, седнало на земята, което изглеждаше зашеметено и раздърпано след боя, който беше изяло. Чад клекна до него и му помогна да се изправи.

— Добре ли си, синко?

Огромни сини очи, блеснали от сълзи, се вгледаха в него.

— Добре съм, господине. — Момчето изтри влагата от бузите си с мърляв юмрук, жестът опровергаваше думите му. — Повечето пъти бягам по-бързо от тях.

— И преди ли е ставало?

Момчето кимна тържествено.

— Няма нищо, господине. Свикнал съм.

Чад разгледа ударените места по лицето и ръцете на момчето и реши, че не е толкова зле, колкото изглежда. Беше получавал и по-лоши наранявания заедно с братята си. Тримата с Пиърс и Райън бяха получавали безброй рани, докато бяха малки, а репутацията им на

пакостници беше напълно заслужена. Но сега всичко това беше останало назад. Животът му беше поел по съвсем неочакван път.

— На колко си години, синко?

— На пет.

Чад сподави една усмивка.

— Толкова голям? Как се казваш?

— Абнър.

— Ела, Абнър, ще те заведа у дома ти.

Абнър се запъна и енергично разтърси глава.

— Мама ми е казвала да не тръгвам с непознати.

Поне едно нещо както трябва, е направила майка ти, помисли Чад, питайки се кой ли наглежда момчето, докато майка му припечелва като проститутка. Протегна ръка.

— Аз съм Чад Дилейни. Сега вече не сме непознати.

Абнър погледна втренчено голямата ръка на Чад и след като помисли доста, сложи доста по-малката си десница в нея. Когато ръката на Чад стисна ръчицата на Абнър, той усети присвиване някъде близо до сърцето. Не знаеше много за малките деца, фактически никога не бе имал вземане-даване с хлапета, но това смело малко момченце го накара да почувства нещо, които мислеше, че е изгубил в онзи трагичен ден, когато беше видял да умира едно невинно бебе.

— Къде живееш, Абнър?

Момченцето посочи редиците бордеи, скупчени в края на града. Проститутките сигурно не печелеха много в този град, това е било най-доброто, което е могла да си позволи майката на Абнър, помисли Чад презрително, оглеждайки схлупените бараки с критично око.

Настани Абнър на коня си и се качи зад него. Почувства как момчето се вцепенява и предположи каква е причината за страха му.

— Харесва ли ти да яздиш? — запита той, докато насочваше животното към бедняшкия квартал.

— За първи път се качвам на кон — каза Абнър с треперещ глас.

— Много е голям, господине. Как се казва?

Чад потупа големия сив жребец, предпочитания от него сред всички коне, родени и израснали в ранчото на Дилейни.

— Нарекъл съм го Флинт.

— Не съм те виждал тук. Какво правиш в града?

— Аз съм ловец на глави — обясни Чад. Абнър го изгледа озадачено. — Знаеш ли какво е това?

— Не. Кажи ми.

Чад се засмя.

— Любопитен си. Това означава, че ловя лоши мъже срещу пари.

— Какво правиш с лошите, като ги хванеш?

— Закарвам ги в затвора.

Докато Абнър смели обяснението на Чад, вече бяха прекосили линиите на път към гетото.

— Коя къща е вашата? — запита Чад.

Всичките бараки му изглеждаха еднакво. До една бяха в окаяно състояние, имаха нужда от боядисване и наложителна поправка.

— Пуснете ме тук, ще вървя по-нататък пеша — каза Абнър. — Ако се прибере у дома ѝ се пооправя, преди мама да ме е видяла, може и да не разбере какво е станало. Тя все се тревожи за мене.

— Бас държа — каза Чад с лек сарказъм.

Майката на момчето вероятно спеше след усилията да забавлява мъже цяла нощ, оставяйки детето си да скита самичко. Усецаше у него да се надига гняв заради Абнър. От това, което знаеше за жените, те бяха алчни, развратни създания и той не искаше да има нищо общо с тях. Собственият му баща не струваше нищо, щом като майка му беше избягала.

— Покажи ми къщата ви, синко. Мисля, че ще трябва да си поговоря с майка ти да се грижи по-добре за тебе.

Внезапно една жена изхвъркна от близката колиба, викайки Абнър.

— Мамо!

Абнър се опита да скочи от седлото на Флинт, но Чад го задържа здраво до себе си.

Като видя сина си в ръцете на непознат, жената се хвърли към Чад като амазонка. Черната ѝ коса се вееше зад нея като тъмен облак, лицето ѝ беше разкривено.

— Пусни сина ми... грубиян такъв! Виж го! Какво си му направил?

Тя посегна към Абнър, грабна го от ръцете на Чад и го притисна здраво.

— Мамо, мамо, добре съм — каза Абнър, изплъзвайки се от прекалено силната прегръдка на майка си. — Пусни ме.

Сара Темпъл неохотно пушна Абнър на земята, но сграбчи здраво ръката му, за да не избяга, докато се взираше свирепо в Чад.

— Аз съм Сара Темпъл, майката на Абнър. Кой сте вие? Какво сте направили със сина ми?

Чад бутна шапката си назад и отвърна на свирепия поглед на Сара. Не можеше да си спомни някога да е виждал такива виолетови очи. Като огромни теменужки. Сара Темпъл беше стройна дребна жена с ангелско лице. Защо такава красавица ще избере подобно унижително занимание?

— Аз съм Чад Дилейни. Измъкнах Абнър изпод цял куп поголеми момчета. Май щеше да пострада. — Лицето му се вкамени. — Трябва да се грижите по-добре за него.

Червени искри избухнаха пред очите на Сара.

— Как смеете да ме обвинявате! — Огледа пистолетите му с очевидно презрение. — Не приемам съвети от убийци.

— Господин Дилейни е ловец на глави, мамо — побърза да каже Абнър. — Получава пари, задето хваща лоши мъже.

— Защо не влезеш вътре да се измиеш, миличък — каза Сара на момченцето. — Ще дойда след малко. — Огледа синините му със загрижени очи. — Сигурен ли си, че си добре?

— Добре е, госпожо Темпъл — увери я Чад. — Изгоних момчетата, преди да го бяха наранили сериозно.

— Благодаря ви — каза Сара сковано, докато наблюдаваше как Абнър изчезва вътре. — Госпожица Темпъл. Не съм омъжена.

Не беше необходимо Сара да осветлява Чад за семейното си положение, но не искаше да добива погрешна представа за нея. Никога не се беше опитвала да крие истината и никога не би го направила. Почтените граждани на Карбън бързо я бяха осъдили, задето роди дете без брак. Бяха й лепнали етикета курва, макар да не беше направила нищо, с което да си спечели това прозвище. Дори собствените й родители я смятаха за паднала жена. Бяха изслушали обяснението й, бяха я нарекли лъжкиня и скоро след това се бяха отказали от нея.

Чад я изгледа намръщено.

— Абнър е добро момче. Наистина трябва да се грижите по-добре за него. Жена с вашата... ъ-ъ... професия трябва да знае как

гледат на нея гражданите и да вземе мерки да защити невинното си дете от хорските клюки и жестокости.

Сара се наежи отбранително. Чад Дилейни беше пришълец в града, но я беше осъдил само въз основа на слухове.

— Вие, мъжете, сте един дол дренки. Самодоволни, безсъвестни животни, вземат това, което искат, без да ги е грижа за последиците.

А Сара беше изпила цялата горчилка на последиците. Абнър беше резултатът от властната страст на един мъж и тя нямаше да остави детето ѝ да страда заради това.

— Имате лошо мнение за мъжете — изрече насмешливо Чад. — Опитът ме е научил, че има жени, на които не може да се вярва.

— Опитът ме научи на точно обратното. Какво право имате да си вадите прибързани заключения? — нападна го Сара. — Не бива да вярвате на всичко, което чуете. Колкото до Абнър, някога опитвали ли сте се да държите изкъсо петгодишно дете?

— Момчето знае ли с какво си изкарвате прехраната? — запита сурово Чад.

Изблик на гняв пламна във виолетовите очи на Сара.

— Разбира се, че знае. Често ми помага да пълня коритата.

Думите ѝ съвършено объркаха Чад. Какво общо имаха коритата?

— Моля?

— Пера чужди дрехи. Не е кой знае каква професия, но поне е почтена.

Чад се изсмя.

— Перете чужди дрехи? Вие? Какво ли не чух досега. Онези момчета, които преследваха сина ви, споменаваха съвсем друга професия, не толкова почтена.

Ярка червенина полази по шията на Сара.

— На всичко, което чуете ли вярвате, господин Дилейни? Децата невинаги говорят истината. Благодаря ви, че помогнахте на Абнър.

Тя се обърна и изчезна.

Чад я наблюдаваше с присвити очи, възхищавайки се на изящната линия на гърба ѝ и на начина, по който черната ѝ коса се спускаше по раменете на гъсти тъмни къдрици. Раздърпаните дипли на полата ѝ се виеха съблазнително около стройните ѝ глезени и той се запита дали краката ѝ са толкова привлекателни, колкото всичко друго

у нея. Беше сигурен, че не е първият мъж, който си задава такива въпроси, и няма да бъде последният.

Видя я да изчезва зад колибата си и внезапно осъзна, че има още нещо, което иска да каже на тази жена. Тъжната съдба на Абнър беше пропукала стената, която Чад беше издигнал около сърцето си, и той искаше да се увери, че Сара Темпъл знае, че синът ѝ е бит и обиждан от другите момчета. Повечето майки биха направили всичко, за да защитят децата си.

Слезе от седлото и се приготви да последва Сара, проклинайки Фреди Джаксън, разбойника, заради когото беше дошъл в Карбън. Откакто напусна Драй Гълч, не беше изхарчил и цент от печалбите на ранчото Дилейни. Не беше спечелил тези пари и отказваше да ги приеме. Вместо това печелеше, като събираще награди за заловени престъпници. Сега преследваше мъж на име Фреди Джаксън, издирван за банкови обири. Наградата за залавянето му беше солидна.

Джаксън беше неуловимо копеле. Чад беше готов да се откаже, когато научи, че той бил в Карбън, Уайоминг, и се говорело, че има роднини в града. Тъй като беше наблизо, Чад реши да огледа града и да разпита роднините на Джаксън. Не искаше да се отказва. Не беше предвидил, че ще срещне момченце на име Абнър, което ще го отклони от работата му, и се запита какво у това дете беше раздвижило закрилническите му инстинкти.

Чад настигна Сара в задния двор. Спря на място, когато видя корито, пълно с димяща вода, купчини мръсни дрехи и въжета, опнати през целия двор. Зяпна, гледайки как Сара разводнява луга в коритото, пълно с гореща вода.

— Господи, тя не лъже — измърмори той под нос.

Или пък лъжеше? Нещата не се връзваха. Не познаваше жена, която да не изопачи истината, когато ѝ изнася.

Тя го чу зад гърба си и се извърна, решена да не се предава.

— Какво правите тук? Да не би да ми носите прането си?

— Наистина перете чуждо.

Тя изсумтя неженствено и протегна ръце към него, за да ги огледа.

— Вижте ми ръцете и отсъдете сам.

Чад се втренчи в ръцете ѝ. Бяха червени и загубели. Разбира се, че не приличаха на ръце на проститутка. Той забеляза и други неща.

Като грижливо изпраната ѝ, спретнато закърпена рокля. И обувките. Бяха износени и почти негодни. Не виждаше подметките, но би заложил последния си долар, че ще намери дупки по тях. Това, което видя, не се връзваше с представата за проститутка. Беше признала, че не е омъжена. Дори не се беше опитала да прикрие греховното си минало, като се преструва на вдовица, както можеха да направят други жени.

Внезапно, може би засрамена от вида на червените си, напукани ръце, Сара ги скри в гънките на полата си.

— Нямам време за приказки, господин Дилейни. Чака ме работа.

Обръщайки се рязко, тя се отправи към огъня и вдигна тежкия чайник от триножника. Чад я загледа за момент как се бори с тежкия съд, после се хвърли да ѝ помогне.

— Дайте да го взема — каза той, сграбчвайки дръжката на чайника.

— Нямам нужда от помощта ви. Справяла съм се добре през тези пет години и ще продължа да го правя много след като си заминете от града.

Сара нямаше представа защо отклонява помощта на Чад. Може би защото долавяше нещо опасно в красивия мъж. Не знаеше нищо за него. Изглеждаше като наемен убиец и доколкото знаеше, беше от същата порода като Фреди Джаксън, когото ненавиждаше от все сърце. Имаше нещо твърдо в чертите на Чад, което не предвещаваше нищо добро за враговете му. Корав, непредсказуем, опасен. Интуицията казваше на Сара, че овладяното спокойствие на тялото му е по-смъртоносно от оръжията, които носеше.

Беше висок, с широки рамене, със слабо, тъмно лице, засенчено от прашната широкопола шапка. По панталоните от еленова кожа и по жакета му се виждаха петна от пот и прах, мрежа от бръчици излизаше от ъгълчетата на лешниковите му очи като безмълвно свидетелство за трудния му живот на открито. У него имаше сурова, непреклонна сила, но кичурът тъмнокестенява коса, който падаше на челото му, смекчаваше суровостта му.

— Повечето жени биха приели помощ — каза той, опитвайки се да измъкне чайника от ръцете ѝ.

— Аз не съм повечето жени. Пуснете го и ме оставете на спокойствие.

Това беше всичко, което той можеше да понесе от Сара Темпъл. Тя беше упорита и неблагодарна. Той не знаеше защо още стои тук, предлагайки ѝ помощта си, когато тя я отхвърля. Не си ли беше научил урока? Помагането може да доведе до трагични усложнения. Беше живото доказателство за това.

Отвратен, той пусна чайника и се обърна, без да помисли. Сара, неподготвена за рязкото му отдръпване, се спъна в полите си и политна напред. Чайникът излетя от ръцете ѝ. Инерцията я понесе към коритото с димяща вода.

Първата ѝ реакция беше да протегне ръце напред. За съжаление нямаше какво друго да спре падането ѝ, освен коритото с вряла вода. Тя издаде пронизителен вик, когато ръцете ѝ бухнаха във водата.

Чад чу вика и веднага посегна към пистолетите си, обръщайки се с автоматично приклякане. Това, което видя обаче, накара косата му да се изправи. Сара беше на колене пред коритото, притиснала ръце до тялото си. Беше смъртнобледа, лицето ѝ се кривеше от болка. Пъхвайки мигновено оръжията на място, Чад хукна към нея, ужасен от мисълта, че е пострадала заради него.

Изруга мрачно, когато видя колко зле се е опарила. Кожата на ръцете ѝ беше червена и на мехури. Чад я грабна на ръце и видя, че е почти припаднала. Имаше нужда от лекар, и то веднага.

Точно тогава Абнър дотича от вътрешността на къщата. Видя майка си в ръцете на Чад и се хвърли към него.

— Какво е станало с мама? Какво си и направил?

— Майка ти падна в коритото с вряла вода, Абнър. Има нужда от лекар. Има ли такъв в града?

Абнър помисли за момент, после кимна енергично.

— Има. Доктор Клейтър. Кабинетът му е над кръчмата на Едноокия Джак. Мама ме заведе там един път, когато си счупих ръката.

— Мислиш ли, че можеш да го намериш, Абнър? Не искам да оставям майка ти самичка.

Чад знаеше, че възлага голяма отговорност на момчето, но усещаше, че няма избор. Отговорността щеше да бъде още по-голяма, ако оставеше детето самичко с ранената му майка.

— Ще го доведе, господине — обеща Абнър, изхвърквайки навън.

— Кажи му, че майка ти се е изгорила с вряла вода — извика Чад след момчето. — И му кажи да побърза.

Чад чу Сара да изстенва и погледна към нея. Очите ѝ изглеждаха като виолетови петна на бледото лице, а пълните ѝ устни бяха изтънели в болезнена гримаса.

— Абнър отиде за доктора — каза той, без да е сигурен, че тя го е разбрала.

Тихите ѝ стонове продължиха и когато той я внесе в къщата. Намери се в кухнята и спря за момент, за да реши какво да прави.

— Не... доктора... — изстена Сара. — Не мога... да платя.

— Не се тревожете за плащането — каза Чад. — Злополуката беше по моя вина, аз ще се погрижа за това. Къде е спалнята?

— Там — каза тихо Сара, опитвайки се да посочи с едната от наранените си ръце.

Беше безполезен опит, ръката ѝ рухна безсилна.

— Ще я намеря — успокои я Чад, излизайки от кухнята в малката дневна.

Намери веднага спалнята и внимателно положи Сара на леглото. После се вгледа в нея, усещайки се безпомощен.

— Няма нужда да... стойте тук — изрече Сара.

Така я болеше, че едва можеше да възприеме нещо друго, освен факта, че в спалнята ѝ има чужд мъж и че изобщо не вярва на мъжете.

— Може да съм грубиян и негодник, но не съм бездушен — изрече Чад през зъби. — Ще изчакам да дойде докторът. Има ли нещо, което да направя за вас?

Сара понечи да направи отрицателен жест с глава, но размисли.

— Има малко мас на лавицата в кухнята. Винаги ми помага при изгаряния.

Чад излезе безмълвно и се върна след няколко мига с кутия мас.

— Аз ще ви намажа — каза той, когато Сара се надигна, опитвайки се да гребне мас от кутията.

Чад отдели голямо парче мас и намаза ръцете на Сара високо над лактите. Когато свърши, положи ръцете ѝ до нея, без да се изненадва, че юрганът отдолу е разнищен и избелял.

Избелели чаршафи, изпокъсани дрехи, чуждо пране; положението го объркваше. Повечето проститутки, които познаваше, не бяха богати, но живееха по-добре от Сара, освен старите и грозните.

А Сара Темпъл не беше нито стара, нито грозна. Беше млада и красива, лесно би могла да издържа себе си и сина си със своите доходи.

— Сега... вече съм... добре — изрече тя едва-едва.

Чад видя една вена да пулсира на слепоочието ѝ и се запита колко добре е всъщност. Очите ѝ бяха затворени, устните — пребелели. Внезапен импулс го накара да отмахне един непокорен кичур коса от челото ѝ. Ръката му се дръпна, когато тя отвори очи.

— Какво правите?

Изглеждаше изплашена и той се намръщи.

Не беше направил нищо, с което да я застраши.

— Успокойте се, не нападам безпомощни жени. Докторът ще бъде тук след няколко минути. — Когато видя, че Сара не е убедена, добави: — Вижте, не искам да ви досаждам. Ще си тръгна веднага щом дойде докторът и разбере, че с вас всичко ще бъде наред. Всичко това е отчасти по моя вина, нали разбирате.

Сара тъкмо щеше да отговори, когато пред вратата се чу шум.

— Върнах се — извика Абнър, затръшвайки вратата зад себе си. — Готово! Доведох доктора за мама.

След малко един нисък, набит човек с оредяваща посивяла коса нахлу в спалнята.

— Какво е станало? Този малък палавник ме измъкна от един преглед. — Видя Сара просната на леглото и се намръщи. — Като че ли момчето знаеше за какво говори. Какво стана, Сара?

— Злополука — отговори Чад вместо нея. — Госпожица Темпъл падна в коритото с вряла вода. По-добре я прегледайте.

Доктор Клейтър го изгледа любопитно.

— Кой сте вие?

— Казвам се Чад Дилейни. Случайно видях група момчета да бият Абнър, докато яздех през града, и го отървах. Не можем ли да говорим за това по-късно? Пострадалата има нужда от вас.

— Наистина. Заведете Абнър в другата стая, господин Дилейни, ще направя всичко, което мога, за Сара.

— Ела, момче — каза Чад, обръщайки Абнър към вратата. — Да почакаме навън. Сигурен съм, че докторът ще се погрижи добре за майка ти.

— Трябва ли да излизам? — захленчи Абнър. — Сигурен ли си, че мама ще бъде добре?

— Върви, Абнър, ще се погрижа добре за майка ти — каза доктор Клейтър, докато отваряше чантата си и започваше да вади оттам разни шишенца и бурканчета.

Чад избута детето от стаята. Не знаеше как да разсее угриженото малко момче. Накрая запитва:

— Гладен ли си, Абнър?

— Не съм обядвал. Можеш ли да готвиш? — запитва детето с надежда.

Невинният въпрос на Абнър предизвика усмивка на лицето на Чад, смекчавайки строгото му изражение.

— Не ме бива много, но може би майка ти има нещо приготвено.

Чад влезе в кухничката, намръщи се при вида на окаяната готварска печка, която беше виждала и по-добри времена, и огледа шкафовете с подозрение. Когато беше търсил маста преди малко, не беше забелязал много храна. Малко брашно, малко захар и сол, боб, кафе, половин самун хляб, царевично брашно, три сбръчкани картофа и една глава лук. Тогава забеляза едно гърне в дъното и въздъхна облекчено.

Като вдигна капака, Чад с разочарование видя, че е пълно с нишесте.

— По дяволите!

— Мама ми се кара като говоря така.

— Да, прав си — измърмори Чад. — Май няма много за ядене тук, Абнър.

Момченцето вдигна рамене.

— Мама щеше да отиде до магазина, след като получи парите за прането на госпожа Килмър. И пък и не съм много гладен.

— Искаш ли да довършим този хляб? — запитва Чад, слагайки хляба на масата, и потърси нож. Намери един в чекмеджето и нарязва хляба на дебели филии. — Малко масло? Имате ли?

Абнър поклати отрицателно глава.

— Мас с малко захар отгоре е добре. — Внезапно грейна. — Има един буркан мармалад на лавицата.

— Значи мармалад — каза Чад.

Тъкмо бяха изяли хляба с мармалада, когато доктор Клейтър влезе в кухнята.

— Сара спи. Дадох ѝ успокоително. Доста я боли.

— Може ли да я видя? — запита Абнър, смъквайки се от стола си.

— Ако пазиш пълна тишина — каза докторът. — Седни до нея, тя ще знае, че си там.

Абнър излезе и доктор Клейтър огледа любопитно Чад.

— Трябва да сте нов в града. Какво ви води в Карбън, господин Дилейни?

— Аз съм ловец на глави. Може би ще можете да ми помогнете. Чували ли сте за мъж на име Фреди Джаксън?

— Разбира се. Кой не е чувал? Живеел тук. Било е, преди да дойда.

— Чувах, че има близки в Карбън.

— Имаше близки в Карбън. За съжаление баща му умря преди три години, а майка му шест месеца след това. Двете му сестри се преселиха на изток със съпрузите си скоро след като Фреди напусна града. Не знам обаче с подробности защо или как е станал разбойник.

— Виждали ли сте напоследък Джаксън в околностите?

— Няма да го позная, ако го видя. Оставете Джаксън. Да поговорим за Сара. Какво възнамерявате да направите за нея?

— За какво, по дяволите говорите? Сара Темпъл не е моя отговорност.

Клейтър го стрелна намръщено изпод рошавите си вежди. Чад се размърда смутено под пронизителния му поглед, сякаш докторът имаше способността да надзърта в душите на хората. Ако можеше, Чад се запита дали вижда празнотата там, дали разпознава черната дупка на мястото, където някога бе живяла неговата душа.

— Някой трябва да поеме отговорност — изрече накрая Клейтър. — Сара е зле. Двете й ръце са силно пострадали от инцидента, превързани са чак до раменете. Ще се лекува дълго време. Двамата с Абнър ще умрат от глад, ако някой не им помогне. Ще минат много седмици, преди Сара да може отново да работи.

Чад почувства прилив на гняв. Нямаше да хлътне в нещо, което не е негова грижа. Тръгнал бе да хване един разбойник.

— Сара няма ли кой да ѝ помогне тук, в града? Роднини? Няма ли живи хора от семейството ѝ?

Клейтър изсумтя отвратено.

— Има родители, брат и сестра, но оттам няма да дойде никаква помощ. Не я искат. Е, трябва да се връщам при пациентите си. Ще дойда утре да я видя. Може да развие треска. Ако стане така, дайте ѝ една лъжица от лекарството, което оставих на масата. Оставих и лауданум за болките.

— Колко ви дължа, докторе?

— Можете ли да платите? Знам, че Сара не може.

Чад стисна зъби.

— Аз ще платя.

— Много добре. Таксата ми е два долара.

Чад бръкна в джоба на палтото си, намери два сребърни долара и ги подаде на лекаря.

— Благодаря. До утре, господин Дилейни.

— Ще има да вземаш — измърмори Чад. — Колко време ще спи Сара?

— До сутринта, мисля. Ако се събуди през нощта, дайте ѝ още една доза лауданум.

Чад полека поклати глава.

— Не аз ще давам лауданум на вашата пациентка. Дотогава отдавна няма да бъда тук. Кажете ми как се казват родителите ѝ.

— Преподобният Темпъл и госпожа Темпъл, но пак ви казвам, безполезно е.

2

Чад стоеше в долния край на леглото и наблюдаваше спящата Сара. Тя изглеждаше измъчена, легнала там напълно облечена, и той се запита дали трябва да направи нещо по този въпрос. Боейки се, че неумелите му движения може да нанесат повече вреда, отколкото да помогнат, той реши да не се опитва да сваля роклята и долните ѝ дрехи. Роднините ѝ трябваше да го направят, когато пристигнат.

Погледът му се спря на лицето на Сара, отбелязвайки нейната бледност и тъмните сенки под очите. Тя изглеждаше изтощена и той си спомни купчините мръсни дрехи навън, които чакаха да бъдат изпрани. Тя наистина ли правеше това всеки ден?

Заинтригуван, Чад не можеше да свали поглед от пулсиращата вена в основата на шията ѝ. Много бяла шия, отбеляза той. Кожата ѝ беше гладка и безупречна, като крехък порцелан. Погледът му проследи дългата линия на шията ѝ до мястото, където пълните и гърди се издигаха и спадаха под корсажа на кърпената ѝ рокля. Сара Темпъл беше наслада за очите, но Чад нямаше нито време, нито наклонност да се наслаждава на пиршеството. Жените са опасни. Една жена едва не беше съсипала живота на брат му; но още преди това разочарованието на Чад от жените беше започнало от собствената му майка.

— Мама спи вече дълго време, господине.

Абнър дойде зад гърба на Чад, големите му сини очи бяха разширени от притеснение.

— Кога ще се събуди?

— Доктор Клейтър ѝ даде нещо, за да спи. Да се надяваме, че няма да се събуди до сутринта, защото, когато се събуди, много ще я боли. Няма да може да си служи с ръцете си още доста време.

Едри сълзи се търкулнаха по бузите на Абнър и той ги изтри.

— Какво ще правим с мама?

— Не се тревожи. Ще намеря кой да ви помогне — обеща Чад.
— Доктор Клейтър каза, че дядо ти и баба ти живеели в града. Ще ги

доведа да се грижат за тебе и за майка ти.

Абнър го изгледа недоверчиво.

— Не знаех, че имам дядо и баба. Нямам и татко.

Чад нямаше време да спори или да се чуди защо Сара е решила да не казва на сина си за дядо му и баба му. Колкото по-скоро намереше кой да се грижи за Сара и Абнър, толкова по-бързо щеше да се върне към преследването на Фреди Джаксън.

— Имам да свърша няколко работи, Абнър. Нали можеш да поседиш с майка си тук, докато ме няма?

— Ще се върнете, нали, господине?

Страхът на Абнър беше осезаем и в стената около сърцето на Чад се отвори нова пукнатина.

— Ще се върна. — Не за да остане, но не каза това на детето. — Защо не ми казваш Чад? Всичките ми приятели ме наричат така.

Абнър грейна.

— Разбира се, Чад, мога да се грижа за мама, докато те няма. Ще вечеряме ли, като се върнеш? Гладен съм.

Чад изруга под нос. Абнър беше малко дете, трябваше да се храни редовно. Може би родителите на Сара щяха да помогнат и за това.

— Ще видя какво мога да направя за вечерята, синко. Надявам се да съм уредил проблемите ти докато се върна.

Чад излезе замислен от къщата. Натрапчиво му се мотаеше мисълта, че Сара не е споменавала на Абнър за родителите си. Мъчеше се да си представи защо, когато едва не се сблъска с една жена, която идваше по пътеката към къщата. Тя го загледа за миг, после изкриви подигравателно лице.

— Знаех си, че Сара Темпъл пак ще я подкара постарому — изрече тя с презрителен тон. — Курвата си остава курва. Ако не успява друго, си върти занаята нощно време. Дава лош пример на копеленцето си.

Чад нямаше представа коя е тази противна жена, но никак не я хареса.

— Коя сте вие?

— Аз съм госпожа Килмър. Идвам за прането си. Казах на Сара, че го искам за днес следобед.

Чад помисли за мръсните дрехи, струпани в задния двор, и не можа да не се усмихне.

— Сара няма скоро да ви изпере прането, госпожо Килмър. Предлагам да си го приберете и да си го изперете сама. Ще го намерите в задния двор.

Госпожа Килмър зяпна.

— Е, аз никога... Не знам кой сте, млади човече, но само една дума от мене и Сара Темпъл никога повече няма да си намери работа в този град. — Очите ѝ се присвиха. — А-а, сега разбирам. Сара има друг източник на доходи, по-изгоден. Както казах, курвата си остава курва.

Ръцете на Чад се свиха в юмруци. Нямахше време за това. Забъркването в нечий живот беше последното, което му трябваше. Беше напуснал дома си, защото не искаше никакви отговорности. Все още трудно избягваше спомените, които бяха белязали душата му.

— Предлагам да си вземете мръсните дрехи и да отнесете злия си език другаде, госпожо. Не съм в добро настроение точно сега и вашите оскърбления го влошават още повече.

Госпожа Килмър го погледна и отстъпи назад. Мина предпазливо покрай него и буквално прелетя около ъгъла на къщата, за да влезе в задния двор. Чад не остана да види дали е събрала прането си, метна се на Флинт и го подкара към черковната камбанария от татък релсите.

Видя дома на енорийския свещеник сгушен до черквата. Табелата, забита най-отпред на черковната морава, гласеше, че тук се намира Обединената методистка църква на Карбън с проповедник Йезикая Темпъл. Чад върза Флинт на коневръза и се отправи към дома на свещеника. Не знаеше защо именно на него се падна да осведоми семейство Темпъл за бедата на дъщеря им и да ги моли за помощ, но колкото по-бързо го направеше, толкова по-скоро щеше да си тръгне оттук.

Вдигна юмрук и почука на вратата, обмисляйки какво да каже. След няколко минути вратата се отвори и на нея се показа слаб мъж със строго лице, облечен в неумолимо черно. Постоянни мрачни бръчки се бяха врязали в челото му, а тънките му стиснати устни вероятно не знаеха що е усмивка. Беше по-млад, отколкото Чад си го беше представял; тъмната му коса беше побеляла на слепоочията и сресана назад от високото чело.

— Мен ли търсите? — запита проповедникът.

— Вие ли сте Йезикая Темпъл?

— Аз съм.

— Дойдох заради дъщеря ви.

Йезикая вдигна вежди.

— Какво за Рут? Видях я миналата седмица, тя и децата са много добре.

— Говоря за другата ви дъщеря.

Устните на Йезикая се изопнаха още повече, ако изобщо това беше възможно.

— Имам само една дъщеря. Казва се Рут. Омъжена е за добър мъж. Имат две деца. Тъй като няма какво повече да обсъждаме, желая ви приятен ден.

Той понечи да затвори вратата.

— Чакайте! — По-голямата сила на Чад надделя и той задържа вратата отворена. — Имате още една дъщеря, Сара.

— Кой е, скъпи?

Ниска дебела жена надникна към Чад иззад високия си съпруг.

— Питат за Сара. Казах, че нямаме дъщеря с това име. Може би ще иска да го чуе от тебе, Хейзъл.

Погледът на жената се премести към пода.

— Мъжът ми е прав. Имаме само една дъщеря и един син.

Погледна към съпруга си за одобрение и го получи.

Какво им има на тези хора, запита се Чад.

— Знам, че имате дъщеря Сара. Тя живее наблизо и пере дрехите на хората, за да се издържа. Има син Абнър. Дойдох заради нея. Тя претърпя злополука и има нужда от помощта ви.

Йезикая не изглеждаше ни най-малко трогнат от известието за бедата, в която беше попаднала дъщеря му.

— Кой сте вие?

— Казвам се Чад Дилейни. Не ме познавате, но аз познавам Сара и Абнър.

— Вие някой от... клиентите на Сара ли сте? — запита боязливо Хейзъл.

Чад ядосано изскърца със зъби. Тези хора нямаха ли сърца?

— Вие сте божи човек, преподобни. Нямате ли състрадание? Сара падна в корито с вряла вода и си изгори ръцете до раменете.

Доста време няма да може да се грижи за себе си и за Абнър. Вие сте нейни родители, призовавам ви да ѝ помогнете.

— Сара съгреши срещу Божиите закони — произнесе Йезикая с най-внушителната си интонация, вещаеща огън и жулел. — Извърши извънбрачно съвкупление, а после има нахалството да излъже за деянието си. Аз съм божи човек, господин Дилейни, не одобрявам извънбрачните връзки. Сара е срам за семейството си и за Карбън. Ние се отрекохме от нея още преди години.

— Ами внукът ви, и от него ли се отрекохте?

Чад забеляза, че Хейзъл не казва нищо, а само смирено се подчинява на съпруга си. Тази жена нямаше ли собствен разум?

— Резултатът от греховете на Сара е нейна отговорност — отвърна Йезикая със същия гробовен глас. — Не искаме да имаме нищо общо с нея или с копелето, което роди.

На Чад му се доця да разбие устата на този лицемер.

— А какво стана с прошката? Вашата църква не вярва ли във възможността да дадете втори шанс на грешника?

— Няма да говорим повече за това, господин Дилейни. Каквото си е постлала Сара, на това ще лежи. Можех да омекна и да ѝ простя греха, но когато излъга за това, което е направила, разбрах, че е неспасяема. Някои души не могат да бъдат опазени и трябва да бъдат дадени на дявола. Сара е една от тези изгубени души.

— Вие сте лицемер и фанатик, преподобни — изръмжа Чад. — Жал ми е за вас. Душата ви е също толкова неплодна, колкото и сърцето.

Думите, които Чад изрече, накараха самия него да се замисли. Бяха поразителни, защото той можеше да опише и себе си с тях.

— Йезикая е добър човек — обади се Хейзъл. — Никой от видните жители на града не ни критикува, че сме се отрекли от Сара. Йезикая казва, че тя трябва да напусне града.

Чад беше прахосал достатъчно време с тези сбъркани родители. Те явно нямаше да се променят. Лично той мислеше, че Сара е смела, дори глупава, че е останала в Карбън и се е опитала да възстанови репутацията си. За съжаление, гражданите не изглеждаха склонни да ѝ дадат втори шанс.

Положението ставаше отчаяно. Смрачаваше се, а той още не беше намерил кой да се погрижи за една ранена жена и детето ѝ. Щеше

да му отнеме повече време, отколкото беше мислил, и това не му харесваше.

— Виждам, че си губя времето тук — каза той. — Наистина ви съжالياвам. Приятен ден, преподобни, госпожо Темпъл. Не заслужавате внук като Абнър.

Докато се отдалечаваше, Чад чу Хейзъл Темпъл да казва на съпруга си:

— Може би трябва аз...

— Това не е наша работа — отвърна Йезикая, затръшвайки вратата.

На Чад не му беше лесно да възприеме едновременно онази Сара, която видя днес, и другата Сара, описана от родителите и. Разбира се, не я познаваше. Но проститутките не вземаха да перат чуждо пране. Те обикновено имаха храна в шкафовете си и носеха прилични дрехи. Дали хората тук не й бяха простили, че е родила дете без брак, запита се той, и са я нарекли курва въпреки факта, че тя се опитваше да живее почтено? Чад нямаше представа защо се интересува от това. Възнамеряваше да се махне от града веднага щом намери някой, който да се грижи за Сара и сина й.

Беше вече тъмно, когато Чад се върна в бараката, където живееха Сара и Абнър. Беше натоварен с продукти, които беше купил, след като излезе от дома на енорийския свещеник. Не беше кой знае какъв готвач, но знаеше, че Абнър ще е гладен. По дяволите, и той беше гладен.

— Ти се върна!

Абнър се втурна да го посрещне с грейнали от радост очи.

— Казах ти, че ще се върна. Как е майка ти?

— Събуди се веднъж, но пак заспа. Искаше вода и аз държах чашата до устата й.

— Добре си направил, момче. Яде ли ти се боб с бекон? Купих и малко консерви, праскови и други неща.

Абнър окръгли очи.

— Праскови ли? Наистина? Никога не съм опитвал. Бас държа, че са вкусни.

— Ще разбереш веднага щом запаля печката; ще изпържа малко бекон и ще отворя някоя и друга консерва. Взех и пресен хляб. Последният самун в пекарната.

Чад запали лампата на кухненската маса и потърси сандъка за дърва. Намери го до печката. Дървата бяха малко, но все пак достатъчно, за да напали приличен огън. Бързо спретна вечеря, която двамата с Абнър лакомо ометоха. Когато отвори консервата с прасковите, загледа смаян как момчето изгълтва цялото ѝ съдържание.

— Ще измия чиниите — предложи Абнър, когато Чад започна да разчиства масата. — Мама ги мие на задната веранда. Там има корито. Ти можеш да ми налееш вода, а аз ще свърша другото.

— Дадено — каза Чад. — Ще хвърля едно око на майка ти, докато миеш чиниите.

Спалнята беше тъмна, когато Чад влезе вътре. Видя една лампа на нощната масичка, запали я и намали пламъка. — Сара още спеше, но изглежда, се бе въртяла неспокойно, полата се беше усукала около краката ѝ. Чад знаеше, че повечето жени носят корсети, а нейният сигурно сега се връзваше в ребрата ѝ. Прокле родителите ѝ, задето се показаха такива безсърдечни негодници. Нямаше начин, налагаше се сам да я съблече.

Решително стисна зъби, отиде към дрешника и започна да рови из чекмеджетата за нощница. Намери някаква бяла безформена дреха, издърпа я и я разтърси. Проста, с висока яка и изтъняла от безбройните изпирания, дрехата не изглеждаше като нощница, която би носила някоя проститутка. Той я занесе до леглото, питайки се как ще преоблече Сара, без да я заболи.

За щастие роклята ѝ се отваряше отпред. Той разкопча копчетата, после пхна ръка под лекото ѝ тяло, за да я повдигне и да може да смъкне корсажа надолу по раменете. Сара изстена, но не се събуди.

Проклятие, беше се превърнал в болногледачка! Трябваше да намери някой... който и да било... да поеме този товар. Утре със сигурност нямаше да го има тук. Още не беше говорил с брата и сестрата на Сара. Сигурно някой от тях двамата би пожелал да помогне на ранената си сестра. За съжаление това трябваше да почака до утре сутрин.

Чад полека смъкна роклята на Сара по раменете ѝ и по превързаните ѝ ръце. После извади ръка изпод гърба ѝ и се

съсредоточи да издърпа роклята надолу по ханша и краката ѝ. Не беше много трудно, помисли, докато свалеше обувките ѝ и посягаше под фустата, за да стигне мястото, където чорапите ѝ бяха пристегнати с панделки над коленете. Пръстите му се плъзнаха по гладката бяла плът и той внезапно дръпна ръка, като че ли се беше опарил. Изсмя се пресекливо, укорявайки се, че е толкова плашлив. Сара беше само една жена, а той беше виждал и пипал повече от достатъчно женски крака... и всичко друго.

Бързо свали чорапите ѝ и развърза връзките на фустата, хвърляйки я върху купа дрехи на пода. Опитвайки се да държи погледа си далече от пищните ѝ гърди, се запита как ще развърже връзките на корсета на гърба. Още обмисляше положението, когато Сара отвори очи и се втренчи в него.

— Какво правите? Защо сте още тук?

— Ами тук съм, защото родителите ви отказаха да ви помогнат и изобщо да чуят за вас — изръмжа Чад с нисък глас. Не искаше да звучи заплашително, но губеше и малкото търпение, което му беше останало. — Това, което правя, е, опит да ви извадя от дрехите и да ви облека тази нощница.

Тя погледна надолу към почти голото си тяло и нададе смутен вик.

— Не можете... не бива...

— Няма кой — изрече мрачно Чад. — Обърнете се настрани, за да развържа корсета ви. Много сте слаба, за да носите такава измишльотина, да знаете. Снаха ми Зоуи носи джинси и вълнени ризи. Разумно е според мене. Мисля си, че няма по-лошо нещо от това, да се пристягате така, че да не можете да дишате. Не спорете, само се обърнете и ми позволете да свърша останалото.

Сара нямаше сили да спори. Болеше я ужасно и още беше замаяна от лауданума, който ѝ беше дал докторът. Когато Чад я обърна настрани, тя не се възпротиви. Дори въздъхна облекчено, когато той използва ножа си, за да среже връзките, а после свали корсета от тялото ѝ.

— Сега ризата — каза Чад, вдигайки полите на късата дреха, под която Сара беше гола.

— Не, моля ви.

Чад не ѝ обърна внимание и измъкна ризата през главата ѝ. Посегна към нощницата, но без да иска, за миг се загледа в голото ѝ тяло. Бледата ѝ плът блестеше в сребристо и златисто под светлината на лампата и дъхът му заседна в гърлото. Тя беше изящно сложена: дребна, нежна и съвършено женствена. Щедри по всички стандарти, високите ѝ гърди бяха увенчани с розови връхчета. Би могъл лесно да обхване талията ѝ с две ръце, а изящно оформеният ѝ ханш преминаваше в красиви крака. Очите му се спряха миг по-дълго върху тъмния триъгълник между бедрата и. Прогони подтика да докосне гъстите тъмни къдрици, прикриващи нейната женственост.

Разбирайки накъде го отвеждат мислите му, Чад навлече нощницата през главата на Сара и внимателно пъкна ръцете ѝ в ръкавите. Едва когато нощницата се спусна до петите ѝ, той можа да си поеме свободно дъх.

— Гладна ли сте? — запита той, когато я настани под одеялото. — Има бекон и боб, и...

Сара едва не се задави при мисълта за боб и бекон.

— Не. Ами Абнър? Ял ли е? — Внезапно тя си спомни, че в шкафа ѝ няма нищо за ядене. — Нямам бекон. Не съм сигурна дали има и боб.

— Сега имате и бекон, и боб. Не се тревожете за Абнър. Коремчето му е пълно. Купих парче говеждо, утре някой може да направи супа от него. — Думите „след като си отида“ се подразбираха, но не бяха изречени на глас. — Боли ли ви?

Побелелите устни на Сара говореха по-красноречиво от всякакви думи.

— Доктор Клейтър остави шишенце лауданум. Ще ви дам още една доза. Отворете уста.

Сипа една лъжица от лекарството и я поднесе към устните ѝ. Тя покорно отвори уста, преглътна и направи гримаса.

— Вода.

Чад ѝ даде вода, после приседна на ръба на леглото.

— Къде спи Абнър?

— Има пружина на колелца. Прибира се под леглото денем и се вади вечер. Защо сте още тук?

— Защото никой друг не се нае да ви помогне — изрече сурово Чад. — Не ме бива за болногледачка. Преследвам един разбойник,

затова утре си тръгвам.

Никакъв отговор. Сара се беше унесла в сън. Той посегна да угаси лампата и видя, че лицето ѝ е зачервено. Сложи ръка на челото ѝ и почувства горещина под дланта си. Тя имаше треска и това го накара да се почувства гневен и безпомощен. Не беше искал да изпада в това затруднено положение, не беше искал да се захваща с работа, от която нямаше никакво понятие. Съвсем присъщо беше на жена да го хване в такава ситуация, над която нямаше контрол. Радваше се, че братята му не могат да го видят сега. Щяха да го дразнят безмилостно. Е, никак не беше забавно.

— Мама пак ли спи? — чу се гласчето на Абнър за гърба му.

Чад прикри една прозявка с opakото на дланта си.

— Да, това е най-доброто за нея сега. Уморен ли си?

— Малко. Къде ще спиш?

— Да те настаним теб най-напред. — Той издърпа пружината изпод леглото и приглади завивките. Тъкмо щеше да каже на Абнър да си ляга, когато чу Сара да изстенва. — Виж какво. Можеш да спиш на дивана, а аз ще легна на пружината. Майка ти може да се събуди през нощта и да има нужда от нещо.

Абнър помисли за миг и реши, че ще бъде много забавно. Никога досега не беше спал на дивана.

Къщата беше тиха, когато Чад свали тесните си панталони от еленова кожа и жакета, махна бялата ленена риза, после намали пламъка на лампата и се изтегна върху пружината. Ужасно уморен, затвори очи и зачака сънят да дойде. Не беше лежал така и десет минути, когато чу Сара да се мята. Когато отиде да я види, тя гореше в треска и в същото време трепереше. Въртеше се така, че цялото легло се тресеше.

Проклинайки нещастната звезда, която го беше довела в Карбън, Чад намери лекарството, оставено му от доктора, и едва успя да налее една глътка от него в устата на Сара. Когато тя продължи все така да трака със зъби, той въздъхна безпомощно, свали дългите си долни гащи, дръпна одеялото и се пъкна в леглото до нея. Споделянето на телесната топлина беше единственият познат му начин да я сгрее. Когато я прегърна, тя изпусна лек стон и се сгуши в него. Слабините

му се стегнаха и той усети как тялото му реагира на меката женска плът, притисната до него.

Чад изстена, опитвайки се да насочи похотливите си мисли към нещо не толкова опасно. Не се получи. Жената в ръцете му си беше там, още сгушена до него, което го караше да се втвърдява като камък, и нямаше нищичко, което да може да стори. Освен да си тръгне. И щеше да го направи — веднага щом намери кой да се грижи за Сара и момченцето ѝ. Чад не искаше отговорности, обвързване и усложнения. Беше напуснал Драй Гълч и едно преуспяващо ранчо, за да избяга от задължения, с които не можеше да се справи.

През нощта треската на Сара намаля и Чад стана от леглото ѝ. Знаеше, че няма да ѝ хареса да се събуди и да го намери до себе си, независимо от оправданията му. Още не беше решил дали Сара Темпъл е перачка или курва, а и му беше все едно. Всичко, което искаше, беше да се махне оттук.

Чад беше станал и се беше облякъл, когато Сара се събуди. Изглеждаше стресната да го намери в спалнята си.

— Мислех, че сте си тръгнали.

— Скоро ще си тръгна. Как сте?

— По-добре. Просто трябва да махна тези превръзки.

— Няма да е скоро. Гладна ли сте? Ще направя нещо да хапнете с момчето, преди да тръгна.

Сара отказа да го погледне спомняйки си как я беше съблякъл снощи, преди да ѝ облече нощницата.

— Има много малко храна вкъщи. Щях да отида до магазина, след като госпожа Килмър ми плати за прането. Боже, прането! Трябва да стана и да го довърша.

Тя се опита безуспешно да стане от леглото и извика от болка, когато се опря на ръцете си. Беше съвършено безпомощна и това я ужаси. Беше се справяла сама дълги години, трябваше и сега да намери начин да се грижи за себе си и за Абнър.

— Скоро няма да перете — каза Чад. — Госпожа Килмър си прибра мръсните дрехи вчера и само мога да кажа „добър ѝ път“. Зло женище.

Сара изпъшка уплашена.

— Тя ми е прехраната. Надявам се, че не сте я обидили.

Чад вдигна рамене, спомняйки си разгорещената размяна на думи с госпожа Килмър.

— Оставете я. Сигурно не помните, че купих вчера храна, след като се отбих при родителите ви. Знам да правя овесена каша, искате ли?

Всичкият цвят се оттече от лицето на Сара.

— Ходили сте при родителите ми? Защо? Откъде разбрахте за тях?

— Доктор Клейтър ми каза къде са и как да ги намеря.

— Как смеете да се бъркате в живота ми!

— Слушайте, госпожо, можех просто да си замина и да ви оставя с Абнър да се грижите сами за себе си, но помислих, че вашите родители би трябвало да узнаят, че сте пострадала. Някой трябва да се погрижи за вас и за момчето.

— Няма да бъдат родителите ми, както сигурно сте разбрали. Те се отрекоха от мене още преди години.

Чад се вгледа в лицето ѝ, чудейки се как може да говори така спокойно за това.

— И те казаха същото. Никога досега не съм срещал самонадеяни фанатици. Какво стана?

— Това е дълга история. Сигурна съм, че няма да ви интересува, понеже си тръгвате скоро. Сбогом, господин Дилейни.

Неблагодарна нещастница, помисли Чад, но не го каза. Какво ще прави, щом той си тръгне?

— Ще бъда повече от щастлив да предам тази работа на друг. Не ме бива за болногледачка. Ще направя нещо за вас и Абнър да хапнете, после ще изляза за малко.

Той се обърна към вратата.

— Чакайте! — повика го Сара. Не искаше да моли Чад Дилейни за нищо, но се налагаше. — Ще ми помогнете ли да стана, преди да излезете? Има нещо, което... трябва да свърша.

Чад понечи да откаже, но измъченото ѝ изражение промени намерението му. Внезапно му хрумна каква може да е нуждата ѝ. Кимна и се върна към леглото. Сара му помогна да я вдигне, без да я заболи прекалено много.

— Нещо друго искате ли? — запита той леко развеселен.

Цветът се беше върнал на бузите ѝ и той заподозря, че е от смущение.

— Има нощно гърне ей там в шкафа — каза тя, отказвайки да го погледне в лицето. — Извадете го, моля ви, и го оставете на пода до леглото.

Чад направи каквото го беше помолила.

— Нещо друго?

Сара поклати глава. Достатъчно зле беше, че един непознат я беше съблякъл. Телесните ѝ функции си бяха нейна лична работа. Щеше да ѝ бъде трудно, но трябваше да се справи някак сама.

Абнър чакаше Чад в кухнята да приготви закуска.

— Вече се измих — каза детето, показвайки на Чад ръцете си. — Може ли сега да ядем?

— Веднага щом запаля печката и сваря овесената каша. Бас държа, че и майка ти е гладна. Защо не идеш да я видиш, докато аз сложа кафето и приготвя кашата. Скоро ще напълним и твоето тумбаче.

Абнър изскочи от стаята и Чад се залови за работа. След половин час намери поднос и отнесе в спалнята чаша кафе, купа с каша и филия препечен хляб. Намери Абнър седнал на леглото да говори с майка си. Нощното гърне не се виждаше никъде, затова той предположи, че Сара се е справила сама.

— Закуската ти е на масата в кухнята, Абнър. Иди хапни, докато нахраня майка ти.

Сара наблюдаваше внимателно как Чад оставя подноса до леглото и поднася лъжица овесена каша към устата ѝ.

— Няма нужда да го правите.

— По дяволите, просто млъкнете и яжте. Не съм тук, защото ми се иска, и ще ви бъда много благодарен, ако не правите нещата по-трудни, отколкото са.

Сара отвори уста за язвителен отговор, но Чад тутакси ѝ я затвори с лъжица овесена каша. Продължи да я храни толкова бързо, че тя нямаше възможност да каже каквото и да било. Преди да се усети, купата беше празна и чашата с кафе — пресушена до последната капка. Заситена, Сара се отпусна на възглавницата и въздъхна.

— Благодаря, бях по-гладна, отколкото предполагах. Отдавна не бях пила кафе.

— Трябва да ядете повече. Хубаво е да сложите малко месце върху кокалите си, много сте слаба.

Червени петна цъфнаха на бузите на Сара. Чад Дилейни не беше джентълмен. Сигурно я е огледал хубавичко, докато ѝ помагаше да се преоблече снощи. Как, за бога, можа да се случи такова нещо? Тя беше безпомощна като новородено котенце и зависима от непознат мъж. Мъж, който излъчваше заплаха, но притежаваше искрица състрадание, въпреки грубата си външност. Чад Дилейни беше твърд отвън, но Сара подозираше, че дълбоко у него се крият добри качества. Разсеяно се запита какво ли го е направило такъв и кое би могло да го накара да преоткрие вътрешното си благородство.

Чад влезе в кабинета на доктора точно когато Клейтър се разделяше с един пациент. Той забеляза Чад и го покани в лечебницата.

— Как е пациентката ми? Смятах да я посетя по-късно.

— Сара изглежда по-добре тази сутрин, но не затова съм тук. Говорих с родителите и вчера и „добрият“ преподобен и съпругата му отрекоха да имат дъщеря. Не се заинтересуваха от злополуката с нея, чисто и просто отказаха да помогнат. Трябва да се намери някой, който да се грижи за Сара и за Абнър две-три седмици. Разбрах, че Сара има брат и сестра.

Докторът изсумтя презрително.

— Няма да намерите помощ и там.

— Въпреки това ще опитам. Обяснете ми къде да ги намеря.

— Не казвайте обаче, че не съм ви предупредил, Дилейни. Ще ви напиша адресите им. Рут живее извън града, но Джейкъб е в Карбън със съпругата и децата си.

— Пожелайте ми късмет, докторе. Не мога да се задържам много време в града. Не ставам за болногледачка. Освен това знам какви усложнения причиняват жените и не ми трябва такива неприятности.

— Много гняв сте натрупал в себе си, Дилейни — каза докторът.
— Само не го насочвайте към Сара и детето ѝ.

3

Чад беше ядосан. По-ядосан от когато и да било в живота си, а това говореше много. Срещата с брата на Сара се беше оказала чиста загуба на време. Джейкъб Темпъл чисто и просто отказа да говори за сестра си Сара или дори да признае, че има сестра с това име. Чад се убеди, че Джейкъб е също така непреклонен и неумолим като баща си. Не преставаше да цитира светото писание и да изтъква, че е дякон на църквата. Каза, че не храни съчувствие към блудниците и няма да вдигне ръка, за да помогне на някоя от тях.

Чад си тръгна малко преди импулсът му, да размаже физиономията на лицемерния глупак, да беше станал неудържим. Сега отиваше към дома на Рут Темпъл Стаут, сестрата на Сара. Нямахше представа какво ще прави, ако и тя откаже да помогне. Изруга под нос. Ама че липса на късмет! Животът му отиваше от лошо към по-лошо.

Чад пристигна пред спретнатата къща в ранчото, разположено в края на един пращен път. Всичко тук говореше за скромен, но добър живот. Една жена излезе на верандата, за да го посрещне, преди още да беше слязъл от коня. Две малки деца се държаха за полите ѝ. Тя изглеждаше като по-възрастна версия на Сара, но по мнението на Чад не притежаваше нищо от привлекателността на по-малката си сестра.

— Съпругът ми не е тук. Някаква работа ли имате с него?

— Дойдох да се срещна с вас, госпожо — каза Чад сваляйки шапката си. — Вие сте Рут Темпъл, нали?

— Рут Темпъл Стаут — поправи го тя. Лицето ѝ стана предпазливо и затворено, докато бавно отстъпваше към вратата. — Не ви познавам. Какво искате?

Чад скочи от коня и тревогата на Рут нарасна. Той поиска да разсее страха ѝ.

— Не ви мисля злото, госпожо. Дойдох заради сестра ви.

— Сестра? Нямам сестра. Може би е по-добре да си тръгвате.

Чад скръцна със зъби, неимоверно ядосан.

— Ами Сара? И вие ли сте се отrekli от нея?

Рут има благоприличието да се изчерви.

— Сара сама избра живота, който води. Тя е срам за семейството ни, за целия град, ако искате истината. Татко се отрече от нея преди години и аз няма да предам семейството, като я приема. Защо сте дошли? Кой сте вие?

— Аз съм Чад Дилейни. Познавам сестра ви.

Рут извъртя очи.

— Обзалагам се, че я познавате. Кажете по каква работа сте дошли, господин Дилейни, и после си тръгвайте.

Макар да не виждаше смисъл, Чад реши да призове състраданието на Рут, ако тя изобщо притежаваше такова нещо.

— Сестра ви пострада при злополука вчера и има нужда от помощта ви. Двете ѝ ръце са бинтовани и не може да се грижи за себе си и за Абнър.

Рут го изгледа недоверчиво.

— И вие очаквате да ѝ помогна? Съжалявам, но сте били толкова път напразно. Репутацията ми в този град е образцова и няма да я омърся, като общувам със Сара. Издигнах се въпреки лошото ѝ име и поддържам положението си в града въпреки нея. Приятен ден, господин Дилейни.

Целият свят ли е полудял, зачуди се Чад. Беше мислил, че собствените му проблеми са ужасни, но тези на Сара Темпъл ги надминаваха. Сега какво, по дяволите, да направи? Каквото ще да става, той щеше да се махне от Карбън и да забрави, че някога е срещнал жена на име Сара Темпъл, реши, докато се качваше отново на седлото и се отдалечаваше от ранчото.

Когато се върна при Сара, доктор Клейтър беше там. Току-що беше сменил превръзките ѝ и се готвеше да си тръгне. Посрещна Чад с известно облекчение.

— А, ето ви, Дилейни. Сара каза, че сте заминали.

Изражението на Чад беше строго.

— Още съм тук, но не задълго. Ако сте готов да тръгвате, докторе, ще ви поизпратя.

Сара наблюдаваше как Чад и докторът излизат и мислите се блъскаха в главата ѝ. Как този непознат беше станал толкова важен за нея за толкова малко време, питаше се тя. Какво щяха да правят двамата с Абнър без него? Чувстваше се толкова безпомощна, така

съвършено самотна. За първи път след раждането на Абнър започна да се съмнява в способността си да се справя сама. Тази злополука беше последната брънка в една дълга верига от катастрофални събития, които винаги бяха променили младия ѝ живот.

Чад Дилейни щеше да замине и Сара чувстваше облекчение. Мъжът беше опасен; имаше прекалено много тайни. У него имаше някаква тъмна страна. Тя усети истински страх от хаотичните чувства, които той пораждаше у нея. Необузданата енергия, която излъчваше, и скритите тайни, които беше зърнала в дълбините на светлокафявите му очи, намекваха, че той се измъчва много. Бягаше от нещо... или от някого. От жена? Сара не искаше огорчен мъж като Чад около Абнър. Синът ѝ беше малък и впечатлителен, а май много се беше привързал вече към ловеца на глави.

Сара се изчервяваше всеки път, щом си спомнеше докосването на Чад, докато я беше събличал. Тръпнеша цялата, когато си припомняше нежния му допир до тялото ѝ. Нещата се усложняваха още повече от неясния ѝ спомен как едно голо мъжко тяло я беше прегръщало през нощта. Знаеше, че е сън, но просто мисълта за Чад, легнал до нея, я сгорещяваше, хвърляше я в смут и тя я потули дълбоко в себе си. Чад Дилейни беше изкушение, а добрият господ знаеше, че тя не можеше да си позволи да се отдаде на един ловец на глави, докато толкова усилено се опитва да изчисти името си в един град, където всички я мислят за паднала жена.

Чад изпрати доктор Клейтър до двуколката му, за да поговори с него за положението на Сара.

— Говорих с брата и сестрата на Сара — започна той без предисловие.

— Предупредих ви, нали? Знаех, че няма да намерите никаква помощ там. Аз отворих практика в Карбън едва след като Сара... ъ-ъ... забременя. Акуширах ѝ при раждането и тя ми се издължава като оттогава пере дрехите ми. Честно казано, отдавна си е платила сметката, но още отказва да взема пари от мене. Лекувал съм Абнър от разни детски болести и веднъж заради счупена ръка. Сара не може да плаща, затова продължава да взема безплатно прането ми.

— Какво знаете за нея, освен това, което вече ми казахте?

— Малко. О, клюки и слухове има цял куп, но не им вярвам. Както разбирам, родителите ѝ не са ѝ простили, че е съгрешила с мъж.

Някои казват, че била изнасилена, но тъй като слухът не се потвърди, никой не знае как е било в действителност и хората не вярват в невинността ѝ.

Чад гневно стисна челюсти.

— Знаете ли кой е мъжът, който я е изнасилвил?

— Не и май никой не знае, но се обзалагам, че така е станало. Сара не е курва, бих заложил живота си за това. Намерете ми един мъж, който да е платил за услугите ѝ, и ще ви дам сто долара, толкова съм сигурен.

— Не ме интересуват парите ви — каза Чад намръщено. — Не мога да остана достатъчно дълго, за да се забърквам в живота на Сара Темпъл. Изкарвам си прехраната със залавяне на престъпници и ме чака работа. Сара и Абнър са бремене, от което нямам нужда. Не мога да си позволя усложнения точно сега.

— Ще оставите Сара и Абнър? — запита Клейтър с глас натезжал от обвинения. — Разбрах, че вие сте причината тя така да си изгори ръцете.

Чад мрачно го изгледа.

— Тя ли ви каза?

— Не с толкова много думи. Но тя пере на хората вече от години и никога не се е опарвала или нещо подобно. Не знам кой сте, Дилейни, или какво се е случило между вас и Сара, но ако у вас има поне малко състрадание, ще останете, докато тя не започне сама да се оправя.

— Състрадание! — изсумтя Чад. — Ами родителите на Сара? Ами брат ѝ и сестра ѝ? У тях няма и капчица състрадание. Защо да поемам отговорност за нея, когато собственото ѝ семейство не я иска? Аз съм чужд тук, за бога!

Клейтър се взря в Чад и острият му поглед съзря неща, които той усилено се беше опитвал да скрие.

— Нека съвестта ви бъде водач, синко. Аз умея доста добре да преценявам характерите и не мисля, че ще ме разочаровате.

— Грешите — възрази Чад. — Не ме познавате.

Клейтър се вгледа втренчено в него.

— Знам, че нещо ви е почернило живота. Виждам един огорчен и лишен от илюзии човек, но усещам доброта под тази сурова външност. Можете да заблудите много хора, но не и мене.

— Грешите, докторе, ужасно грешите. Сигурно сега ви виждам за последен път, така че ще се сбогувам с вас. Дълга ли ви нещо за лечението на Сара?

— Вече ми платихте — изрече троснато Клейтър. — Кажете на Сара, че след няколко дни ще мина да я видя.

Качи се в двуколката и плесна с юздите задницата на коня си. Ядосан, Чад загледа как колата изчезва по изровения път. Тирадата на доктора го беше раздразнила. Клейтър нямаше как да знае за всичкото зло, което беше преживял, нито пък за трагичните събития, които му се бяха случили, когато се беше намесил в живота на други хора. За нищо на света нямаше отново да се забърка с чужди проблеми.

Нищо!

Върна се в къщата в лошо настроение. Отиде право до спалнята. Намери Сара да седи на ръба на леглото, опитвайки се да стане.

— Тръгвам си — каза Чад, правейки се, че не вижда колко е безпомощна. — Вече останах повече, отколкото трябваше.

Опита се да не гледа към нея, но сякаш не можеше да откъсне очи. Дори в огромната си нощница тя изглеждаше някак невинно съблазнителна и това противоречеше на всичко, което беше чувал да се говори за Сара Темпъл. Ясно си спомни голото ѝ тяло, женствените ѝ извивки, дългите ѝ, гъвкави крака. Толкова му беше хубаво, когато тя беше в ръцете му. Още си спомняше невероятната топлина на гъвкавото ѝ тяло, притиснало се до неговото. Пот изби по челото му и усети как се втвърдява от желание.

— Изненадана съм, че останахте толкова дълго. Не съм неблагодарна, нали разбирате. Ако не бяхте вие, аз и Абнър наистина нямаше да се справим.

Въпреки решимостта си да се махне, докато още може, Чад седеше като прикован на мястото си.

— Как ще оцелеете без помощ? — чу се да пита.

Щеше ли някога да се научи да не се бърка в хорските работи?

Брадичката на Сара леко се вдигна.

— Ще се оправя. Абнър много ми помага.

Чад кимна рязко, мислейки, че едно петгодишно дете не може да прави много неща, но прехапа език, за да не го изрече на глас.

— Е, със сигурност беше интересно да се запозная с вас, Сара Темпъл. Грижете се за себе си.

Излезе от стаята и тихо затвори вратата зад себе си. Облегна се на нея за миг, обзет от нерешителност, после с твърда крачка се отдели от вратата.

— Чад! — Едно малко телце профуча към него, вкопчвайки се в крака му. — Чудех се къде си. Опитвах се да запаля огън в печката, но нямаше дърва в сандъка.

Чад сведе очи и се опита да се овладее. Не знаеше на кого е посърдит, на себе си или на Сара Темпъл. Съдбата заговорничеше срещу него. Просто нямаше друго обяснение.

— Тъкмо бях решил да си тръгвам, Абнър, но ще събера малко дърва, та да ви стигнат за известно време на тебе и майка ти.

Лицето на Абнър посърна.

— Тръгваш ли си? Завинаги?

— Точно така. — Божичко, как не можеше да гледа разочарованието на детето, но нямаше какво да се направи. — Трябва да си изкарвам прехраната и не мога да седя тук и да се правя на болногледачка. Ти си голям и ще се грижиш за майка си.

— Аз ще я гледам — изрече Абнър престорено смело.

— Знам. Сега отивам за дърва.

Склонът беше покрит с дървета и нападали клони. Чад нямаше нужда да ходи надалече, за да намери дърва за печката. Разсеяно се запита кой ще носи дърва на Сара, когато настъпи зимата. Скоро събра голям наръч дърва и се върна в къщата. Абнър го чакаше в кухнята. Не беше сам. Сара бе станала. Все още по нощница, тя държеше буркан мармалад в бинтованите си ръце.

Чад осъзна какво ще се случи, но преди да реагира, бурканът се изплъзна от ръцете на Сара, падна на пода и се счупи на стотици парченца, пръскайки стъкла и мармалад из цялата кухня.

— О, не! — извика Сара, вирайки се в оплескания под.

Застанала боса сред счупените стъкла, тя изглеждаше озадачена от случилото се. Преди Чад да я спре, тя направи една крачка. Лицето ѝ се изкриви от болка и тя извика, когато едно стъкло се заби в стъпалото ѝ.

Чад изруга на висок глас, стъпи върху натрошеното стъкло, вдигна Сара и я отнесе обратно в стаята и.

— Не пипай нищо, докато не разчистя — подвикна той през рамо към Абнър.

— Вие сте жива беля — каза Чад, присядайки до Сара на ръба на леглото. — Какво, по дяволите, мислехте, че правите пък сега?

— Опитвах се да нахраня сина си — каза Сара. — Имате ли по-добра идея?

Горещият му поглед я обгърна от глава до пети.

— Да, много добри идеи, но нищо, което да ми послужи точно сега — изръмжа той. Хвана глезена ѝ и го постави на коляното си. — Дайте да видя крака ви.

Сара нададе пронизителен вик, когато Чад измъкна едно стъкълце от стъпалото ѝ. Бликна кръв и той грабна една кърпа от умивалника, за да я спре.

— Боли ли?

— Малко. Май пак съм ви задължена.

Чад само изсумтя.

— Ще ми трябва бинт.

— В най-горното чекмедже на скрина. Вляво.

Чад намери една ивица платно и го уви около крака ѝ. После се дръпна, за да огледа свършеното.

— По-добре да се връщам в кухнята и да разчистя. — Внезапно му хрумна една мисъл. — Имате ли някоя съседка, с която да сте приятелки? Някоя, която да е склонна да ви помага, докато си стъпите на краката?

— Само Кари Барлоу, но не се познаваме много. Горката женица мъкне на гръб пет деца и още едно е на път. Мъжът ѝ пострада при злополука в мината и не може да работи. Има си много работа с къщата и децата. Тук хората имат много работа, не могат да помагат.

Чад разбираше. Редиците бараки отвъд железопътната линия подслоняваха хора, които едва успяваха да се изхранват.

Излезе от спалнята, без да разкрие намеренията си пред Сара. След като разчисти кухнята с помощта на Абнър, запали печката, нарязва парчето говеждо, което беше купил предния ден, и сложи всичко необходимо за задушено в една тенджера на огъня. Помоли Абнър да му каже къде живее семейство Барлоу и прати момчето в спалнята да прави компания на майка си. С решително блеснали очи се запъти към колибата на Барлоу и почука силно на вратата.

Отвори му една жена в напреднала бременност. Държеше бебе в едната си ръка, а друго, малко по-голямо дете с течащ нос се

притискаше в полите ѝ. Отвътре долитаха още детски гласове.

Провисналата коса с цвят на кал и изострените черти накараха Чад да помисли, че тя е на средна възраст. Но когато вдигна уморените си очи към него, той осъзна, че тази жена е още млада.

— Вие ли сте Кари Барлоу? — запита той.

— Аз съм. Ако идвате за наема, нямаме пари. Чарли още не може да работи. Той...

— Не е това, госпожо Барлоу. Аз съм приятел на Сара Темпъл.

Слаб интерес проблесна в уморените очи на Кари Барлоу.

— Май нещо е станало с нея? Видях двуколката на доктора пред къщата ѝ.

— Стана злополука. За съжаление, трябва да лежи известно време.

— Каква злополука?

— Попари си ръцете.

— Божичко — изрече Кари, съчувствено поклащайки глава. — Каза ми веднъж, че си няма никого. Не е лесно да се оцелее днес. Мъжът ми трябва да лежи, не е спечелил и пени от седмици вече. А ето, още едно дете е на път.

— Искате ли да спечелите малко пари, госпожо Барлоу? — запита Чад, насърчен от отговора на Кари.

Очите ѝ светнаха, но веднага угаснаха.

— Болен съпруг и пет деца не ми оставят много време за допълнителна работа.

— Разбирам, че сте претоварена, но може би все пак ще уредим нещо. Сара се нуждае от помощ. Не може сама да се облича и да се мие, нито да се грижи за Абнър. Ще ви платя добре, ако намерите малко време да ѝ помагате.

Кари поклати глава.

— Няма начин, господине. Господ знае, че имам нужда от парите, но едва се грижа за моите хора.

Чад се почуди какво да прави. Съчувстваше на Кари Барлоу, макар че отговорът ѝ го разочарова. Беше между чука и наковалнята и не виждаше решение.

Кари трябва да беше усетила дилемата му, защото изведнъж грейна.

— Знаете ли какво, господине, мога да прескачам, преди да са се събудили децата, рано сутрин, и да помагам на Сара да се измие и да се облече. После може да се измъквам надвечер и да ѝ помагам, като си ляга. Абнър пък ще стои тук през деня и ще си играе с моите деца. Едно в повече не е кой знае каква разлика... Обаче... ами, при нея пак няма нищо за ядене, пък и ще ми е трудно да храня още един човек.

Огромно облекчение се разля по цялото тяло на Чад.

— Ще ви дам по пет долара за седмица. Доктор Клейтър каза, че Сара ще бъде на легло две, най-много три седмици. Ще ви платя за три седмици предварително. Как мислите?

Очите на Кари се разшириха в неверие.

— Цели пет долара на седмица! Имало господ на тоя свят!

— И аз мисля така.

Чад бръкна в джоба си, намери три петдоларови златни монети и ги сложи в протегнатата ръка на Кари. Тя ги стисна, сякаш се страхуваше, че той ще си ги вземе обратно.

Чад окрилен се върна в къщата на Сара, за да ѝ съобщи добрата новина. Беше свободен! Свободен да отхвърли веригите на отговорността и да се върне към собствения си живот. Най-важното сега беше Фреди Джаксън! Разбойникът още беше на свобода и петстотинте долара награда точно сега щяха да му дойдат много добре.

Вкусният аромат на задушено изпълваше бараката и устата на Чад се напълни със слюнка. Защо да не остане още малко, за да вечеря със Сара и Абнър. Тогава му хрумна обезпокоителна мисъл. Сара не можеше да се храни сама. Не беше в състояние нито да готви, нито да ходи да си купува храна. Кой знае кога ще се оправи дотолкова, че да започне пак да пере, но представата за нея, наведена над корито с пране, никак не му харесваше.

Разбърка задушеното и отиде да види Сара.

Въпреки смесените ѝ чувства към Чад тя беше доволна да го види. И изненадана.

— Мислех, че сте си тръгнали.

— Още не. Говорих с Кари Барлоу. Тя е съгласна да идва сутрин да ви облича и мие. Ще идва и вечер, да ви помага с лягането. Съгласна е и да се грижи денем за Абнър.

— Какво! Ако не сте забелязали, тя е пак бременна. Има си много работа със собственото си семейство.

— Жената се нуждае от парите, Сара. Печели, като ви помага. Всъщност, ѝ правя услуга.

Виолетовите очи на Сара пламнаха.

— Възползвайте се от отчаяното положение на Кари.

— Правя го за вас.

— Правите го за себе си. Искате да си тръгнете и сте склонен да сторите каквото и да било, само и само да избягате с непокътната съвест. Нямам нужда от вас, Чад Дилейни. Бях си много добре, преди да се появите.

Чад се изсмя мрачно.

— Виж ти. Изглеждате ми съвсем безпомощна. Не можете да си служите с ръцете, наранихте си и крака. Какво още може да се обърка?

— Много неща, ако стоите тук! — изстреля Сара.

— Защо се карате с мама? — запита Абнър, явно уплашен.

Чад насочи вниманието си към детето. Последното, което искаше, беше да плаши момчето. Колко жалко, че майка му беше толкова горда и упорита, а това никак не ѝ беше от полза.

— Не се караме, Абнър. Майка ти не е съгласна с това, което направих. Това е, не се тревожи. Гладен ли си? Бас държа, че задушното е готово. Хайде да идем в кухнята и да си сипем.

— Гладен съм — призна Абнър. — Мама може ли да яде с нас?

— Разбира се.

Без да чака разрешението на Сара, той я грабна от леглото и я отнесе в кухнята, настанявайки я на един от клатеците се столове. После сипа задушното в чиниите. Двамата с Абнър започнаха да си играят, хранейки Сара, и скоро и тримата се наядоха добре.

— Правите сносно задушено, господин Дилейни — каза Сара. — Малко подправки и още мъничко сол и ще стане още по-вкусно.

Беше неумел комплимент, но Чад го пропусна покрай ушите си.

— И вие можете да ми казвате Чад. — Отправи ѝ една от редките си усмивки. — Оpozнахме се доста добре като за чужди хора.

Сара се изчерви и многозначително сведе поглед към пенъора си.

— Не постъпвате джентълменски, напомняйки ми за... за...

Погледна към Абнър и замълча.

— Не съм казвал, че съм джентълмен. Сериозно се съмнявам, че някога сте срещали истински джентълмен.

В мига, когато думите излязоха от устата му, той пожела да можеше да ги върне обратно. Беше я обидил. Страданието, изписано на лицето ѝ, му показваше колко силно я беше засегнал.

Сара стана рязко и закуцука към спалнята.

— Ще се сбoguвам с вас сега, господин Дилейни. Хайде, Абнър, време е за лягане. Можеш да дойдеш при мене тази нощ.

— Ами Чад?

— Той може да прекара нощта в пансиона.

— Сбогом, Чад. Ще ми липсваш — каза Абнър, изчезвайки в стаята заедно с майка си.

— И ти ще ли липсваш, хлапе — измърмори на себе си Чад.

Отиде на бара и си поръча уиски. Бързо гаврътна голямата чаша и си наля още. Стаята му в пансиона изглеждаше празна и студена, затова беше отишъл в кръчмата на Едноокия Джак, за да убие малко време, докато му се доспи. Тъй като беше още в града, реши, че няма да е зле да поразпита за Фреди Джаксън. Преди няколко седмици беше срещнал един мъж, който познаваше Джаксън и нямаше нищо против да говори за него. Така Чад беше научил, че бандитът е родом от Карбън.

Подсилил се с уискито, Чад заговори съседа си на бара. Побъбриха малко за града и тогава мъжът, който каза, че се казва Кал Борк, запита:

— Нов ли сте в града, господине?

— Вчера пристигнах — отвърна Чад. Подаде ръка. — Казвам се Дилейни. Чад Дилейни.

— Приятно ми е да се запознаем, Дилейни. Моите хора са собственици на магазина. Тук живея, откак съм се родил. По някаква специална причина ли сте дошли в Карбън?

— Търся един човек на име Фреди Джаксън. Знаете ли го?

— Знам го, но отдавна не е бил тук. Поне пет или шест години. Казват, че го издирвали за банкови обири.

— Има ли роднини в града? — запита Чад.

— Вече не. Майка му и баща му починаха, сестра му се омъжи и се пресели. — Почеса наболата си тъмна брада. — Странен е тоя

Фреди. Все се питам защо напусна града така изведнъж. Малко след това се разчу, че станал разбойник.

— Търсят го заради банкови обири в Монтана и Уайоминг.

— Ловец на глави ли сте?

— Да, издирвам Джаксън. Но ще тръгна утре. Май всичките му следи са изстинали. — Чад се замисли. — Джаксън има ли приятели в града?

— Фреди си падаше женкар. Чувах, че си има вземане-даване с някаква фуста, преди да замине. Беше потаен, не говореше за личния си живот. Един мой приятел спомена веднъж, че е срещал Фреди с една и съща жена няколко пъти, но не е видял лицето ѝ.

— Някой друг може ли да знае коя е?

— Не. Както казах, Фреди не говореше за гаджетата си. Тя може да е била курва, а може и да е била почтена жена, обаче да не е искала да се разчува, че Фреди я чука.

Чад се замисли. Да не би да пропускаше нещо съществено? Може би това за Фреди Джаксън и мистериозната жена да представляваше важна следа? Трябваше да обмисли възможността, реши той. Двамата с Кал се разделиха след малко. Връщайки се в пансиона, Чад прекара неспокойна нощ, мятеше се в неравното легло и се чудеше как се справят Сара и Абнър без него.

Кари Барлоу влезе в къщата на Сара рано на следващата сутрин. Сара вече беше будна, прекарала безсънна нощ в тревоги за несигурното си бъдеще.

— Нямам много време — каза Кари, провирайки обемистата си фигура в спалнята. — Децата скоро ще станат и ще искат да закусват. Ще запаля печката и ще стопля малко вода да се изтриеш с гъба. Как ти се струва?

— Чудесно, Кари, но се чувствам виновна, че ти се натрапвам така. Господин Дилейни не трябваше да идва при тебе. Имаш си работа до гуша и без мен.

— Не се тревожи за това, скъпа. Господин Дилейни е божи дар. Не знаех с какво ще купим храна за утре, преди той да се появи на прага ни. Чарли още не може да работи. Доктор Клейтър казва, че ще

се оправи поне след две седмици. Бяхме без стотинка и когато господин Дилейни предложи да ми плати, направо ми просветна.

Сара се замисли, докато Кари шеташе в кухнята. Никога не беше срещала мъж като Чад Дилейни. Усещаше, че вътре в него тлее скрита мъка. Каквото и да го разяждаше, то не го бе развалило докрай, защото вродената му доброта прозираше под суровата външност. Излъчваше нещо здраво, земно, като як дъб, на който човек може да се облегне. Опитваше се да прикрива почтеността си, но не беше успял да я заблуди.

Сара знаеше, че Чад не иска да бъде болногледачка, че няма търпение да се отърве от нея и Абнър и не го обвиняваше. Не му беше никаква. Той бе чул, че тя е курва, както я наричаха гражданите и родителите ѝ. Точно когато бе убедена, че непознатият ще офейка по най-бързия начин, той постъпи съвсем нетипично. Беше купил храна за нея и Абнър и бе платил, за да идва някой два пъти на ден да ѝ помага. Не беше длъжен да го прави, което говореше много за характера му.

Въпреки състрадателната му природа у Чад Дилейни имаше нещо арогантно, и то никак не беше малко. Беше мъж, а Сара беше научила по трудния начин, че не бива да вярва на мъжете. Всичко, което правеха мъжете, беше да подозират. Мозъкът им висеше между краката, правеха и казваха каквото и да било, само и само да утолят страстта си. Тя знаеше от първа ръка как бушуващата страст на един мъж може да съсипе невинна жена.

Кари се върна след малко с леген топла вода и изтъняла кърпа. Бързо и сръчно помогна на Сара да се измие и да се облече, после среса косата ѝ в приличен кок.

— Изглеждаш много по-добре — изрече одобрително Кари. — Ще изхвърля нощното гърне и ще направя закуската.

Сара последва Кари в кухнята, измъчвайки се, че не може да направи нищо, за да помогне. След няколко минути Абнър влезе при тях.

— Готова ли е закуската?

— Също като моите хлапета е — каза Кари с усмивка. — Все са гладни. — Протегна се и разтърка гърба си. — Ще сваря овесена каша и после ще бягам.

— Добре ли си? — запита Сара.

— Нищо ми няма. Събудих се и ме болеше гърбът. Много тежко вдигам май.

Кари намери овесеното брашно в шкафа и сложи гърне с вода да се топли на огъня. След десетина минути кашата беше готова, тя я сипа в две купи и го сложи пред Сара и детето. Абнър залапа веднага, но Сара загледа към своята каша с копнеж. Бинтовете не позволяваха да хване лъжицата.

Щеше да погледа как яде Абнър, а после да го помоли да ѝ помогне.

Внезапно вратата се отвори и най-голямата дъщеря на Кари притича към майка си.

— Бебето се събуди, мамо, и реве ужасно. Татко казва, че трябва да си дойдеш веднага.

— О, божичко — каза Кари, разбирайки, че се е забавила много. — Трябва да бягам, Сара. Ако Абнър се е наял, може да дойде да ги играе с децата ми.

— Може ли да отида, мамо? — запита с надежда Абнър.

Рядко се случваше да си играе с деца, които не го наричат с грозни имена.

Сара си мечтаеше детето ѝ да расте по друг начин, но обстоятелствата не го позволяваха. Ако играта с децата на семейство Барлоу го правеше щастлив, това беше радост, която тя не можеше да му откаже.

— Върви, скъпи. Аз ще се оправя.

Абнър хукна след Кари и дъщеря ѝ, оставяйки Сара да се взира замислено в купата си с каша. Ако не ѝ харесваше да лочи като куче, щеше да остане без закуска днес.

Чад се събуди рано, закуси заедно с другите пансионери, плати за нощувката и тръгна към конюшната, където беше оставил Флинт. Пътят дотам беше достатъчно дълъг, за да обмисли следващия си ход. Логичното беше да търси следите на Фреди Джаксън. Но когато се метна на Флинт и пое към града, мислите му го отведоха в друга посока.

Запита се как ще оцелеят Сара и Абнър, когато свърши всичката храна, която им беше купил. Запасите не можеха да траят вечно. Не

искаше да се товари с чужди грижи. Чувството, че изоставя Сара и Абнър, го вбесяваше. Не им дължеше абсолютно нищо.

Огледа се, за да вземе нещата си, и изстена смутен, когато видя какво е направил. Без да разбере, беше стигнал право пред къщата на Сара.

4

Чад отчаяно искаше да обърне Флинт и да препусне далече от града, но нещо го спря. Това нещо си имаше име — Сара Темпъл. Не искаше да идва тук. Не възнамеряваше да види Сара отново, но някакъв странен импулс го накара да слезе и да влезе вътре. Сякаш чуваше молбата на Сара за помощ и това адски го изнервяше.

Никак не му харесваше мисълта, че някой има нужда от него. Не искаше да изпитва повече силни чувства към жена. Но нещо го беше привлякло към къщата на Сара като пчела към мед. Примирено измина няколко крачки до предната врата. Не почука. Просто отвори и влезе вътре. Къщата беше малка. Виждаше през антренцето право в кухнята, където Сара седеше, вирайки се в купа с овесена каша.

Тя усети присъствието му и се извърна с лице към него.

— Ако идвате да се сбогувате с Абнър, няма го.

Чад влезе в кухнята, отбелязвайки с удовлетворение, че за първи път след злополуката Сара беше облечена в сива рокля, която беше виждала и по-добри времена.

— Госпожа Барлоу трябва да е била тук тази сутрин. Стана добре така.

Сара го изгледа свирепо.

— Защо сте тук?

— Проклет да съм, ако знам. — Погледна купата с овесена каша на масата пред Сара. — Ще изстине. Не обичате ли овесена каша?

— Аз... — Тя погледна към ръцете си и вдигна рамене. — Кари трябваше да си тръгне, а ръцете ми не могат да задържат лъжицата.

Чад изруга. Барлоу не беше изходът, сега вече го разбираше. Нейното семейство беше на първо място и Сара вероятно щеше да умре от глад, докато започне пак да се храни сама. Той примирено седна и взе лъжицата.

— Отворете уста.

Гласът му прозвуча по-строго, отколкото беше имал намерение, но беше толкова ядосан, че не можеше да мисли за друго, освен за

факта, че Сара е в това състояние по негова вина.

Брадичката ѝ се вдигна упорито.

— Не сте длъжен да...

— Напротив, длъжен съм. Правете каквото ви казвам.

Устата на Сара се отвори и Чад пхна в нея лъжица овесена каша. Тя я сдъвка, глътна и отвори отново уста. След малко купата бе празна.

— Нахранихте ли се?

— Да, благодаря ви.

— Можехте да се направите, че сте ми благодарна.

— Защо? Нямахте да бъда така безпомощна, ако не се бяхте появили на вратата ми.

— Отървах сина ви от банда хлапета.

Сара извика гневно.

— Вече ви благодарих, какво още искате от мене?

Чад се взря в нея с недоумение.

— Иска ми се да знаех.

Тя усети горещата настойчивост в погледа му и се взря в изрязаните, властни очертания на лицето му. Вътрешностите ѝ се стегнаха, докато нервно навлажняваше устни. Усещаше безразсъдство у него; сурова енергия, която сега беше фокусирана върху нея и я изнервяше.

Чад се опита да овладее огъня в кръвта си, проклинайки начина, по който тя се стъстяваше и се насочваше към долните части на тялото му. Погледът му смутено се спря върху разкошните гърди на Сара, които вълнуващо се вдигаха и спускаха под износената материя на роклята ѝ. Спомни си колко твърди и бели бяха, закопня да ги докосне, да почувства тежестта им в дланите си. Не искаше да си спомня мекотата на стройното ѝ тяло, но този единствен поглед към него, докато я беше събличал, го беше накарал отчаяно да я желае.

Паднала жена или не, преди или все още, фактът си беше факт — Сара Темпъл беше красива млада жена, стройна, чувствена и привлекателна. Колкото и да не искаше, Чад трябваше да си признае, че не би имал нищо против да прекара с нея една-две страстни нощи.

Внезапно той забеляза малко овесена каша в ъгълчето на устата ѝ и се наведе към нея. Блестящият му поглед я задържа неподвижна, докато той облизваше кашата от устните ѝ. Стон се изтръгна от

гърлото му. Вкусът ѝ беше възхитителен, но това не му стигаше. Наведе се още по-близо и устните му покриха нейните. Почувства я как се вцепенява, когато езикът му навлезе по-дълбоко, поглъщайки я жадно.

Чад искаше да я притисне към себе си, да прилепи топлото ѝ тяло до своето, но се страхуваше, че ще ѝ причини болка. Трябваше да се задоволи само да обгърне гърдите ѝ в големите си длани и да потърка зърната между пръстите си.

Чу я да изскимтява протестиращо и се запита дали някой мъж я е докосвал след зачеването на Абнър. Струваше му се, че неговата ласка ѝ харесва, усещаше нещо силно и еротично да прескача между тях при тази мисъл. Започна нежно да масажира гърдите ѝ, наслаждавайки се на тяхната еластичност.

Усети как Сара се вцепенява и се отдръпва от него.

— Не! Престанете! Не мога да го направя.

Челюстта на Чад се втвърди.

— Трябваше да го кажете на бащата на Абнър.

Сара го изгледа така, сякаш я беше ударил, и той почувства да го бодва угризение. Тя стана тромаво и го отблъсна, когато той се втурна да ѝ помогне. Не можеше да използва ръцете си и загуби равновесие. Чад я грабна миг преди тя да се строполи на пода. Задържа я усмихнат.

— Къде искате да отидете? — запита Чад.

— Оттатък — каза Сара, — но мога да вървя. Краката ми са си наред.

Той се усмихна още по-лъстиво.

— Дяволски сте права, нищо им няма. Съвършени са.

— Непоправим сте, Чад Дилейни — отвърна тя, като го изгледа свирепо.

— Да — съгласи се Чад, свеждайки глава, сякаш за да я целуне отново.

Сара се напрегна в ръцете му.

— Не го правете!

Чад си спомни разпалващото кръвта желание, което беше почувствал, когато я беше целунал, начина, по който тя беше отвърнала на целувката му за тези кратки мигове, и поиска отново да усети устата ѝ да омеква под неговата. Устните му се озоваха току до нейните,

докато се вглеждаше в неотразимите ѝ виолетови очи, зашеметен от бурните чувства, които видя, че е раздвижил дълбоко в тях.

Внезапно вратата се отвори и се блъсна силно в стената.

— Блудница! Слава на милосърдния господ, че дойдохме навреме, за да ти попречим пак да съгрешиш. Дяволът е влязъл в теб. Той те заставя да развратничиш с всеки мъж, който има пари да плати за услугите ти. Обречена си, нещастнице! — изрече заплашително преподобният. — Осъдена на вечен ад.

— Татко! Майко!

Сара трепереше неудържимо.

— Значи слуховете са верни — атакува Йезикая, оглеждайки Чад с високомерно негодувание. — Живееш в грях с този мъж. Разкай се сега или ще гориш в адския огън.

Чад остави полека Сара да стъпи на пода, чувстваше, че всеки миг ще избухне.

— Имате погрешно мнение за дъщеря си, преподобни.

— Имам само една дъщеря и тя се казва Рут — изрече тържествено Йезикая. — Рут е много добра, богобоязлива жена.

Неумолимият поглед на Чад се спря върху майката на Сара.

— Дойдохте да помогнете на дъщеря си, нали, госпожо Темпъл?

— Искам да върна една грешница към бога — каза Хейзъл, поглеждайки боязливо и покорно към съпруга си. — Всеки ден се моля за душата на Сара.

— Не искате ли да видите внука си? — запита Чад.

— Чад, моля те — изрече умолително Сара.

— Не, Сара, искам да разбера какво мислят твоите лицемерни родители за внука си. Абнър е много добро момче, трябва да се гордеят с него.

— Момчето е отроче на блудница — заяви Йезикая с непоносимо екзалтиран глас. — Не ни е никакъв. Нали, Хейзъл?

Мимолетен израз на угризение мина през лицето на Хейзъл, но беше толкова кратък, че на Чад му се стори, че си е въобразил.

— Да, Йезикая, прав си. Момчето не ни е никакво.

Зададено ридание се изтръгна от гърлото на Сара.

— Говори каквото искаш за мене, татко, но остави Абнър на мира. Той е невинно дете и не заслужава вашето презрение. Ако отворите сърцата си за него, ще...

— Не дойдох тук да говоря за копелето ти — каза Йезикая и хлътнолите му гърди се издуха от пристъп на фанатичен гняв. — Дойдох да спася една грешница. Да я отклоня от дявола. Но сега виждам, че Сара не търси изкупление. Тя е позор за моето семейство и трябва да бъде наказана. Откритият разврат, без срам и угризения, е дяволско дело.

— Татко! Не съм такава. Трябва да ми повярваш.

Йезикая изсумтя подигравателно.

— Случайно знаеш ли кой е бащата на детето ти? С колко мъже си се въргала, преди да заченеш дяволското семе? И не си мисли, че се връзвам на измислиците ти, че са те изнасилили. Още като дете беше непослушна, непокорна, изобщо не приличаше на сладката си сестричка.

— Съжалявам, че мислиш така, татко. Казах истината, но ти отказа да ми повярваш. — Брадичката ѝ се вдигна едва забележимо. — Вече не ме е грижа какво мислиш. И няма да позволя да нападате сина ми. Не можете да ме накарате да напусна Карбън. Няма къде да отида.

Ръцете на Чад се свиха в юмруци. Така му се допря да хване проповедника за ухото и да го изхвърли навън, че трябваше да употреби извънредни усилия, за да не го направи. Застана плътно зад Сара.

— Не ми оставяш избор — избоботи Йезикая, насочвайки костеливия си показалец към Сара. — На колене, грешнице! Мой дълг е да изгоня злото от тебе.

Обърна се към Чад, докато вадеше кожен колан някъде изпод избелялото си черно, палто.

— Вървете си, господине. Настоятелно ви съветвам в бъдеще да сдържате страстите си. Общуването с блудници ще ви погуби навеки.

Чад погледна кожения ремък в ръцете на преподобния и изръмжа:

— А аз настоятелно ви съветвам да си тръгнете от тази къща и да не се връщате. Ако вдигнете ръка на дъщеря си, ще си имате работа с мен.

Сара се сви страхливо пред бичуващите думи на баща си. В сърцето си знаеше, че не е направила нищо, от което да се срамува. Срамно беше обаче, че Чад трябваше да слуша всичко това. Баща ѝ

идваше за първи път тук, след като се беше отказал от нея, и тя се молеше да е за последен.

Взря се невярващо в Чад. Николай досега не я беше защитавал. Беше се справяла съвсем сама, и бе в състояние да се защитава.

— Мога да се оправя с баща си, Чад. Веднъж ме би с колана си, но няма да допусна да се случи отново.

Чад не помръдна и Сара не знаеше дали той изобщо я е чул, толкова беше ядосан.

— Дъщеря ви е страдала достатъчно заради грешката си, преподобни, и е платила висока цена. Оставете я, тя не е бременна за вас.

Коланът трепна в ръцете на Йезикая.

— Присъствието ѝ в града петни семейството ми. Тя е знаела какво прави, когато е съгрешила за първи път с мъж. Не познавате греховната ѝ природа, господине. Идете си и оставете блудницата на мене.

Тръгна заплашително към Сара, но Чад му препречи пътя.

— Ще си идете ли, или трябва да ви изхвърля?

Хейзъл дръпна ръката на съпруга си.

— Той говори сериозно, Йезикая. Хайде сега да си вървим. Ще дойдем друг път. Тоя скоро ще се отегчи от Сара и ще напусне града. Такива като него никога не се задържат. Прелитат безразборно от една блудница на друга.

Сара издаде задавен стон. Собствената и майка да я нарече блудница! Знаеше, че тя е изцяло под властта на фанатично-религиозния ѝ баща, но беше хранила слаба надежда, че майка и някой ден ще ѝ прости. Тази надежда сега бе разбита точно толкова бързо, колкото и животът ѝ беше съсипан някога от един мъж. За щастие Чад се намеси, преди тя да рухне съвсем и да се предаде.

— Послушайте съпругата си, преподобни — посъветва го той — идете си сега, докато все още имате два здрави крака.

— Заплашвате ли ме, господине?

— Дяволски сте прав, заплашвам ви! Марш навън!

Йезикая хвърли заплашителен поглед към Сара, после хвана съпругата си под ръка и се запъти към вратата.

— Много добре. Не мога да понасям вонята на покварата — каза той, отправяйки думите си едновременно към Сара и Чад.

— И аз не мога да понасям да ме поучават лицемери, които виждат само черно и бяло. Приятен ден, преподобни.

Йезикая извлече Хейзъл навън, сякаш дяволът ги гонеше по петите. Не погледна назад, докато подтичваше със сгърчено от възмущение тяло.

Сара гледаше как родителите ѝ се отдалечават и плачеше мълчаливо. Преди години ѝ се беше струвало, че са съкрушили сърцето ѝ, но това беше нищо в сравнение с онова, което изпитваше сега. Как можеха да са толкова нечувствителни към собствената си дъщеря, така коравосърдечни? Нали работата на проповедника беше да спасява грешници! Не че тя беше съгрешила, защото против нея бяха съгрешили и тя плащаше прескъпо за това. В резултат доверчивата ѝ природа бе дълбоко наранена и невинността ѝ си беше отишла завинаги. Нови сълзи потекоха по бузите ѝ и тя се извърна, за да не я гледа Чад.

Той изруга под нос. Познаваше безсърдечни хора, но семейство Темпъл надминаваха всички нормални представи. Погледна към Сара, видя сълзите ѝ и усети нещо у него да се разтапя. Запита се защо се интересува толкова много от нея. Смяташе, че много отдавна е загубил тази способност. Жените бяха непредсказуеми създания; не искаше да изпитва каквото и да било към тях. Сара имаше син, но не и съпруг. Хората в града я наричаха курва. Собствените ѝ родители се бяха отrekli от нея. Коя е истинската Сара, запита се той.

Въпреки съмненията си той посегна към нея, подтикван от смущаващата потребност да я утеши. Полека я привлече в обятията си и вдигна лицето ѝ към своето.

— Не плачи. Не заслужават.

— Не са само те — призна Сара. — Всичко е против мен. Този град, хората... Често се чудя какво да сложа на масата за ядене. Да можех, бих отвела Абнър далече, но едва успявам да изхранвам и него, и себе си, камо ли да намеря пари да се преселя в друг град. Не съм лоша жена, каквото и да си чувал. Признавам, че съм неомъжена майка, но това не ме прави лош човек.

Силни чувства се надигнаха у Чад, примитивни и неоспорими; чувства, които никога не беше очаквал да изпитва наистина.

— Не знам какво се е случило, Сара, и не ме интересува. Но знам, че родителите ти не бива да се отнасят с тебе като с отрепка.

Всички правят грешки, никой не е съвършен. Бих казал, че си платила скъпо за грешката си.

Сара премига, за да потисне сълзите. Въпреки изреченото състрадание, у Чад имаше някаква отчужденост, опасен, неразгадаем темперамент, който го правеше труден за разбиране. Объркваше я и я караше постоянно да е нащрек. Изведнъж всяка мисъл изчезна, когато устата на Чад завладя нейната.

Той се опияни от целувката и изпъшка. Разумът го караше да спре. Необяснима потребност обаче го подтикваше да продължи. Сара Темпъл го привличаше. Не само с хубост си; искаше да защитава нея и Абнър от хората на този град. От собствените ѝ родители. Онова, което беше започнало като необяснима нужда да утеша Сара, беше излязло извън граници. Никога досега не се беше чувствал така, никога не беше мислил, че е способен да дава утеха. Не само това; искаше да ѝ я обсипе с щастие и наслада, за разлика от мъжа преди него.

Сара изстена, когато той я притисна по-силно.

— Недей — каза тя, отдръпвайки се.

Болезнено възбуден, Чад едва успяваше да мисли за друго, освен за сладката ѝ близост.

— Искам те, Сара — измърмори той, докато устните му дразнеха диво туптящия по гърлото ѝ пулс. — Позволи ми да ти дам утеха. Няма да забременееш, ако от това се тревожиш. Знам как да те пазя.

Думите му сякаш я поляха със студена вода.

— Пусни ме.

Гласът ѝ беше съвършено сериозен.

Той отпусна ръце и се взря в нея объркан. Нямахме нищо нередно двама самотни хора да се желаят взаимно, нали? Вгледа се в лицето ѝ. Това, което видя, го шокира. Очите и устата ѝ издаваха страх. Някак си я беше наранил и за нищо на света не можеше да разбере какво е сторил.

— Какво има? Какво съм направил?

Думите на Чад накараха Сара да изпита срам. Толкова се беше опитвала да живее почтено въпреки хулите и презрението на съгражданите си. Тогава Чад Дилейни беше нахлул в живота ѝ и я беше накара да усеща неща, които я плашеха. Тя силно ненавиждаше мъжете. Но нещо у Чад пораждаше у нея нежност и доверие, тъй различни от сполетелите я преди мрачна похот и болка. Целувките му

предизвикваха неустоима наслада. Нищо не я беше подготвило за разтърсващата сила на дълбокото желание. То я озадачаваше, унижаваше и ужасяваше. За един кратък миг обаче беше усетила неповторимия му аромат и вкус.

Прегръдката му я разтапяше, възприемаше я като нещо прекрасно и правилно, въпреки че знаеше, че не е. Но безразсъдните думи на Чад я бяха върнали към действителността. Той я смяташе за курва, както всички друга в този град. Щеше ли да ѝ повярва, ако му кажеше, че е била изнасилена? Щеше ли да я осъди и да я нарече лъжкиня и грешница?

— Повтарям, господин Дилейни, не съм за продан. В кръчмата на Едноокия Джак има всякакви жени, които, сигурна съм, ще задоволят вкусовете ви.

Очите на Чад се присвиха презрително.

— Искаш по-добра цена ли? Трябваше да се досетя. Всички жени са еднакви. Искат само да вземат. Престанах да давам преди много години, госпожице Темпъл.

— Никога не съм ви молила за нищо, господин Дилейни. Мнението ви за жените е ужасно. Моят опит пък ме е научил, че на мъжете не може да се вярва. Какво ви е отблъснало от жените, господин Дилейни?

— Какво ви е отблъснало от мъжете? — изстреля Чад.

Сара се изсмя мрачно.

— Има ли нужда да питате? Вижте ме. Вижте как живея. Собствените ми родители ме презират и знаете ли защо? — Чад отвори уста да заговори, но Сара го изпревари. — Ще ви кажа защо. Защото повярвах в сладките приказки на един мъж. Бях доверчиво, наивно дете, което си представяше, че е влюбено. И тогава...

Думите ѝ секнаха и тя отвърна поглед.

— Почувствала си влечение към един мъж и той ти е направил дете. Изненадан съм, че родителите ти не са го накарали да се ожени за тебе.

— Не стана точно така — изрече тя с горчивина, — но почти. Родителите ми отказаха да повярват на истината и се отказаха от мене, когато им казах, че съм бременна.

— Каква е истината?

Сара го изгледа втренчено.

— Истината, господин Дилейни, е, че и вие сте като всички други мъже, които познавам.

Още се гледаха втренчено, когато Абнър влетя в къщата, подскачайки от вълнение.

— Мамо, госпожа Барлоу ражда! Доктор Клейтър е там.

Чад погледна невярващо към Абнър. По дяволите! Мислеше, че е решил проблема с гледането на Сара, но сега отново се оказваше на изходната точка. Току-що родила, Кари Барлоу нямаше да може да помага на Сара и да наглежда Абнър. Сега какво, запита се той. Как, по дяволите, беше успял да се забърка във всичкото това?

— Не е ли чудесно, мамо? — вълнуваше се Абнър. — Доктор Клейтър ме прати вкъщи и каза, че идва веднага, щом приключи у Барлоу. Може ли да ида да си играя, мамо? Харесвам Дани Барлоу, не ми говори лоши думи.

— Излез да си играеш — каза Чад, отговаряйки вместо Сара. — И не се забърквай в неприятности.

Чад не можеше да си представи по-лошо развитие. Не знаеше къде да търси Фреди Джаксън. Беше пристигнал в Карбън по следите на един разбойник, а неусетно се беше забъркал в отношения, от които не знаеше как да се измъкне. Целият му живот вървеше от зле по-зле. По едно време всичко изглеждаше прекрасно. Имаше братята си, ранчото си, имаше пари и всички момичето, които пожелае. Сега беше средно успял ловец на глави, натоварил се с жена и дете, от които нямаше търпение да се отърве. Джобовете му бяха почти празни, а човекът, когото преследваше, още беше на свобода. Какво още можеше да се обърка?

— Ще отида до семейство Барлоу да видя дали мога да помогна — каза Сара, запътвайки се към вратата.

Погледът на Чад спря върху бинтованите ѝ ръце и той изненадано вдигна вежда.

— И как ще стане това?

— Ние с Кари не сме много близки, но тя винаги е била добра към мене. Най-малкото, което мога да сторя, е да ѝ дам морална подкрепа.

Тя излезе и Чад се почувства задължен да я последва. Колибата на Барлоу не беше далече. Чад почука, когато Сара огледа

безполезните си ръце и протегна крак, за да удари с него по вратата. Отвори им едър мъж с патерици.

— Аз съм Сара Темпъл — каза Сара. — Дойдох да помогна с каквото мога на Кари. Докторът при нея ли е?

— Влезте. Аз съм Чарли, съпругът на Кари. Мисля, че не сме се срещали.

Погледът му се отклони към Чад.

Тъй като Сара не го представи, Чад запълни паузата.

— Аз съм Чад Дилейни, приятел на Сара.

— Приятел, виж ти — измърмори тя под нос, докато влизаше в мъничката приемна.

Точно тогава доктор Клейтър излезе от спалнята, бършейки ръце.

— Имаш чудесен син, Чарли. Детето дойде малко рано и е дребничко, но ще се оправи. Можеш да идеш да видиш Кари и бебето, ако искаш. Но най-напред един съвет. Остави я да си почине една-две години, преди да й направиш още едно дете. Родила е много деца за твърде кратко време. Това бебе е здраво, но не гарантирам, че и следващото ще бъде, ако не й позволиш да се възстанови напълно.

Чарли има благоприличието да се изчерви.

— Ще внимавам, докторе. Не ни трябва други гърла за хранене. Впрочем, кога ще ми махнете гипса от крака? Трябва да се върна на работа, за да издържам семейството си.

— Ще дойда в началото на другата седмица, за да го сваля. Междувременно се погрижи Кари да остане на легло поне няколко дни. Ще се справиш толкова време без нея, нали?

— Разбира се, докторе — каза Чарли. — И ще ви се издължа до стотинка. Веднага щом си стъпя на краката.

Чад не каза нищо, но не можеше да не направи сравнение — колко е добре самият той в сравнение с бедняци като семейство Барлоу и Сара. Ранчото на Дилейни процъфтяваше и издържаше тримата братя доста добре. Някои години бяха по-неуспешни, но винаги бяха имали пари за дребните удоволствия, които правеха живота хубав.

— Смятах да намина при теб веднага щом приключа тук, Сара — каза доктор Клейтър.

— Дойдох да видя дали не мога да помогна с нещо.

— Няма с какво да помогнеш. Дадох на Кари лауданум и тя скоро ще заспи. Чарли може да се справи с децата, докато Кари се привдигне.

Иди си у дома, идвам след малко.

Сара тръгна към вратата, но спря, когато Чарли изкуцука от спалнята и даде знак на Чад.

— Кари иска да ви види, господин Дилейни. Побързайте, изтощена е.

— Сигурен ли сте, че вика мене? — запита Чад.

— Да, напълно. Влезте.

Чад погледна към Сара, повдигна рамене и влезе в спалнята. Кари изглеждаше много дребна и крехка в огромното легло. Мъничко вързопче лежеше в ръцете и, търсейки гърдата ѝ.

— Искали сте да ме видите?

Кари вдигна поглед с угрижено изражение.

— За парите, които ми дадохте, за да помагам на Сара. Детето дойде по-рано и няма да мога да изпълня споразумението ни. — Изчерви се и отмести поглед. — Вече похарчих парите за храна. Съжалявам. Щом Чарли си стъпи на краката, ще ви ги върнем.

— Задръжте парите, госпожо Барлоу — изрече рязко Чад. — Нужни са ви повече, отколкото на мене.

— Кой ще помага на Сара? Тя е толкова... безпомощна... и си няма никого.

Очите ѝ се замъглиха, явно лауданумът започваше да действа.

— Не се тревожете за Сара. Аз ще се грижа за нея.

Едва изрекъл думите, той осъзна какво е казал. Беше се ангажирал — нещо, което се беше зарекъл да не прави никога повече.

Сара не можеше да си представи защо Чад Дилейни е още тук. Това я тревожеше. Мъже като него не правеха нищо, без да искат нещо в замяна. Вече беше признал, че я желае сексуално. Възбуждащите му целувки я бяха накарали да забрави борбата за живот, която водеше в тоя град. Тя нямаше нужда от мъж в живота си, особено от такъв, който днес е тук, а утре го няма. Чад Дилейни искаше от нея едно нещо. Чудеше се обаче защо просто не си го взе, докато тя беше безпомощна, и не си тръгна после незнайно накъде. Както бе сторил Фреди Джаксън.

Сара се прибра в спалнята веднага след вечеря. Абнър и Чад бяха още в кухнята и миеха чиниите. Тя внимателно издърпа чекмеджето с

бинтованите си ръце и извади нощницата си, страшно доволна от себе си, че може да свърши поне едно нещо самичка. Последното, което искаше, беше Чад да я съблича.

Сара се втренчи уплашено в копчетата по предницата на роклята си. Изгарянията вече не я боляха толкова, но да си разкопчае роклята беше извън оскъдните ѝ възможности. Идеше ѝ да крещи.

Чад почука веднъж и влезе в стаята. Сара премига, за да отблъсне сълзите. Да зависи от мъж за неща, които беше правила сама цял живот, я караше да изпада в бяс. Не искаше да бъде длъжница на никого.

— Мога ли да помогна? — запита Чад, запалвайки лампата, защото Сара не можеше да я запали сама.

— Къде е Абнър?

— Заспа на дивана, докато оправях кухнята. Ще го сложа в леглото му веднага щом си легнеш.

— Мисля, че днес ще спя с дрехите.

Големите му ръце се насочиха към копчетата на корсажа ѝ.

— Ще си почиваш по-добре без роклята.

Стори ѝ се, че ѝ се подиграва.

— С какво съм заслужила такова отношение?

Чад се ухили.

— Стига глупости. Тук съм, защото съм отговорен за злополуката с тебе и не мога да намеря никой, който да ти помага. Сега стой мирно и ме остави да се справя с проклетите копчета.

Сара стисна устни, докато ръцете на Чад се движеха по гърдите ѝ. Докосването му беше леко, опитно и тя се запита колко ли жени е събличал досега. Много — можеше да се обзаложи. Опита се да остане равнодушна, но трепетът в онези места, които той докосваше, караше пеперуди да пърхат в корема ѝ.

— Не можеш ли да побързаш?

— Готово — каза Чад, откопчавайки последното копче. — Сега ще смъкна роклята надолу.

Сара остана абсолютно неподвижна, докато Чад внимателно изхлузи роклята и фустите ѝ. Когато се опита да вдигне ризата, тя прилепи ръце до тялото си и енергично поклати глава.

— Остави ризата — каза тя. — Ще ми бъде като нощница.

Чад ѝ се ухили. Нямаше ли представа колко привлекателна изглежда? С гръб към светлината, която правеше ризата ѝ почти прозрачна. Блещукащите очертания на тялото ѝ накараха кръвта да заблъска лудо във вените му. Искаше...

Сара.

5

— Лягай си, Сара — каза грубо Чад.

Тя се почувства така, сякаш е влязла в горящ пъкъл, когато разгорещеният поглед на Чад се плъзна по нея. Светлокафявите му очи пламтяха в див огън, лицето му беше потъмняло от нещо, което тя би могла да нарече единствено сурово желание. Тя потръпна, спомняйки си последния път, когато мъж я беше гледал така, и болезнените резултати. Когато Чад ѝ заповяда да си ляга, неизразим страх пробяга през нея. Той щеше ли в края на краищата да покаже тъмната си, опасна страна? Щеше ли да я вземе без нейно позволение? Щеше ли да я нарани?

Сара леко вирна брадичка. Нямаше да допусне никой мъж да ѝ причини повторно това.

— Ще си легна, след като излезеш.

Един мускул трепна на челюстта на Чад. Дали тя си мислеше, че той ще я нападне като див звяр? Гневът му полека утихна, когато осъзна, че точно това си е помислила. Предишният ѝ опит с мъжете сигурно е бил много лош, за да ѝ внуши такъв страх, помисли той.

— Много добре. Лягай си, докато донеса Абнър. Ще спя на дивана тази нощ.

— Няма нужда да оставаш — каза неубедително Сара. — Ние с Абнър можем да се справим тази вечер.

— Вече освободих стаята си в пансиона. Точно сега парите не стигат. Ако не намеря скоро Фреди Джаксън, ще трябва да търся друг разбойник, когото да гоня.

Лицето на Сара доби болезнен зеленикав оттенък.

— Фреди Джаксън? Гониш Фреди Джаксън?

Коленете ѝ се подкосиха и тя се опря на леглото, за да не падне.

Потресът ѝ при името на Джаксън накара Чад да се замисли.

— Познаваш Джаксън?

Тя премига, поглеждайки предпазливо към него.

— Слабо.

— Кога го видя за последен път?

— Моля те, уморена съм. Не можем ли да поговорим за това утре сутрин?

Чад се вгледа в лицето ѝ. Наистина изглеждаше уморена. Но имаше още нещо. Някакъв дълбоко скрит страх. Доколко познаваше Джаксън? Имаше ли някаква връзка между тях двамата?

— Той е напуснал града преди повече от пет години. Сигурно си била много млада тогава — настоя Чад.

— Аз... Искам да си легна.

Тя седна на ръба на леглото и се опита да пхне крака под завивките, без да използва ръцете си.

Чад се втурна да ѝ помогне, премести краката ѝ на леглото и дръпна одеялото отгоре ѝ. Вместо да излезе веднага, той приседна на ръба на постелята, взрян упорито в лицето ѝ.

— Доколко познаваше Джаксън?

— Остави ме! Нямах право да ме разпитваш. Не знам нищо за него.

Чад не беше толкова сигурен. За човек, който не знае нищо за Джаксън, Сара изглеждаше извънредно разстроена от въпросите му. Виждаше, че ако продължи да я разпитва тази вечер, няма да стигне доникъде, затова реши да се откаже за момента.

— Много добре, Сара. Спи. Ще говорим утре.

Тя се отпусна облекчено, когато Чад и пожела лека нощ и излезе от стаята. Той предизвика противоречиви спомени, които тя предпочиташе да забрави. Родителите ѝ бяха я наказали, задето беше обявила, че е изнасилена, затова не видя смисъл да разгласява името на мъжа. Фреди Джаксън вече беше напуснал града, преди тя да разбере, че е бременна, а гордостта не ѝ позволяваше да каже на възрастните му родители за злодеянието му. Те превъзнасяха сина си. Ако им го кажеше, това щеше да ги унищожи.

Сара беше толкова млада и наивна, когато Фреди я беше нападнал. Срамуваше се да каже на когото и да било, докато не разбере, че е бременна и се принуди да разкрие срамната си тайна пред родителите си. Осъждането им ѝ беше дало ценен урок. Беше разбрала, че е по-добре да страда мълчаливо, отколкото да каже истината и да бъде презряна заради това. Беше се научила и да ненавижда мъжете, и да не им вярва.

Не искаше никой да знае, че Фреди Джаксън е баща на Абнър. Той беше разбойник и насилник. Синът ѝ беше всичко за нея и тя се молеше детето никога да не открие кой е баща му. Абнър беше заченат в болка и срам, но бе единственият човек в целия свят, който я обичаше безусловно. Тя би направила всичко по силите си, за да го защити. Щеше да се бори със зъби и нокти, за да не научи светът, че той е син на Фреди Джаксън.

Абнър спеше на дивана, когато Чад се върна в предната стаичка. Вдигна детето, мислейки колко хубаво му е да усеща дребното телце в ръцете си. Абнър промърмори насън, прегръщайки Чад през врата. Чад притисна момчето до гърдите си. Никога не беше изпитвал толкова силно желание да защитава някое човешко същество.

Внезапно Абнър отвори очи и му се усмихна с такива невинни широко отворени очи, че сърцето на Чад трепна.

— Ще останеш ли при нас завинаги? — запита момчето.

— Не мога, Абнър. Имам работа за вършене. Когато майка ти вече може да се грижи за себе си, ще си замина.

Усмивката на Абнър се стопи.

— Искам да останеш завинаги. Откакто си тук, мама не е плакала нито веднъж.

— Значи тя плачеше?

Абнър кимна тържествено.

— Непрекъснато. Не иска аз да знам, обаче я чувам нощем, когато трябва да съм заспал. Тя работи много и понякога не яде, за да има за мене.

— Ти си смело момче, Абнър. И умно.

— Трябва да бъда смел. Аз съм мъжът в къщата. Нямам татко. — Той погледна замислено към Чад. — Искаш ли да ми бъдеш татко?

Чад простена вътрешно. Въпросът на Абнър му отне дар слово.

— Това е много хубаво предложение, синко, но не ставам за баща на когото и да било. Един ден майка ти ще намери най-подходящия мъж, който да ти стане татко.

Лицето на Абнър помрачня.

— Не, не, но нищо. Аз ще се грижа за мама.

Чад усети съжаление, но бързо го потисна. Мислеше, че е погребал всякакви сълзливи чувства, не че ги беше имал в изобилие, в деня, когато беше напуснал Драй Гълч. Нямахше да позволи едно малко

момче или привлекателната му майка да го впримчат в ситуация, която не искаше и нямаше да понесе.

— Лягай си, хлапе. Пази тишина, майка ти вече спи.

Чад отнесе Абнър в спалнята и го сложи на пружината му. Абнър неохотно пусна врата му и направи нещо, което свършено нервира Чад. Вдигна глава и го целуна по бузата. Чад бързо се дръпна и излезе от стаята, сякаш дяволът го гонеше по петите.

Следващите дни бяха толкова трудни за Сара, колкото и за Чад. Това, че той беше наоколо ѝ всеки ден, че тя му позволяваше да я облича и съблича, бе ново и смущаващо за нея. Господ знае, че тя не искаше да си въобразява нищо за отношенията си с Чад, но очевидно не можеше да не го прави. Той беше толкова търпелив с Абнър, че понякога това докарваше сълзи в очите ѝ.

Но с нея често беше сприхав и свадлив. И начинът, по който я гледаше, извънредно много я изнервяше. Сякаш искаше да я погълне. Не се беше опитвал да я целуне отново, но понякога ѝ се искаше да го стори. Главата ѝ се беше замаяла от объркване. Не искаше нищо от Чад Дилейни или от който и да било друг мъж.

След още няколко дни докторът щеше да свали бинтовете ѝ и тя нямаше търпение. Абнър прекалено се привързваше към Чад. Щеше да страда, когато Чад изчезнеше от живота им, но така трябваше да бъде. Тя не беше неблагодарна. Ако Чад не беше останал с нея, Сара не знаеше какво щеше да прави. Двамата с Абнър сигурно щяха да умрат от глад, но сега беше време Чад да си тръгне по пътя.

Сара дължеше на Чад повече, отколкото би могла да му се отплати. Беше ѝ ясно, че той ненавижда всяка минута, прекарана с нея, макар да беше видимо привързан към Абнър. Само дълбоко вкорененото му чувство за чест го държеше тук. Тя не си правеше илюзии и си даваше сметка, че този мъж е един суров авантюрист, наранен от живота. Знаеше, че някоя жена е виновна за болката му. Въпреки скритото си лично крушение, Чад запазваше някаква цивилизованост и човещина. Волно или неволно той не беше толкова безчувствен, на какъвто се правеше.

Чад се вбесяваше от своето заробване. Трябваше да търси Фреди Джаксън, не да си играе на болногледачка и бавачка. Успяваше горе-

долу да се справи с готвенето и с големи трудности държеше ръцете си далече от Сара, макар че последното му ставаше все по-трудно с всеки изминал ден.

Струваше му се, че познава докрай сладкото ѝ тяло, въпреки че всъщност отношенията им не се бяха задълбочили. Може да беше слаба до безобразие, но беше добре сложена. Гърдите ѝ точно съответстваха на ръцете му. Той постоянно беше възбуден и това беше адски неудобно. Слава богу, че не я беше съблазнил. Нищо не би разрушило съдбата му по-бързо, отколкото ако спи със Сара Темпъл. Не искаше обвързване. Беше ловец на глави и опасният живот без корени, му харесваше.

— Ще продължим ли разговора за Фреди Джаксън? — запита той след няколко дни, когато се озова насаме със Сара.

Тя се насили да изглежда спокойна, но Чад забеляза нервността ѝ.

— Вече изчерпаше тази тема.

— Защо не искаш да говориш за Джаксън? Доколко го познаваше?

Сара се поколеба само за миг, преди да отговори:

— Не го познавах добре. Родителите ми бяха строги; не съм общувала много с мъже.

Веждите на Чад се вдигнаха недоверчиво.

— Трудно ми е да го повярвам. Поне един мъж си познавала интимно.

Сара се изчерви и отвърна поглед.

— Няма нужда да ми го напомняш, Чад Дилейни. Нито пък искам да го обсъждам повече. Отивам да видя как са Кари и новороденото. Чарли оздравя и пак тръгна на работа тази сутрин.

И тя излезе от къщата, без да поглежда назад.

Чад се загледа подир нея. В ума му започнаха да се оформят въпроси. Въпроси за Сара и Фреди Джаксън, които никак не му харесваха.

* * *

Сара сви пръсти и се взря в зачервената още кожа на ръцете си. Още я болеше малко, но поне вече не ѝ пречеха неудобните превръзки и тя пак можеше да се грижи сама за себе си. Зарадвана от свободата на движенията и на възстановената си независимост, тя погледна най-напред към Чад, а после към доктор Клейтър.

— Известно време трябва много да внимаваш — предупреди я Клейтър. — Можеш да вършиш прости неща, но не бива да си топиш ръцете в гореща юда, докато не оздравеят напълно.

Сара вдигна рязко глава.

— Не е възможно, докторе — възкликна тя. — Печеля си хляба от чуждото пране. Смятах да се обадя на старите си клиенти веднага щом свалите превръзките, и да им кажа, че пак работя.

— Чу ме, Сара — изрече твърдо Клейтър. — Никакво пране. Не и преди да кажа, че може.

Сара прехапа устни, челото ѝ се сбърчи угрижено. Какво щеше да прави? Ако не работеше, нямаше как да храни сина си.

Клейтър усети мъката ѝ, защото каза:

— Опитай се да не се тревожиш, Сара. Може би ще успея да ти намеря друга работа. Нещо не толкова тежко. Е, трябва да тръгвам. Не мога да карам пациентите си да ме чакат. Не забравяй какво ти казах, Сара. Никакво пране, докато не ти позволя.

— Беше любезно от страна на доктор Клейтър да предложи да ти намери друга работа — каза Чад.

— Той има добро сърце. Винаги е бил мил с мене, но знае много добре, че за мене няма да има работа. Не и в този град. Баща ми се е погрижил за това. Хората ми носят прането си само защото върша тази работа много по-добре от всеки друг.

— Как ще се прехранваш тогава? — запита Чад, пожелавайки си да можеше да върне думите си назад.

Това не го интересуваше, дори не искаше да знае. Просто копнееше да излезе оттук и да забрави, че някога е срещнал Сара Темпъл и сина ѝ Абнър.

— Не се тревожи. Ще намеря начин.

— Винаги има начин една жена да печели пари — изрече Чад с равен глас. — Особено красива жена. Мислила ли си за това?

Предложението беше възмутително и той го знаеше.

— Може да ви е трудно да повярвате, господин Дилейни, но по-скоро ще тръгна да прося, отколкото да стана уличница, за да се изхранвам. Това отговаря ли на въпроса ви?

— Напълно. Тъй като направих всичко, което можах за вас, ще си тръгна. Вече няма нужда от мене тук, слава на бога. Още е светло. Най-добре е да потеглям веднага. — Той понечи да излезе, спря, после се обърна и се изправи пред нея. — Ти си съобразителна, Сара, признавам ти го. Сигурен съм, че двамата с Абнър ще се справите много добре.

Сара се питаше защо не чувства облекчение, че Чад най-сетне си тръгва. Беше свикнала с него. Никой мъж не беше правил за нея нещата, които Чад стори. Никой, дори семейството ѝ, не се беше интересувал какво става с нея и с Абнър. Макар да го правеше с неохота, Чад беше показал повече загриженост за тях двамата от всички други. Тя нямаше представа какво го е прогонило от дома му, но той не можеше да скрие факта, че вътрешно е добър и почтен. Тя се надяваше един ден той да срещне жена, която да му върне самоуважението. Жена, която би могла да спечели доверието и любовта му.

Самотен ездач влезе в града. Кожата му беше изгорена от слънцето, гъста черна брада скриваше долната част на лицето му. Периферията на шапката му беше нахлупена ниско над очите и той се надяваше, че никой, освен може би онези, които го познаваха добре, няма да разпознае Фреди Джаксън.

Върза коня на коневърза, огледа се бегло, после влезе през летящата врата в кръчмата на Едноокия Джак. Присвитите му очи огледаха залата, преди да преценят, че е безопасно да се приближи към бара. Поръча си уиски и го изгълта наведнъж, вкусвайки течността, която затопляше вътрешностите му. След няколко минути един мъж застана на бара до него. Поръча си уиски и погледна дружелюбно към съседа си.

Очите му се разшириха, докато се взираше любопитно в Джаксън. После го тупна по гърба и изрече сърдечно:

— Ама ти не си ли Фреди Джаксън? Аз съм Кал Борк, помниш ли ме? Изпили сме доста уиски заедно, преди да напуснеш града.

Фреди се усмихна нервно. Още колко лош късмет му предстоеше? Не беше очаквал да срещне някого, който да го познае още първата му вечер в града.

— Спомням си. Как си, Кан?

— Не мога да бъда по-добре. Какво правиш в града? Не е ли опасно? Един ловец на глави душеше наоколо, задаваше въпроси за тебе.

Фреди изруга.

— Няма да остана много. Дойдох да видя нашите. Остаряват. Имах работа наблизо и реших да се отбия да ги нагледам. Мислех, че съм заблудил проклетия ловец на глави още преди седмици.

— Съжалявам, че аз ти казвам лошата новина, но твоите хора починаха преди три-четири години, а сестра ти се омъжи и се пресели.

— По дяволите! Значи напразно съм бил път. Май трябва да се изпаря от града, преди оня ловец на глави да ме е намерил.

Джаксън глътна последното уиски и се наклони да си тръгне. Внезапно се обърна отново към Кал.

— Какво стана с оная пасторска щерка. Как се казваше... А, да, спомням си. Сара. Сара Темпъл.

Кал се засмя.

— Няма да познаеш. Набожната уличница си вдигнала полата за някого и прихванала. Родителите ѝ се отказаха от нея и я изритаха. Живее със сина си в една барака отгатък линиите. Пере чуждо, да се изхранва. Някои говорят, че приемала мъже.

Вниманието на Джаксън се изостри.

— Има син? Колко голямо е хлапето?

— Да помисля... трябва да е на пет или шест години вече. Добро дете. Много жалко.

— Благодаря, Кал, много ми помогна. Всичко хубаво.

Абнър беше тъжен, когато Сара му сложи да хапне тази вечер. Тя знаеше, че страда от липсата на Чад, но не можеше да направи нищо, за да го накара да се почувства по-добре.

— Сигурна ли си, че Чад си е заминал, мамо?

— Той така каза, миличък.

— Защо трябваше да си заминава? Защо не може да остане с нас и да ми бъде татко?

— Господин Дилейни не иска семейство. Освен това и аз не искам съпруг. Заминаването му е добро за всички. Не искаш той да бъде нещастен, нали? — Абнър поклати отрицателно глава. — Той ще бъде много нещастен, ако трябва да остане тук с нас. Мъже като Чад идват и си отиват с вятъра.

Бегло почукване на вратата накара разговора да спре.

— Чад! — извика Абнър, източвайки да отвори вратата. — Върна се!

Без да иска, Сара се спусна към вратата, на една стъпка зад Абнър. Трябва да е Чад, разсъди тя, защото никой друг не идваше тук. Разбира се, че няма да са родителите ѝ, а тя нямаше приятели.

Абнър посегна към вратата и я отвори. Лицето му посърна, когато видя непознат мъж да стои на прага. Без да чака покана, Джаксън влезе вътре и затвори решително вратата зад себе си.

Сара сграбчи Абнър и го прикри зад гърба си.

— О, божичко! Ти! Какво искаш?

— Знаех си, че ще ме познаеш. Не се ли радваш да ме видиш?

Сара се взря във Фреди Джаксън с нарастващ страх. Беше го познала веднага. Как би могла да го забрави? Коленете ѝ се подкосиха и тя стисна така силно ръката на Абнър, че той извика.

— Мамо, боли ме!

Сара едва го чу, толкова голям беше ужасът ѝ. Какво прави *той* тук? Фреди Джаксън беше най-лошият ѝ кошмар. В първите една-две години след раждането на Абнър тя беше живяла в страх, боеше се, че Джаксън ще се върне и ще научи, че има син. С времето страхът ѝ взе да изчезва, особено след като родителите на Джаксън починаха и сестра му се пресели. Смяташе, че той сега няма да има причини да се връща в града. Беше сбъркала! Боже господи, колко беше сбъркала.

— Какво искаш? — изсъска Сара, преглъщайки буцата в гърлото си. — Молах се никога повече да не те видя.

— Значи ме позна — повтори самодоволно Джаксън.

Пронизителният му поглед се спря на Абнър, който надничаше иззад полите на майка си. Очите на момчето блестяха любопитно, то изобщо не се страхуваше. Джаксън хареса това у хлапето.

— Това ли е момчето? — запита той. — Хубаво детенце. На колко години е?

— На пет — изчурулика Абнър за ужас на майка си. — Защо плашиш мама?

— И смел. Харесва ми. Има моите очи, Сара. Какво име му даде?

— Казвам се Абнър. — Момчето изгледа пронизително Джаксън, прецени го с детската си интуиция и отсече: — Не те харесвам.

Сара ахна ужасена.

— Абнър! Иди си в стаята. Нека мама да се разправя с господин Джаксън.

— Трябва да те защитавам, мамо — протестира Абнър.

Джаксън пристъпи напред, хвана Абнър за ръката и го дръпна към себе си. Сграбчи брадичката му и вдигна лицето му към светлината, вглеждайки се в чертите на момчето.

— Не го докосвай! Остави го! — извика Сара, хвърляйки се да защити сина си.

— Е, е — измърмори Джаксън, ухилвайки се към Сара, — ти пък! Детето прилича на мене. Той е мое хлапе, нали, Сара?

— Не! — Думата избликна в прилив на яростно отричане. — Върви си! Абнър е мой син... мой син, чуваш ли? Нямах никакви права над него.

— Момчето има нужда от мъж да го възпитава. Ти ще го направиш женчо.

Сара изфуча презрително:

— Я се виж! Ти си разбойник, беглец. Не може да мислиш, че...

Мисълта беше толкова ужасна, че тя не намери думи да я изрази.

— Точно това си мисля — каза Джаксън, вглеждайки се в Абнър. — Трябва да се покрива за известно време. Имам хубавичко скривалище в Елк Маунтийн и една индианка, която да гледа момчето. Всичко, което трябва да направя, е да ударя още една банка и ще се уредя за доста време напред.

Умът на Сара заработи отчаяно. Това не можеше да се случва! Никой нямаше да ѝ вземе Абнър. Те двамата бяха преживели твърде много неща заедно. Той беше неин и само неин.

— Рано или късно хората на закона ще те хванат. Какво ще стане с Абнър, когато те заловят? Един ловец на глави в града те търсеше. Върви си, Фреди, преди да е надушил следите ти.

Джаксън изпрати убийствен поглед към Сара.

— Вече не си онова невинно младо момиче, което ме боготвореше.

— И слава богу. Знам те вече какъв си, Фреди Джаксън. Ти си едно отвратително копеле. Ако не беше ти, още щях да бъда невинна.

— Внимавай какво говориш пред хлапето — предупреди я Фреди. — Освен това, ти го искаше.

Сара почти се спусна да му издере очите, но не биваше пред детето.

— Върви да си лягаш, Абнър. Ще дойда веднага щом господин Джаксън си тръгне.

Джаксън не спря Абнър, когато той нерешително се подчини на майка си.

— Нямах никакви права над, него, Фреди — изсъска Сара, когато детето излезе. — Ти ме изнасили и ме остави да лежа на земята смазана и пречупена. Бях дете, когато ми отне невинността.

Фреди се намръщи.

— Аз пък си спомням друго. Чух, че баща ти се отказал от тебе. Предлагала си се, за да изкарваш пари?

Сара вдигна ръка да го удари, но той хвана китката ѝ в голямата си ръка и я привлече към себе си.

— Не ми посягай, жено. Ти си само една малка курва. Не си достойна да възпитаващ сина ми. Събери му дрехите, вземам го със себе си.

— По-достойна съм от тебе! — извика тя.

— Поне с мене няма да стане женчо.

— Защо? Защо го правиш?

— Хлапето ми харесва. Може би защото е мое. И не се мъчи да ме разубеждаваш, прилича на мене, като бях на неговите години. Може би ми харесва да бъда баща. Хайде, събирай му нещата.

— Няма да ми го вземеш!

Джаксън извади един Колт от кобура и го насочи към Сара.

— Имам един приятел тук, който казва, че мога да взема всичко, което искам. Ти ли ще го доведеш, или аз?

Сара се хвърли към него. Джаксън я удари с дръжката на пистолета си. Зашеметена, тя се свлече на земята и кръв се стече по лицето ѝ. Джаксън я прекрачи и влезе в спалнята.

Минути по-късно той се върна с диво мятация се Абнър. Държеше го здраво под мишницата си, а детето пищеше и риташе. Джаксън побутна Сара с крак.

— Пригответи дрехите на хлапето. Няма да чакам цял ден.

Съземайки се от зашеметяването, тя се изправи неуверено на крака. Вдигна ръка към слепоочието си и я дръпна, изцапана с кръв. Не обърна внимание на болката.

— Къде го водиш?

— Казах ти. Имам скривалище в Елк Маунтийн.

— Там е пълно с опасни индианци, напуснали резерватите си. Нарочно излагаш сина ми на опасност!

— Не, те няма да ни направят нищо. Петнистата кошута е от шошоните.

— Вземи и мен! — замоли се трескаво Сара. — Аз мога да се грижа за Абнър по-добре от Петнистата кошута. Аз съм му майка.

— Мамо! Не позволявай на този лош човек да ме вземе!

— Аз съм татко ти, хлапе. Свиквай с това.

— Моля те, Фреди, вземи и мене! — извика Сара.

Джаксън се намръщи.

— Не ми трябваш, Сара. У тебе има прекалено много омраза. — Изгледа я презрително. — И си много кльоцава. Петнистата кошута е точно като за мене. И си студена като ледена шушулка през зимата, доколкото си спомням. Бях ти първият и това ми хареса, но не си мой тип. Ще пригответиш ли дрехите на хлапето, или да го вземам както си е? Нощем в планините е студено. Ще измръзне без палто.

Сара стоеше като втрещена наред стаята и той я блъсна грубо да побърза. Тя се спъна, изправи се и се повлече с нерешителни стъпки към спалнята. Вцепенена от мъка, събра дрехите на Абнър в една калъфка за възглавница. Защо след всичките тези години Фреди Джаксън се бе върнал? И защо иска сина си? Нищо нямаше смисъл. Но Сара беше сигурна в едно. Фреди Джаксън нямаше да ѝ отнеме сина без бой. Тя щеше да го последва и в ада, ако вземеше детето ѝ.

— Побързай! — изръмжа той.

Сара сграбчи калъфката и тежкото палто на Абнър и побърза към стаята.

— Това е всичко — каза тя, подавайки дрехите на Джаксън.

— Кажи довиждане на майка си, хлапе — каза разбойникът, като изнасяше Абнър навън.

— Мамо! Мамо! Не му давай да ме взема!

Сара не издържа. Без да се интересува от нищо, скочи към Джаксън, хвана го през кръста и безуспешно се опита да го спре. Той изригна една ругатня и я удари с опакото на ръката си, отхвърляйки я като парцалена кукла. Когато се свести, Джаксън вече се беше качил на седлото и настаняваше Абнър пред себе си.

Абнър беше почти обезумял, бореше се отчаяно да се изтръгне от железната му хватка. Сара разтърси глава, за да я проясни, и се надигна.

— Не се тревожи, миличък! Ще те намеря! Бъди смел!

Никакъв отговор. Заобикаляше я черен мрак, който я задушаваше, докато тропотът на копитата отекваше все по-далече и по-далече. Сара обаче нямаше да губи време в плач и вайкания. Знаеше какво трябва да направи и нямаше нито миг за губене. Само Чад да беше тук, помисли тя за миг. Чад щеше да ѝ помогне, знаеше го. Но той вече беше заминал и тя беше останала съвсем сама. Сграбчвайки палтото си от гвоздеа до вратата, тя се втурна навън в нощта.

В колибата на Барлоу беше тъмно и тихо. Сара знаеше, че държат едно гърбато пони в малък навес до къщичката, и мълчаливо помоли за прошка, докато оседлаваше животното и го извеждаше навън. Надяваше се семейство Барлоу да разберат. Кражбата беше нищо в сравнение с това, което беше готова да направи, за да спаси сина си.

Мятайки се на понито, Сара го пришпори към Елк Маунтийн. Не можеше да е много изостанала от Джаксън. С малко късмет щеше да го догони до сутринта. Блестящата лунна светлина обля нощта, докато тя оглеждаше хоризонта, глава внезапно го видя — яздеше на изток по един хребет, ясно очертан срещу огряното от луната небе. Сара отпрати безмълвна благодарствена молитва и пое след него.

6

Чад си направи лагер под надвисналия скален ръб на един каньон на няколко мили източно от Карбън. Не виждаше причина да продължи към Медисин Боу тази нощ. Почти се беше отказал да търси Фреди Джаксън. След като си стъкна огън и хапна оскъдна вечеря, извади куп афиши за търсени престъпници от дисагите си и седна на един камък, за да ги проучи на светлината на огъня. Знаеше, се, че трима други разбойници се навъртат наоколо, и той реши да поразпита водача на местния доброволен отряд в Медисин Боу утре сутрин. Може би Шон Маккей би могъл да го насочи към другите мъже.

Чад разпали огъня, за да държи надалече дивите животни, като се надяваше, че враждебно настроените индианци, за които се знаеше, че бродят наоколо, няма да го видят. Увивайки се в одеялото си, той се помъчи да заспи, но не можа. Беше неспокоен, смущаваха го напълно излишни мисли и копнежи. Сара и Абнър не му бяха никакви. Беше дал от себе си на Сара повече, отколкото на която и да било друга жена. В деня, когато майка му беше изоставила три малки момчета заради един любовник, той беше развил дълбоко недоверие към всички жени.

От тримата братя само Пиърс беше намерил съпруга, на която можеше да вярва и която го обичаше безусловно. Такова чудо Чад не очакваше за себе си. Кора Лий Дулитъл, лека й пръст, почти беше унищожила живота на тримата братя Дилейни. Чад ясно си припомни деня, в който Кора Лий беше умряла, и промените, които съдбовният момент беше причинил в живота му.

Две години се беше скитал безцелно, надявайки се да избяга от демоните си. Тогава беше срещнал Сара и Абнър. Някъде в опустошената си душа беше открил искрица състрадание, което беше мислил, че е загубил завинаги. Сега разбираше, че състрадание е било чувството, което го беше задържало в Карбън. Беше се борил, за да не се забърква, но не беше в състояние да зареже Сара и Абнър на

произвола на съдбата. Дори сега усещаше вина, задето си беше заминал така.

Съвестта му натякваше, че е било нужно да остане повече. Трябваше да е по-загрижен как Сара и Абнър ще оцелеят, след като той си замине. Но едно по-тъмно, по-дълбоко кътче в душата му шептеше, че е направил повече, отколкото се е искало от него, повече, отколкото мъжете по принцип биха направили в тези обстоятелства. Макар че мисълта беше нова и плашеща, Чад се гордееше, че не е легнал със Сара, независимо колко силно я желаше. Ако беше спал с нея, нямаше да може да я напусне. Осъзна, че любовенето с нея би означавало да се обвърже. Слава богу, че не беше позволил слабините да управляват главата му. Ако не беше заминал, щеше да се поддаде на желанието, бушуващо у него, и да вземе Сара.

Чад си представи стройното ѝ тяло под себе си и усети как се втвърдява. Изсумтя отвратено. Очевидно имаше нужда от жена. Първата му работа, щом пристигнеше в Медисин Боу, щеше да бъде да намери благосклонна курва, която да засити жаждата му. За съжаление се страхуваше, че никоя жена, с изключение на Сара, няма да може да облекчи нестихващата болка у него. Обръщайки се по корем, той приветства съня, когато най-накрая го потопи в мрак.

Фреди Джаксън препускаше усилено, докато не стигна Медисин Боу, без да знае, че Сара го следва. Спря пред кръчмата „Канарчетата“ и слезе от коня. Беше много късно. Абнър спеше дълбоко и той го смъкна от седлото, за да го внесе в кръчмата.

Едно от момичетата се приближи към него, огледа Абнър и запита:

— Какво си понесъл, Фреди?

— Хлапе — каза Фреди. — Моето хлапе. Ще ми направиш ли една услуга, Сейди?

Очите на момичето се присвиха.

— Каква услуга? Не разбирам от деца.

— Имам да свърша една работа. Ще наглеждаш ли момчето вместо мене? Няма да се бавя.

— Колко?

Фреди изсумтя отвратено.

— Десет долара. Повече е, отколкото струва един час време с тебе.

— Занеси го в канцеларията, шефа го няма тази вечер — каза Сейди, сочейки една врата. — Няма да се събуди, нали?

— Няма, уморен е до смърт.

— Дано да е така, иначе ще ти струва повечко.

— Казах, че няма да се бавя.

Остави Абнър на един кожен диван и бързо излезе.

Свали дисагите от коня си и се запромъкна в сенките на почти пустата улица, докато не стигна до банката. Беше минал през Медисин Боу на път към Карбън и беше огледал и градчето, и банката му. Медисин Боу беше малък град, едва ли заслужаваше това име. Състоеше се от склад и магазин, универсален магазин, две гостилници, кръчма, банка и няколко колиби. Около тридесет сгради всичко на всичко.

Банката беше построена наскоро и неособено добре обезопасена. Малко хора знаеха, че железницата я ползва, за да депозира заплатите на работещите там. Но Фреди знаеше и беше планирал тази работа доста отдавна. Заобиколи отзад и отвори един прозорец. Нищо не го издаде, докато се промъкваше в тъмната сграда към малкия сейф в задната стаичка.

Драсна кибритена клечка, извади сечивата си, намери сейфа и коленичи пред него. Касата не се различаваше от десетината други, които беше разбил досега. Щеше да я отвори и да извади парите за рекордно време. Започна да върти ключалките, вслушвайки се в прищракването, докато полека завърташе първо надясно, а после наляво. Когато започна да напипва модел, запомни числата и продължи. Минаха четиридесет и пет минути, преди и последното резе да се намести и тежката врата да се отвори.

Фреди се усмихна мрачно. Можеше да използва динамит, беше по-бързо, но не и в този случай — нямаше да има време да се върне за Абнър. Освен това беше експерт в отварянето на ключалки с комбинации. Така нещата ставаха по-тихо. Грабежът нямаше да бъде открит до сутринта, което му осигуряваше много време, за да избяга. Започна да тъпче пари в дисагите. Когато се напълниха, натъпка банкноти в джобовете на жилетката, на палтото и на панталоните. След като се натовари достатъчно, мина по пътя, по който беше дошъл,

и пак върза дисагите на седлото на коня си, преди да се върне в кръчмата.

Намери Сейди да седи в кабинета и да наглежда Абнър.

— Добра работа свърши, Сейди. Благодаря. Сега ще си взема Абнър.

— Къде отиваш? — запита с подозрение Сейди.

— Не питай, ще живееш по-дълго.

Отваряйки палтото си, той бръкна в джоба и извади стодоларова банкнота.

— Ето ти и малко отгоре. Довиждане, Сейди.

Тя беше видяла повече, отколкото на Фреди би му се искало. Когато отвори палтото си, беше зърнала пачки банкноти, натъпкани във вътрешните му джобове. Забеляза как се издуват джобовете на панталоните му. Не си ги спомняше така натъпкани, когато първия път беше дошъл в кръчмата. Събра две и две и стигна до верния отговор. Може да беше курва, но не беше глупава.

Сейди даде на Фреди достатъчно време да се качи на коня си и да замине, преди да отърчи право в къщата на Шон Маккей.

Сара стигна в Медисин Боу тъкмо навреме, за да види Фреди да излиза от града със спящия Абнър. Изтощение беше белязало челото ѝ с бръчки, още не дооздравелите ѝ ръце тръпнеха от стискането на юздите. Пожела си да се беше сетила да си вземе ръкавици, но бързаше твърде много, за да мисли за друго, освен за това, че Фреди ѝ е взел Абнър.

Сара заби пети в хълбоците на понито си и пое след Джаксън. След още един-два часа зората щеше да освети небето и да я улесни в проследяването му. За съжаление и за Фреди щеше да бъде по-лесно да я види, но това не я интересуваше. Тя искаше Фреди да знае, че го следва. Когато излезе от града, можеше да се закълне, че чува виковете: „Обраха банката!“

Джаксън беше на пет мили извън Медисин Боу, преди да разбере, че го следят. Не хайка, рано беше за това. Освен ако не беше ловецът на глави, нямаше представа кой може да е. Когато отмина една голяма

скала, скри коня си зад нея. Луната беше като ярък фар в небето и осигуряваше достатъчно светлина. Той извади пушката от калъфа и зачака.

Фреди беше изчезнал от погледа ѝ и Сара се разтревожи. Нямаше представа как ѝ се е изплъзнал. Да не беше завил някъде? Да не би...

Въпросите ѝ получиха отговор, когато Джаксън изскочи иззад една скала право пред нея. Конят ѝ подскочи и едва не я хвърли, но тя се вкопчи в гърба му, взирайки се в пушката в ръката на Джаксън.

— Мамка му! Какво, по дяволите, правиш *ти* тука?

Абнър се събуди стреснат; видя майка си и запищя за нея.

— Искам си сина! — извика Сара, с мъка усмирявайки изплашеното животно под себе си. — Върни ми го.

— Можеш да се махаш, защото няма да си го получиш. Първите пет години от живота му си го бавила като бебе, сега е време да стане мъж. Нали, хлапе?

Брадичката на Абнър се вирна войнствено.

— Аз съм *мъж*. Искам си мама.

Джаксън зареди пушката.

— Трябва да се отърва от тебе, Сара. Вбесяваш ме.

— Да не си посмял да направиш нещо на мама! — изкрещя Абнър. — Цял живот ще те мразя, ако го направиш.

Думите на Абнър накараха Джаксън да се замисли, той освободи ударника и прибра пушката в калъфа на седлото. Не искаше хлапето да го мрази, задето е убил майка му.

— Махай се оттук, преди да съм си променил намеренията.

— Никъде не отивам — нападна го Сара. — Ще те следвам до края на земята, ако трябва.

Джаксън изглеждаше извън себе си от гняв. Небето се променяше от черно към сиво, ивици светлина оцветяваха източния хоризонт. Щом в града откриеха грабежа, доброволният отряд щеше да тръгне по следите му. Не знаеше колко е видяла или отгатнала Сейди дали ще си държи устата затворена, но не можеше да разчита на мълчанието ѝ. Нямаше да бъде в безопасност, преди да стигне скривалището си в Елк Маунтийн.

Щеше да бъде опасно да мъкне Сара със себе си. Но пък тя знаеше къде отива той и щеше да изпее всичко, ако я накара да се върне. Не искаше да я убива. Тя беше майката на Абнър, освен това той не убиваше жени.

— Печелиш, Сара. Можеш да дойдеш с мене, стига да издържиш. Не ми се ще да ме докопа доброволният отряд.

— Доброволният отряд! — Внезапно Сара си спомни какво беше чула в Медисин Боу. — Ти си ограбил банката!

— Да — призна той. — Но никога няма да ме намерят.

Фреди не каза нищо повече, забивайки шпори в хълбоците на коня си. Животното се понесе напред и Сара го последва.

Чад се събуди на разсъмване, събра си нещата и се качи на коня, без да си даде време да закуси каквото и да било. Тази сутрин се беше събудил някак си развълнуван и не на себе си. Макар да се опитваше да го отрече, се тревожеше за Сара и Абнър. Тормозеше го колебание. Или беше съвестта му? Но не можеше да се бори повече. Трябваше да се върне при Сара и Абнър. Беше спорил със себе си по целия път до Медисин Боу, преди да признае, че е победен от тази самотна искрица състрадание у себе си. Сара и Абнър имаха нужда от него, усещаше го с костите си.

Нямаше да може да се понася, задето ги беше изоставил, докато бъдещето им изглеждаше толкова несигурно. Най-малкото, което можеше да направи, беше да изчака една-две седмици, докато доктор Клейтър каже, че тя може пак да пере. Намръщи се и поклати глава. Мисълта за Сара с ръце, натопени във вряла вода, не беше приятна. Тя имаше нужда от почивка, от изобилна и добра храна. Беше прекалено слаба. Той се опита да си каже, че това не е негова работа, но не се получи. Съдбата беше решила друго. Трябваше да се върне в Карбън.

Внезапно забеляза група конници, които яздеха към него. Любопитството му се събуди, той дръпна юздите и ги изчака да се приближат. Когато вече ги виждаше добре, разпозна Шон Маккей, водача на местния доброволен отряд. Беше го срещал доста пъти през последните две години. Тревожни камбани зазвъняха в главата му.

— Добро утро, Дилейни — каза Маккей, когато стигна до Чад и дръпна юздите на коня си. — Кого гониш този път?

— Добро утро, Маккей — отвърна Чад. — Да си виждал Фреди Джаксън тук напоследък?

— Странно, че го споменавах — каза Маккей. — Ограбил е банката ни снощи. Надявах се да си му хванал следите.

— Де да бях. Накъде е поел?

— Не знам. Сейди съобщи веднага за обира, но трябваше време да събера хората за хайка. Дотогава следата на Джаксън изстина. Искаш ли да дойдеш с нас?

Тревожните камбани в главата на Чад зазвъняха по-силно. Той не знаеше защо, но необходимостта да се върне в Карбън беше неотложна. Интуицията му като че ли работеше на пълни обороти. Нямаше причина да мисли, че нещо не е наред със Сара, или да я свързва по какъвто и да било начин с Джаксън, но инстинктът му казваше друго.

— Спомних си, че съм забравил нещо в Карбън. Мисля, че ще тръгна натам.

— Ако намериш Джаксън, сигурно ще го доведеш заради наградата.

— И аз така мисля — съгласи се Чад.

— Късмет, Дилейни. Ще го обесим на място, ако го открием първи.

Оставиха Чад и препуснаха сред облак прах. Той обърна коня си и се насочи към Карбън. Сенките на късния следобед започнаха да се удължават, когато стигна до мрачния градец. Избелелите от слънцето постройки изглеждаха мирни и почтени, но Чад не се заблуждаваше. „Почтените“ граждани на Карбън бяха ограничени и пълни с предрасъдъци, а пасторът им беше най-лошият от всички.

Чад се насочи право към бедняшкия квартал и слезе от седлото пред къщичката на Сара. Странно предчувствие сви стомаха му, когато не видя нито Абнър, нито някакво движение вътре. Най-лошите му страхове станаха реалност, когато порив на вятъра бутна вратата и тя се отвори широко на ръждясалите си панти.

Влезе вътре и намери къщата празна и студена. Дворът беше също толкова пуст, колкото и бараката. Къде би могла да бъде Сара по това време на деня? Той погледна през пътя към съборетината на семейство Барлоу, усещайки приятен прилив на облекчение. Щом Сара я нямаше у дома, значи може би е при Кари Барлоу. Дългите му крака

го отведоха за миг до къщата на Барлоу. Той почука силно на вратата, пристъпвайки нетърпеливо, докато едно от децата на Кари не дойде да му отвори.

Чад влезе в къщата. Кари го видя и го приветства, настанила новороденото си бебе на рамото си.

— Господин Дилейни, какво ви носи насам? Мислех, че сте напуснали града. Нещо лошо ли се е случило?

— Надявах се вие да отговорите на този въпрос, госпожо Барлоу — изрече мрачно Чад. — Сара не си е у дома. Не сте ли я виждали?

Кари поклати отрицателно глава.

— Ами не, не съм. Може да е излязла за малко.

— Може — съгласи се неуверено Чад.

Кари се замисли.

— Като се сетя, не съм виждала Абнър от вчера. Малкият палавник обикновено идва да си играе с едно от децата ми.

У Чад се зароди лошо предчувствие.

— Благодаря, госпожо Барлоу. Има ли още нещо, за което да се сещате? Станало ли е нещо необичайно вчера или днес?

— Като споменахте, кончето ни изчезна от навеса до къщата. Чарли не е на себе си от яд. Иска да пипне оня, дето го е отмъкнал. Това пони му беше гордостта и радостта на моя Чарли.

Чад нямаше време да бърби за изчезнал кон, когато толкова се тревожеше за Сара и Абнър.

— Съжалявам за коня, госпожо Барлоу. Ако ме извините, отивам да видя дали мога да намеря Сара и Абнър.

Чад побърза да се отдалечи. Имаше да спре на още едно място, преди да си вади заключения. Качи се на Флинт и отпрати към къщата на енорийския свещеник. Лично Йезикая отвори на почукването му. Намръщи се, когато видя Чад застанал на ерата му.

— Дойдохте да търсите изкупление ли, господин Дилейни? Сериозно се съмнявам, че сте достоен за спасяване. Махни се, Сатана!

— Сара да е тук? — запита троснато Чад.

Нямаше да го усуква с човек, който виждаше зло във всичко наоколо.

— Ако говорите за блудницата Сара, не, не е тук. Не е добре дошла в дома ми.

— Знаете ли къде е?

Строгите черти на Йезикая се втвърдиха.

— В леглото на някой мъж, подозирам.

— В ада да изгнеш дано! — изсъска Чад, извърщайки се.

Губеше си времето тук и го знаеше.

Отиде в града, върза Флинт на коневръза през кръчмата на Едноокия Джак и тръгна по улицата, после мина по другия ѝ тротоар, търсейки Сара във всеки магазин и работилница. Сара и Абнър сякаш се бяха изпарили.

— Хей, Дилейни, още ли сте в града?

Чад се обърна към гласа. Видя Кал Борк да се появява от магазина и го зачака да се приближи.

— Да, още съм тук. Защо?

— Не се сърдете, просто питам. Бях в склада да изнеса разни неща и чух, че питате татко за Сара Темпъл.

— Така е, Борк. Виждали ли сте Сара? Няма я у дома ѝ и не можах да я намеря никъде.

— И аз не съм я виждал. — Борк изгледа внимателно Чад. — Още ли търсите Фреди Джаксън?

— Да, защо питате? — Сега Чад стана подозрителен. — Бил ли е наскоро в града?

— Ъ-ъ... не. Не съм чувал. — Той отмести очи от Чад. — Май ще трябва да се връщам в магазина.

Чад беше достатъчно проницателен и разпознаваше лъжата. Хвана Борк за реверите на ризата и го дръпна към себе си така, че се озоваха нос срещу нос. Вгледа се в него.

— Ако ти е мил животът, предлагам да ми кажеш какво знаеш. Джаксън е разбойник и за главата му е определена награда. Изглеждаш ми разумен мъж, затова се обръщам към чувството ти за почтеност. Джаксън беше ли вчера в града?

— Да, беше вчера в града, питаше за родителите си. Казах му, че са починали, и толкоз. Не съм го виждал оттогава и помислих, че си е отишъл.

Чад стисна по-здраво реверите на Борк.

— Това ли е всичко, Борк? Мисли. Какво друго каза той?

Пот изби по челото на Борк.

— Сега, като се сетя, Джаксън питаше за още някого. — Преглътна конвулсивно. — Питаше за Сара Темпъл.

Всичко, от което Чад се страхуваше, се беше превърнало в действителност. Още откакто Сара беше реагирала така странно на споменаването на името на Джаксън, Чад подозираше някаква връзка помежду им. Беше се опитал да се самоубеди, че си въобразява, че фантазията му си прави шеги с него, но чувството си оставаше. Рязко пусна реверите на Борк.

— Предполагам, че си казал на Джаксън къде да намери Сара.

Борк кимна разтреперан.

— Може да съм споменал. Интересуваше се от хлапето й. Запита на колко години е. Стори ми се странно, но Джаксън винаги си е бил странен.

Възползвайки се от разсейването на Чад, Борк отстъпи полека.

— Само това знам, Дилейни, кълна се.

— Джаксън каза ли къде отива? Знаехте ли, че има намерение да ограби банката в Медисин Боу снощи?

— Не! Той нищо друго не каза. Не знам нищо за ограбване на банка или къде е отишъл Джаксън. Сега мога ли да си вървя?

— Върви, изчезвай.

Чад трябваше да помисли. Всякакви възможности се гонеха в ума му и му трябваше време, за да ги обмисли. Куркащият му стомах му напомни, че не е ял цял ден, затова се запъти към близката гостилница. След като си поръча дебел бифтек, пържени картофи, ябълков пай и кафе, се облегна назад и се загледа през прозореца, докато умът му подреждаше фактите.

Факт първи — Сара и Абнър ги няма.

Факт втори — Джаксън е бил в града и е питал за Сара.

Факт трети — колкото и да не му харесваше тази мисъл, Сара и Джаксън трябва да бяха нещо повече от обикновени познати.

Сега идваха въпросите. Абнър беше ли син на Джаксън? Сара доброволно ли е тръгнала с разбойника? В къщата й нямаше следи от борба. Тя обича ли Джаксън? Тази мисъл доста го стресна. След като беше чул язвителните й забележки по адрес на мъжете, Чад беше останал с впечатление, че тя не им вярва и не ги харесва. Джаксън ли беше причината за нейното недоверие? Какво й бе направил? И защо ще тръгва с него?

Тогава яденето му пристигна и той започна да се храни бавно, премисляйки възможностите, които се отваряха пред него. Ако Сара

доброволно бе тръгнала с Джаксън, значи това не беше негова работа. Възнаграждението за залавянето на разбойника обаче не беше никак малко. Трябваше да помисли и върху още нещо. Ако Джаксън е принудил Сара да го придружи, Чад щеше да стигне до края на земята, за да я намери. Абнър беше добро хлапе. Мъж както Джаксън щеше да му влияе зле. Сара сигурно беше наясно с това.

Когато изяде последната хапка от пая и изпи последната глътка кафе, Чад вече беше взел решение. Не можеше да изостави Сара и Абнър в ръцете на насилник като Джаксън. Щеше да го намери и да я спаси, дори тя да не иска да бъде спасявана.

Жени! Губеха разума, с които са били родени, фактът, че Джаксън е баща на Абнър, ако наистина това беше така, не му даваше право да отвлича жената и детето. Господи, колко беше объркан. Дали тя е тръгнала доброволно с Фреди, или той я е отвел насила заедно с Абнър?

Внезапно му хрумна друга мисъл. Липсващото конче на семейство Барлоу имаше ли нещо общо с изчезването на Сара? Инстинктът му казваше, че има. Лицето на Чад стана мрачно и решително, докато излизаше от гостилницата. За щастие, познаваше област като петте си пръста. Разбойникът не беше глупак. Знаеше, че не може да си покаже физиономията, без да рискува да го задържат. Здравият разум подсказваше, че Джаксън ще се крие известно време. Медисин Боу беше в подножието на Елк Маунтийн. Най-вероятно Джаксън има скривалище някъде в Елк Маунтийн. Според Чад това беше разумно и той се запъти точно натам, след като попълни запасите си в магазина.

Джаксън поведе Сара по една криволичеща пътека към изоставена миньорска колиба. Беше в подножието на висок хребет и трудно се забелязваше. Наблизо се виеше чист ручей, спускащ се от планинския връх, и подскачаше по каменистото си легло. Беше спокойно място и Сара помисли, че е далеч по-чисто от пълния със сажди въздух, който дишаше в Карбън.

Макар и много красиво, макар и само на един ден езда от Медисин Боу, мястото беше отдалечено и необитаемо. Тя се чувстваше по-самотна, отколкото когато и да било в живота си. Само ако Чад...

Не, нямаше да си позволи да мисли за ловеца на глави. Сега той навярно беше далече и сигурно се радваше, че се е отървал от нея и детето ѝ.

— Стигнахме — каза Джаксън, сваляйки Абнър на земята, и слезе зад него. — Наоколо е само пустош. Никой няма да ни намери тук.

— Ами индианците? — запита уплашено Абнър.

— Те няма да ни направят нищо лошо, хлапе. Петнистата кошута няма да им позволи.

Точно тогава една индианка се появи на прага на грубата колиба. Лицето ѝ изглеждаше като изсечено от камък, докато се взираше в Сара и Абнър. Жената беше не просто хубава, а направо красива, с тъмна кожа, проницателни черни очи и изящна фигура. От изпълнения ѝ със злоба поглед по гръбнака на Сара пролази тръпка. Сара видя жестокост у индианката, нещо опасно в очите ѝ, което я накара да пожелае да грабне Абнър и да избяга.

— Коя е тази жена? — запита гърлено на английски Петнистата кошута. — Защо е тук?

Джаксън бутна Абнър напред.

— Това е моето хлапе. Казва се Абнър. А това е майка му. Сара. Искан хлапето да дойде при мене. Майка му ни последва. Тя не означава нищо за мене, Петниста кошута.

Петнистата кошута се приближи към Сара, очите ѝ бяха потъмнели презрително.

— Кожата ѝ е бледа, очите странни. Отпрати я, Фреди.

— А, остави я, скъпа. Нямам никакви чувства към Сара. Тя може да ни чисти и да ни готви, за да не се уморяваш.

Очите на Джаксън блеснаха от страст, докато погледът му се спираше върху гърдите на Петнистата кошута.

— Да влезем вътре, за да ме приветстваш както трябва, а? — каза той, побутвайки я към колибата. Спря на вратата и се обърна към Сара. — Ти и хлапето стойте тук, докато свършим. Не си и помисляй да бягаш, защото няма да стане. Ако дивите животни не ви хванат, индианците няма да ви изпуснат.

Сара изчака Джаксън и Петнистата кошута да влязат в колибата, после отведе Абнър към едно паднало дърво и седна до него. Нямаше представа къде се намира или как да се върне в цивилизацията. Сега

можеше да открадне кон, докато Джаксън е зает, но не беше сигурна, че ще успее да намери обратния път към града. Беше изтощена, Абнър също. Ръцете толкова я боляха, че се съмняваше дали ще може да държи юздите както трябва. Когато дойдеше време да избягат с Абнър, нямаше да се поколебае, но в този момент беше прекалено уморена, за да се опитва.

— Защо този лош човек ме отведе, мамо? — запита Абнър, полагайки уморената си глава в скута на Сара. — Той наистина ли ми е татко?

Отговорът на този въпрос не беше лесен за Сара. Биологически Джаксън беше баща на Абнър, но иначе нямаше баща. Как да обясни това на едно петгодишно дете?

— Фреди Джаксън наистина е твой баща, скъпи, но не исках да го знаеш. Съжалявам да го кажа, но той не е добър човек. Исках да ти спестя това. Нямаше да го разбереш, ако Фреди не се беше появил в Карбън и не беше узнал за тебе.

— Не е знаел за мене, така ли? — запита Абнър със събуден интерес.

— Не. Някой ден, когато пораснеш още малко, ще ти обясня всичко.

— Не трябва да го харесвам само защото ми е татко, нали?

— Не, скъпи, не трябва. Но ако бях на твое място, няма да казвам нищо, което може да го разсърди. Аз ще гледам да намеря начин да избягаме. Това ще бъде наша тайна.

Абнър като че ли се съгласи.

— Гладен съм, мамо.

— И аз. Когато Фреди излезе от колибата, ще поискам да ни даде нещо за ядене.

След петнадесет минути Фреди излезе от колибата. Ризата му беше разкопчана, вървешком закопчаваше панталоните си.

— Влизай вътре и направи нещо за ядене — излая той. — Настоя да дойдеш, сега свърши някаква работа.

— Ела, Абнър — каза Сара, като стана бързо, за да не предизвика гнева на Джаксън.

— Хлапетото остава тук — изръмжа той. — Ама че мамино синче си го направила. Същински женчо. Отсега нататък Петнистата кошута ще се грижи за него. Може да го научи на някои неща, каквито знае

нейният народ. Шошонската дисциплина ще подейства добре на момчето.

— Ако тази индианка направи нещо лошо на Абнър, ще я накарам да съжали, че е напуснала хората си — предупреди го Сара. — Абнър е добро дете; няма нужда от дисциплина.

Лицето на Джаксън се вкамени.

— Прави каквото ти казвам и не спори с мене. Още съм ти ядосан, че ме последва. Не искаш да ме видиш наистина вбесен, нали.

Тонът му издаваше заплаха, с която Сара не беше готова да се справя за момента. Обръщайки се рязко, тя влезе в отвратителната колиба.

Вътре цареше мръсотия. Петнистата кошута лежеше на изпомачканото легло с раздърпани дрехи. Рязко скочи от леглото и се изправи пред Сара с лице, изкривено от страх и омраза.

— Защо си тук, бледолика жено? Аз съм жената на Фреди. Той няма нужда от тебе.

— Не ти го искам. Не бих го взела, дори да ми го предлагат на сребърен поднос. Мразя го. Единствената причина, поради която съм тук, е Абнър.

Петнистата кошута не изглеждаше убедена.

— Защо мразиш Фреди? Имаш син от него.

— Фреди Джаксън ме изнасили. Не исках това, което той ми причини. Абнър е последицата от деянието му. Но обичам своето дете, независимо от злото, което ми причини баща му. Абнър е всичко, което имам на този свят, и никой няма да ми го отнеме.

Петнистата кошута се усмихна.

— Говориш дръзки думи, бледолика жено. Абнър сега е *мой* син, а ти си наша робиня.

Тя грабна метлата, стояща зад вратата и започна да бие Сара с дръжката.

Сара изстена от болка и обида, но не може да избегне злобната атака на разярената жена. Едва когато Джаксън влезе в колибата, за да види защо е този шум, и взе метлата от Петнистата кошута, тя престана.

— Стига, Петниста кошуто — тросна се Джаксън. — Остави Сара да си върши работата. Гладен съм.

Абнър се затича да помогне на майка си, но Джаксън го грабна, преди да беше стигнал до нея, и го подаде на Петнистата кошута.

— Момчето е твое, Петниста кошута. Винаги си искала да имаш хлапе. Изведи го навън, докато Сара сготви нещо за кльопане.

Тъмните очи на Петнистата кошута блеснаха злобно.

— Ако вземеш бледоликата жена в леглото си, ще ти изтръгна сърцето.

— Стига, Петниста кошута, защо да искам торба кокали като Сара? Няма от какво да се тревожиш.

Все още изтръпнала от ударите на индианката, Сара искрено се надяваше това да е вярно. Но ако беше забелязала как напрегнато се взира Джаксън в нея, докато тя наведена разпалва огъня в огнището и слага тигана над пламъците, щеше да се ужаси.

Сара се размърда на неудобния твърд под. Тънкото одеяло не я предпазваше от студения планински въздух, който се просмукваше през всяка пукнатина и цепнатина на зле построената колиба. Пожела си да бяха позволили Абнър да спи при нея, но Фреди беше настоял да прати сина ѝ на тавана. Там поне имаше дебел слой сено, та детето ѝ да се зарови в него, помисли Сара, докато придърпваше одеялото поплътно около себе си.

Фреди се беше пъхнал в леглото при Петнистата кошута и скоро звуците от съвкуплението им се разнесоха в колибата. Сара запуши уши с дланите си, но и това не помогна. Фреди и Петнистата кошута бяха гласовити любовници. Дрезгавото му сумтене и нейните писъци, комбинирани със скърцането на въжетата под дюшека, едва не подлудиха Сара. Вулгарните шумове я накараха да си спомни нощта, когато Фреди я беше изнасилил, и болката и унижението се върнаха, сякаш се беше случило вчера. Господи, колко го мразеше. Ако отново ѝ посегнеше, щеше да го убие.

Мина сякаш цяла вечност, преди животинските звуци да се уталожат в преситено хъркане и Сара да успее да се отпусне. Сънят дойде, но беше трудно спечелен.

Сивата мъглива зора се беше спуснала от върха на Елк Маунтийн, когато Сара беше грубо събудена с ритник. Тя отвори очи, за да види Петнистата кошута надвесена над себе си.

— Трябват ни дърва за огъня, бяла жено. Моят мъж и детето ми скоро ще искат храна. Ако не побързаш, пак ще те набия.

Сара се надигна от пода, загърна одеялото около раменете си и излезе от колибата. Когато се върна с наръч дърва, Джаксън стоеше наред стаята съвършено гол. Чешеше се с очевидно удоволствие, пренебрегвайки стреснатото ахване на Сара. Тя се огледа за Петнистата кошута, но не я намери.

— Какво? — запита Джаксън, като ѝ се ухили противно. — Знам, че си виждала голи мъже и преди. Може би си забравила колко съм

надарен. Да не би да искаш малко от това, което имам, Сара?

Тя отвърна очи, отиде до огнището и пушна дървата на решетката.

— Нямах нищо, което да искам, Фреди Джаксън.

Джаксън се приближи зад гърба ѝ и се притисна безсрамно о нея.

— Виж, Сара. Ти си станала хубава жена. Няма лошо двете с Петнистата кошута да не си ме поделите. Имам достатъчно и за двете ви.

Петнистата кошута влезе в колибата, видя Джаксън притиснат интимно към Сара и изпадна в ярост.

— Какво правиш с моя мъж, бяла жено? Махни се от него! Той е мой.

— Казвам се Сара! Кажи на любовника си да се дръпне от мене! Всичко, което искам от него, е моят син.

Джаксън изгледа буреносно индианката.

— Не съм твоя собственост, Петниста кошута, не го забравяй. Ревността ти започва да ми досажда. Бъди добра, иначе ще те пратя обратно в резервата при баща ти. Ако искам да се позабавлявам със Сара, това не е твоя работа.

— Само през трупа ми — изсъска Сара.

Джаксън се обърна рязко, усещайки зловния поглед на Петнистата кошута. Щеше да ѝ послужи за урок, помисли той, да я отпрати и да си вземе друга жена. Нежната бяла плът на Сара започваше дяволски много да му харесва.

През следващите няколко дни Сара живееше в страх. Джаксън ставаше все по-дързък с нея, а Петнистата кошута все така ревнуваше. На индианката ѝ беше необходимо съвсем малко, за да вземе метлата и да набие съперницата си без никаква видима причина. Един ден обаче Сара сграбчи метлата от злата жена и ѝ даде да опита собственото си лекарство. Това само вбеси Петнистата кошута, която изнамираше все нови и нови начини да накаже Сара за неподчинението ѝ и те никак не бяха приятни. Скоро Сара се покри с многобройни синини, нежната ѝ плът стана черно-синя от бой, щипане и шамари.

Абнър беше доста по-добре. Петнистата кошута като че ли харесваше момчето и се отнасяше към него строго, но без жестокостта, която показваше към Сара. Дори Джаксън като че ли се привързваше към Абнър. За съжаление той нямаше представа от какво има нужда

едно малко момче. Показваше примитивно чувство на собственост към детето, но най-вече просто не му обръщаше внимание.

Петнистата кошута се стараеше да държи Сара и Абнър разделени. Не позволяваше на момчето да говори с майка си, а Джаксън се правеше на глух, когато Сара го молеше за помощ. Тя можеше да понесе боя и озлоблението, но не и това да бъде отделена от сина си.

Сара остави да минат пет дни, преди сериозно да започне да търси начин да избяга. Трудността при всички планове, които измисляше, беше, че двамата с Абнър рядко оставаха насаме и не можеха да общуват. Тогава стана нещо, което направи положението ѝ наистина отчаяно.

Тя се върна в колибата с кофата вода, която я бяха пратили да донесе, и шокирана намери Джаксън и Петнистата кошута в яростен спор. От това, което дочу, Петнистата кошута настояваше Джаксън да отпрати Сара, а той отказваше. Когато тя влезе в колибата, Абнър, които се беше свил в ъгъла, изтича към нея и се скри зад полите ѝ.

— Не харесвам начина, по който гледаш Сара — нападна мъжа Петнистата кошута. — В тази колиба няма място за две жени.

— Никой не казва на Фреди Джаксън какво да прави — отвърна Джаксън. — Много господарски се държиш, Петниста кошута. Уморих се да ми говориш против Сара. Всъщност — добави той жестоко, — просто се уморих от тебе. Вземай си нещата и се махай оттук.

Тъмните очи на Петнистата кошута се присвиха.

— Искаш да си ида?

— Да. Вече не те искам при себе си.

Той се обърна с гръб към нея, което беше голяма грешка. Петнистата кошута сграбчи един нож от кухненската маса и скочи към него.

Тревожният вик на Сара предупреди Джаксън и той се обърна навреме, за да отбие острието. Измъкна го от ръката на индианката, удари я през лицето и тя отлетя на другия край на стаята.

— Никога повече не опитвай това — изръмжа той, като за всеки случай я срита в ребрата. — Сега ставай и се махай оттук. Връщай се при твоя народ, където ти е мястото.

— Ти си лош човек, Фреди — изсъска Петнистата кошута, докато се надигаше мъчително от пода. — Шошоните са горд народ.

Един ден ще платиш за това с живота си.

— Не смей да ме заплашваш — предупреди я Джаксън.

Когато Петнистата кошута продължи да го гледа свирепо, той направи заплашителна крачка към нея с вдигнат юмрук, за да я удари отново.

Сара се втурна да я защити.

— Остави я, Фреди. Тя пострада достатъчно. Освен това плашиш Абнър.

Джаксън погледна към Абнър, после отпусна юмрук. Петнистата кошута се възползва от промеждутъка и излетя от колибата.

— Прав ти път — измърмори мрачно Джаксън. — Никоя жена не може да казва на Фреди какво да прави. Запомни го, Сара.

Сара не беше сигурна, че изгонването на Петнистата кошута е добро за нея. Трудно щеше да ѝ бъде да остане сама с Джаксън. Начинът, по който я гледаше, я караше да настръхва. Какво очакваше той от нея сега, когато индианката вече не беше тук?

Научи отговора на този въпрос по-скоро, отколкото ѝ се искаше.

— Иди навън да си играеш, хлапе, искам да поговоря с майка си — каза Джаксън на Абнър.

— Не, стой тук! — извика Сара, сграбчвайки Абнър.

— Това не е добра идея, Сара — каза Джаксън с равен тон. — Остави момчето.

Тонът му не търпеше възражение.

— Направи каквото казва господин Джаксън — каза Сара, отделяйки Абнър от себе си. — Иди навън да си играеш. Всичко е наред.

Абнър неохотно излезе и заброди из гората, където беше видял да пребягва един заек.

— За какво искаш да говорим? — запита Сара, отдръпвайки се от Джаксън.

— Ще ми трябва жена сега, след като Петнистата кошута си отиде.

— Това какво общо има с мене? Иди си намери друга индианка.

— Използвай мозъка си, Сара. Наблюдавах те. Ти си много хубава жена и аз те искам. Трябва да си научила някои номера през тези пет години след раждането на Абнър. Още помня колко стегната

беше първия път, когато те взех. — Той потърка безсрамно чатала си. — Ще споделяш леглото ми отсега нататък.

— Как ли пък не! — възрази Сара. — Не те исках тогава, не те искам и сега.

— Нямах никакъв избор, жено. Току-що изгоних моята курва и случайно разполагам с теб да заемеш мястото ѝ.

Той се приближи към нея. Сара заотстъпва, докато не се усети притисната към вратата. Посегна зад гърба си за дръжката, но беше прекалено късно. Джаксън се хвърли отгоре ѝ, притискайки слабините си към нея.

— Кожата ти е толкова бяла — каза той, докато галеше шията ѝ с груби, търсеци пръсти. — Винаги съм харесвал бяла кожа. Петнистата кошута вършеше работа, докато не дойде нещо по-добро.

Ръката му се плъзна надолу към гърдите ѝ, стискайки ги силно, докато тя не му викна да престане.

— Боли ме!

— Петнистата кошута не се оплакваше.

Ръцете му се спуснаха надолу към кръста ѝ, после още по-надолу, вдигайки ѝ полите, после пак поемаха нагоре.

Отчаяно опипвайки наоколо си, Сара изрече:

— Ами ако Абнър влезе? Не искаш той да си помисли, че насилваш майка му, нали?

— Хич не ми пука какво мисли хлапето — каза Джаксън миг преди устата му да се лепне върху нейната.

Паника обзе Сара. Той пак я изнасилваше. Цялата болка и унижение, които беше изпитала тогава, избликнаха със същия ужас, който беше изпитвала през всичките тези години. Тя потърси сили да го отблъсне и успя.

Джаксън изруга и ѝ се нахвърли отново. Тогава внезапно един вик процепи въздуха, спирайки нападението на Фреди.

— Какво беше това? — запита той, когато втори вик замлъкна внезапно.

— Абнър! — извика Сара, разпознавайки гласа на сина си. — Нещо става с Абнър!

Сара отвори вратата и изскочи навън, последвана плътно от Джаксън. Нямахше и следа от детето. Сара го извика по име. То не отговори. Тишината беше ужасна, нарушавана само от птичи песни и

шуртенето на водата по скалите. Сара се втурна в гората, но нямаше представа накъде да тръгне. Нямаше никакви следи от момчето.

— Направи нещо! — извика тя на Джаксън. — Намери детето ми.

— Ще взема коня и ще претърся гората — каза Джаксън, източвайки към навеса зад колибата, където държеше вързани конете. Спря внезапно при вида на празния навес. — Няма ги! Конете ги няма!

Сара спря до него, вирайки се вътре, и почувства как светът се разлюлява под краката ѝ.

— Какво е станало? Какво означава това?

— Петнистата кошута! — изсъска Джаксън. — На отмъстителната кучка не ѝ е стигнал Абнър, взела е и конете.

Цветът се оттече от лицето на Сара.

— Къде го е отвела?

— При своя народ, там го е отвела. Харесала е хлапето.

— Не! Трябва да идеш да го потърсиш!

— Не и аз! Животът ми е мил. Петнистата кошута сега няма да ме защитава. Няма да се оставя да ме пленят диваците.

— Говорим за дете, Фреди! За твоето дете! Или ти е по-удобно да го забравиш?

— Индианците ще бъдат добри с хлапето. Казах ти. Петнистата кошута го харесва.

— Проклет да си, Фреди Джаксън! Аз ще ида да го търся.

Джаксън я хвана за ръката.

— Никъде няма да ходиш. Докъде ще стигнеш пеша? Влизай вътре и ми направи нещо за ядене, докато мисля какво да направя. Трябва ни кон, преди да направим каквото и да било.

Без да му обръща внимание, Сара понечи да излезе.

— Отивам да търся Абнър. Можеш да останеш тук, ако искаш.

Джаксън стисна по-здраво ръката ѝ, завлече я към колибата и я бутна вътре. Затвори вратата и я затисна отвън. Тъй като прозорците бяха прекалено тесни, не се тревожеше, че Сара може да изпъзли през някой от тях. После влезе в гората. Имаше, макар и малка възможност Петнистата кошута да е пуснала коня му, след като се е отдалечила на безопасно разстояние от колибата.

Върна се след малко в лошо настроение.

— Намери ли някакви следи от тях? — запита Сара с надежда.

— Млъквай и ми дай нещо да ям. Като намеря оная кучка, жива ще я одера.

Когато Сара отвори уста да каже нещо, той я предупреди:

— Не казвай нито дума, Сара, нито думичка. — Блесналите му очи се спряха на гърдите и. — Лесно можем да си направим друго хлапе.

Намекът му бе съвсем ясен, но Сара отказа да го приеме.

Чад беше вече десет дни в Елк Маунтийн. Десет пъти беше хващал следата на Джаксън, но още не беше открил скривалището му. По-малките отпечатащи от стъпки край различни изворчета, му бяха подсказали, че единият от ездачите с Джаксън е жена. Тъй като нямаше признаци за борба, Чад заподозря, че Сара е тръгнала доброволно с разбойника. Тази мисъл накара кръвта във вените му да се смръзне.

Беше късен следобед, когато чу странен звук. Вгледа се в гъстите дървета наоколо, но не видя нищо. Тогава отново чу звука и леко промени посоката си. Беше изненадан, когато се натъкна на стара индианска пътека. Забеляза движение на известно разстояние пред себе си и влезе между дърветата, където не можеше да бъде видян. Тогава зърна напред една индианка на кон. Водеше втори кон, без ездач. Загледа стреснат, когато жената слезе и свали от седлото едно малко момче. Изражението на Чад стана мрачно, когато жената силно разтърси момчето и му заговори строго.

Абнър! Чад ясно виждаше уплашеното му лице. Чертите му бяха изкривени от страх, докато се бореше с индианката. За щастие жената беше така погълната от разправията си с детето, че не чу приближаването на Чад. Абнър го видя и лицето му грейна от радост.

— Чад! Ти дойде! Знаех, че ще дойдеш.

Петнистата кошута се извърна точно когато Чад слезе от коня. Абнър се хвърли в ръцете му и той бързо избута момчето на сигурно място зад себе си. Петнистата кошута се взря в Чад със страх в очите и се обърна, за да избяга.

— Не, стой — каза той, скачайки към нея. — Няма да си тръгнеш, докато не ми кажеш какво правиш тук с Абнър.

Устните на Петнистата кошута се извиха надолу и тя отказа да отговори. Чад забеляза синините по лицето ѝ и сцепената устна и се запита кой я е пребил.

— Петнистата кошута ме отвлече — обясни Абнър.

— Къде е майка ти? — запита Чад.

— Там, в колибата с господин Джаксън. Знаеше ли, че той е моят татко? Не го харесвам. Мама каза, че няма нищо лошо да не го харесвам.

— Фреди е копеле — изрече Петнистата кошута, хвърляйки намусен поглед към Чад. — Изгони Петнистата кошута, за да спи с новата си жена. Петнистата кошута взе Абнър.

— Къде е Джаксън? — запита Чад, стискайки по-здрави ръката на жената. — Какво знаеш за него?

— Аз съм неговата жена — изрече Петнистата кошута подигравателно. — Или бях, докато не се върна с онази кльоцава бяла жена. Ще го намериш в колибата. Взех му конете и той няма никъде да ходи.

— Къде е колибата? Претърсвам планината дни наред.

Петнистата кошута посочи към хребета, който се виждаше в далечината.

— Там, под хребета. — Опита се да се изтръгне от хватката на мъжа, но той стискаше здраво. — Сега пусни Петнистата кошута да си иде.

Хватката на Чад отслабна.

— Върви, но Абнър остава с мене. Остави един кон. Ще ми трябва.

Петнистата кошута се поколеба само миг, преди да скочи на коня на Джаксън и да изчезне в гората.

— Добре ли си синко? — запита Чад, като коленичи до Абнър. — Чух те да викаш. Петнистата кошута направи ли ти нещо?

Абнър поклати глава.

— Виках ѝ да ме върне при мама. Когато не исках да спра, тя слезе от коня си, за да ме накара да млъкна. Сега при мама ли отиваме? Господин Джаксън се държи лошо с нея.

— След малко. Защо ти и майка ти тръгнахте с Джаксън?

— Трябваше. Сега можем ли да тръгваме?

Чад не беше доволен от този отговор, но премълча. Абнър като че ли се тревожеше за Сара, а той не беше склонен да преувеличава. Честно казано, и Чад се тревожеше за нея. Той нямаше представа какво е ставало между Сара и Джаксън през тези десет дни, но очевидно е било достатъчно, за да накара Петнистата кошута да ревнува.

— Да, сега можем да вървим — каза Чад, настанявайки Абнър на широкия гръб на Флинт, и се качи зад него. — Но трябва да внимаваме, синко. Джаксън е опасен мъж. Не искаме да направи нещо лошо майка ти.

— Можеш да помогнеш на мама, Чад, знам, че можеш.

Доверието на Абнър стопли сърцето на Чад.

Конят, който беше взел от Петнистата кошута, препусна до неговия. Чад хвана влачещите се юзди и се насочи към хребета, който му беше показала индианката. След малко зърна стара миньорска колиба. Тя се гушеше в подножието на хребета, замаскирана сред скали, дървета и пръст, чийто цвят се сливаше със захабените от времето греди. Нищо чудно, че не беше успял да я намери.

Чад спря конете на безопасно разстояние от колибата и слезе от седлото. Върза конете и свали Абнър от гърба на Флинт. Клекна, за да се изравни с очите на момчето.

— Отивам да доведа майка ти, Абнър, но ти трябва да ме слушаш.

Абнър кимна тържествено.

— Какво трябва да правя?

— Първо, не си навличай беля. Виждаш ли онази скала?

Абнър погледна към голямата скала.

— Виждам.

— Трябва да се скриеш зад тази скала и да не излизаш, докато не се върна. Разбра ли? Каквото и да видиш или да чуеш, не бива да излизаш. Ще се справиш ли? Стъмва се. Няма да се уплашиш, нали?

— Не се страхувам от тъмното. Сигурен ли си, че трябва да стоя тук?

— Да, да. Ще имам много работа не искам да се тревожа за тебе. Обещавах ли?

— Обещавам.

Чад се усмихна, хвана Абнър за ръката и го отведе към камъка. После бързо го прегърна и се отдалечи, молейки се детето да е

разбрало опасността и да го послуша. Изненадата беше единственото оръжие, с което разполагаше. Щом Джаксън разбереше какво става, можеше да се нахвърли върху Сара или да я използва, за да се измъкне. Чад се сниши и внимателно започна да се приближава към колибата в сгъстяващия се мрак.

Джаксън се нахрани, облегна се назад и се взря в Сара с присвити очи. Тя загледа уплашено как той става внезапно и драска клечка кибрит, за да запали лампата.

— Искам да видя какво получавам — каза той, оглеждайки я лакомо. — Нямаше нищо за десерт и ти ще ми го осигуриш. Сваляй дрехите.

Сара скочи от стола си и хукна към вратата. Джаксън стигна до там преди нея и я хвана здраво. После я повлече към леглото. Бутна я грубо на омачканите завивки, докато сваляше колана с пистолета. После се стовари върху нея, приклещвайки я под себе си.

— Никъде няма да ходиш, жено. Ще си направим друго хлапе. Май ми харесва да бъда баща.

Гърлото на Сара пресъхна, тя се задави. Представата за интимност с Фреди Джаксън ѝ докара пристъп на гадене. Тя започна да се дърпа и да драска като полудяла, решена да не става пак негова жертва. Вече не беше невинното момиче от преди шест години и нямаше да му позволи издевателство.

— Проклетата да си! — изруга Джаксън. — Стой мирно.

С голяма трудност успя да откопчае панталоните си. Когато Сара продължи да се бори, той я удари силно по бузата. Тя извика и омекна, ударът отне цялата ѝ сила.

— Така е по-добре — изсумтя Джаксън, докато освобождаваше члена си.

Опита се да вдигне полите на Сара, когато вратата се отвори с трясък и Чад нахлу в стаята.

Джаксън скочи на крака, посягайки за пистолета, и изруга, когато откри, че не е там, където би трябвало да бъде. Видя го на пода и се стрелна към него. Чад ловко го ритна под леглото.

— Кой си ти? — попита Джаксън.

Не му харесваше да гледа срещу себе си дулото на шестзаряден револвер.

— Най-лошият ти кошмар. Идваш с мене, Джаксън. Има петстотин долара награда за главата ти.

— Значи ти си бил оня ловец на глави, дето се влачи след мене. Може да имаш изгода, ако ме пуснеш.

— Казвам се Чад Дилейни и не ти искам мръсните пари. Дръпни се от леглото.

Джаксън се подчини, придвижвайки се предпазливо към вратата, и тогава Чад вече можа да види Сара.

— Копеле такова! Какво си направил на Сара?

— Познаваш ли я? — запита любопитно Джаксън. — Да не си от клиентите ѝ? Слушай, можеш да я вземеш. Само ме пусни.

Чад отиде към леглото, разтревожен от бледността на Сара. Беше толкова неподвижна, че не беше сигурен, че още диша. Загрижеността за нея го разсея. Той отвърна очи от Джаксън само за миг. Възползвайки се от мимолетната грешка, Джаксън излетя през отворената врата. Чад стреля след него, чу изскимтяване и изтича да види дали го е улучил. Но Джаксън вече беше изчезнал в тъмната гора. Чад помисли да го подгони, но наградата за залавянето на бандита вече не му се струваше важна. Сара и Абнър имаха нужда от него.

Сара долови шума наоколо си. Ударът на Джаксън я беше зашеметил и след това нещата се развиваха толкова бързо, че тя не беше сигурна какво става. Когато главата ѝ най-накрая се проясни, видя Чад надвесен над нея.

— Добре ли си? Какво ти направи Джаксън?

— Чад... Как? Защо? Не мога да повярвам, че си тук.

— Да, и аз не мога. Това е дълга история. — Гласът му беше дрезгав и треперещ, изпълнен със загриженост. — Той направи ли ти нещо?

Сара се надигна бавно.

— Добре съм, с изключение на няколко ударени места, но не е важно. — В гласа ѝ се долавяше отчаяние. — Остави ме. Трябва да намериш Абнър. Индианката на Фреди го взе. Той е малко дете. Трябва да е уплашен до смърт.

— Абнър е добре, Сара. Натъкнах се на Петнистата кошута недалече оттук. Тя нямаше особени възражения, когато взех Абнър и я

разкарах.

Сара скочи на крака. Внезапното движение накара главата ѝ да се замае и тя посегна към Чад, за да се задържи. Ръцете му се плъзнаха около нея. Той изстена, тялото му си припомняше всяка нежна подробност от нея, докато ръцете му плъзгаха надолу към кръста ѝ, за да я задържат по-здраво. Тя беше топла и мека, и сладко долепена до него.

Чад нямаше представа как стана така, но само след миг той вече я целуваше, горещо, лудо, сякаш полудял за вкуса ѝ. И по някакъв луд каприз на съдбата тя също го целуваше, телата им се притискаха едно в друго, устните им се сливаха. Ръцете му се плъзнаха надолу по хълбоците ѝ, за да стиснат задничето ѝ, притискайки я здраво към твърдата издупина на възбудата му. Помисли, че я е чул да изохква, но не можеше да бъде сигурен.

Умът на Сара занемя. Дивите, изгарящи целувки на Чад заличаваха всяка мисъл. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, докато езикът му разделяше устните ѝ, търсейки път навътре. Тя му го позволи охотно, наслаждавайки се на чистия му вкус, докато споменът за отблъскващите устни на Фреди избледняваше от паметта ѝ.

Чад прекъсна целувката. Очите му бяха тъмни и неразгадаеми, докато се взираше в лицето ѝ.

— Божичко, Сара, не можеш да си представиш как се тревожех за тебе и Абнър. Трябва да знам. Доброволно ли тръгнахте с Джаксън? Той ли е бащата на Абнър?

Сара се вцепени, откъсвайки се от него.

— Мислиш, че съм тръгнала доброволно с Фреди Джаксън?

— Не знам, затова питам.

Тя се отвърна от него и раменете ѝ се отпуснаха разочаровано. Защо всички толкова държат да мислят най-лошото за нея?

— Мисли каквото искаш, Чад Дилейни. Искам си сина. Къде е той?

Абнър! Чад беше така замаян, от мига, в който я видя, че почти беше забравил за момчето.

— Ще ида да го взема.

Сара се отпусна с облекчение, когато Чад излезе от колибата. Не знаеше какво ѝ става. Беше толкова радостна да го види, че беше реагирала безразсъдно на целувките му. Той я желаше. Тя усещаше

доказателството за желанието му да се притиска към нея през бариерата на дрехите ѝ. Жадните му целувки почти я бяха убедили, че не му е безразлична, а после думите му опровергаха всяка надежда. Но си оставаше факт, че Чад се е разтревожил достатъчно, за да тръгне да я търси. Или се е безпокоял за Абнър?

Чад се върна в колибата, носейки спящия Абнър. Сара нададе тревожен вик и се хвърли към него.

— Той е добре, Сара. Бедното момче е изтощено. Намерих го заспал там, където го оставих. Къде да го сложа?

— На тавана — каза тя, показвайки едно въже, което висеше от края на издърпваща се стълба. — Направих му легло там горе.

Тя дръпна въжето и стълбата се спусна. Чад се качи по разклатените стъпала и сложи Абнър на сламеника, застлан с одеяла. Сара го последва, зави детето и нежно го целуна по челото.

Виждайки, че тя не може да се откъсне от там, Чад обви ръка около раменете ѝ и я поведе обратно по стълбата.

— Да го оставим да спи. Утре ще бъде добре. — Погледът му се плъзна по насиненото ѝ лице. — Сигурна ли си, че си добре?

— Ще бъда добре, щом напуснем това място.

— Защо не си починеш? Изглеждаш ми изтощена.

— И ти щеше да се изтощиш, ако трябваше да сечеш дърва, да носиш вода и да готвиш за четирима души.

— Съжалявам. Търся те от деня, когато изчезна. Ако не се бях натъкнал на Петнистата кошута, можеше още да обикалям пуцинаците. Тази колиба не се открива лесно.

Сара видя изражението на Чад внезапно да се променя от загриженост към силен, неумолим гняв.

— Трябваше да извия врата на Джаксън, докато имах възможност. Когато ви видях на леглото, всичко, за което можех да мисля, беше да го убия.

— Дойде навреме. Петнистата кошута го обслужваше в леглото, не аз. Той се вкопчи в мене, след като я изгони.

— Ела тук — каза Чад, хващайки я за ръката, за да я отведе към леглото. — Седни и ми разкажи какво стана.

Сара приседна на ръба на леглото.

— Ще ми повярваш ли?

— Има неща в миналото ми, които ме карат да не се доверявам на жените, но ще се опитам.

— По-еднакви сме, отколкото си мислиш — измърмори тя.

— Защо не започнеш от началото — подкани я Чад. — Доколко познаваш Фреди Джаксън?

— Почти никак. Предполагам, че никога не съм го познавала наистина. Срегнах го на събиране в черквата преди около шест години. Не знам защо ме е харесал. Бях болезнено срамежливо, непохватно шестнайсетгодишно момиче, а той беше сладкодумен мъж на двадесет и пет. Възхищавах му се. Дори си въобразявах, че... че съм влюбена в него.

— Какво мислеха майка ти и баща ти?

— Нищо. Те не знаеха. Бях омаяна от него. Никога не бяхме говорили, докато той не ме намери един ден в черквата и ме помоли да се срещнем същата вечер в хамбара зад свещеническият дом. Бях млада и впечатлителна, мислех го за джентълмен. Той се закле, че искал само да поговорим, че никой нямало да узнае, ако се измъкна, за да се видим.

— Значи тогава не е бил разбойник.

— Не, просто беше неспокоен млад мъж без посока. Родителите му го обожаваха, даваха му всичко, което поиска. Очевидно не е било достатъчно.

Болезнените спомени накараха гласа ѝ да трепне.

— Мислех за романтично това, че Фреди иска да се срещне насаме с мене. Имах девически мечти като всички други невинни шестнайсетгодишни момичета.

— Какво стана? — запита Чад, въпреки че знаеше отговора.

— Разговорът беше последното, което интересуваше Фреди. В мига, в който влязох в хамбара, той ме бутна на земята и брутално ме изнасили. Страхувах се да кажа на родителите си и той разчиташе на това. Когато накрая успях да стана от земята, имах чувството, че животът ми е разрушен до основи. Единственият начин да оцелея беше да се правя, че не се е случило. Обаче всичко рухна, защото разбрах, че съм бременна. По това време Фреди беше напуснал града и беше започнал престъпния си живот.

— Не си ли казала на никого кой е виновникът? — запита невярващо Чад.

— Каква полза щеше да има? Фреди го нямаше. Обвинението в изнасилване щеше да съкруши двама възрастни хора, които обичаха сина си. А да кажа на родителите си, че съм бременна, беше най-трудното нещо, което някога съм правила. Те отказаха да повярват, че съм била изнасилена. Нареккоха ме грешница и позорно ме изгониха от дома си.

— Джаксън не е знаел, че има син, така ли?

— Не и преди да се върне в Карбън. Научил е за Абнър и дойде в къщата ми. Видя детето и реши, че иска сина си.

— И двамата тръгнахте с Джаксън — изрече Чад с равен тон.

Сара скочи на крака.

— Не! Не беше така. Той взе Абнър насила. Мислиш ли, че бих оставила сина си, без да се боря? Откраднах коня на Барлоу и го последвах. Фреди нямаше друг избор, освен да ме вземе със себе си в Елк Маунтийн.

Чад притегли Сара на скута си, зашеметен от нежните чувства, които тя събуждаше у него. От мъж, който бяга от отговорности, внезапно се беше превърнал в закрилник на една дребничка жена и сина ѝ.

Какво ставаше с него?

8

— Това, което си направила, е било много глупаво и много смело — каза Чад. Въпреки крехката си външност Сара притежаваше повече съобразителност от всяка друга жена, която беше срещал. — Трябваше да отидеш при шерифа. Разбрах, че от известно време насам в Карбън има шериф.

— Нямахме време — призна Сара. — Освен това, не искам да се разбере, че Фреди Джаксън е бащата на Абнър. Детето ми е изтърпяло достатъчно жестокости, няма нужда от още един кръст за носене.

Ръцете на Чад се стегнаха около нея. Той не разбираше тази странна, дива необходимост да защити Сара от всички и от всичко. Отначало беше решил да не се интересува от Сара Темпъл. Но ето го тук, с нея на скута, решен да я брани до последната капка кръв.

— Чад, аз... Хайде, пусни ме да стана — каза тя, останала без дъх.

— Не мисля, че мога да те оставя да станеш точно сега, дори да го исках — прошепна Чад срещу бузата ѝ. — Ще те целуна, Сара. Бих искал да направя много повече, ако ми позволиш. Искам те от първия миг, когато те видях. Вече не мога да се боря с това.

— Затова ли ме последва тук? — запита тя.

— Предполагам, че това е една от причините — изрече той мигове преди устните му да докоснат нейните.

Устата ѝ го приканваше сладко и целувката му стана по-дълбока, докато тя не простена.

— Умирам за тебе — прошепна Чад.

Толкова искаше да се слее с нея, че това го разкъсваше. Трепереше от силата на желанието, докато я полагаше на леглото и се отпускате върху нея.

Зацелува я жадно, лакомо, без да ѝ дава време да помисли дали това, което вършат, е редно. Ръцете му покриха гърдите ѝ, намериха зърната и започнаха да ги търкат между палците и показалците. Той се усмихна, когато Сара се загърчи под него, доволен да види отклика ѝ.

Нямаше търпение да я види гола, пръстите му задърпаха копчетата ѝ. Тя протестира и раздвижи ръце, за да му попречи.

— Не ме карай да спирам, скъпа, не мисля ясно.

— Чад... аз...

Той я накара да замълчи с целувка. Палеща, алчна целувка, която наистина сложи край на възраженията ѝ. Когато усети малко мехурче на страх да се надига у нея, внезапно му дойде на ума какво я притеснява.

— Откога не си била с мъж, Сара?

Тя го погледна, после бързо отклони очи.

— Фреди ми бе единственият, а и онова беше изнасилване.

Чад замря.

— Никога ли не са те любили?

— Не — каза тя с едва чут глас.

— Значи е крайно време. Най-напред трябва да махнем дрехите ти.

— Всичките ли?

Чад се вгледа в лицето ѝ, проклинайки се, задето толкова бърза. Унизителното ѝ преживяване с Фреди Джаксън беше оставило Сара наранена; тя не знаеше нищо за любенето или за удоволствието от връзка с мъж, който я обича.

— Ще караме полека, Сара, заклевам се. Няма да ти сторя нищо лошо. Достатъчно са те наранявали в живота ти. Искам да ти дам удоволствие.

— Защо?

— Защото го заслужаваш — изрече смутено Чад. И да имаше друга причина, той реши да я пренебрегне. — Ще ми се довериш ли?

— Доверяването е трудно и боли — отбеляза Сара.

— Искаш ли ме, Сара?

Усети я да се размърдва под него и крехкостта на тялото ѝ породиха обезпокояващо чувство дълбоко в него. Усети напрежението у нея, страха ѝ, огромната ѝ самота и усети съчувствие. Същите тези чувства беше изпитвал и той почти всеки ден, откакто напусна Драй Гълч. Искаше да я накара да се усмихва, да чуе името си от устните ѝ, когато вика от наслада. Искаше...

Сара.

Последвалото мълчание едва не го уби. Когато накрая тя проговори, трябваше да се напрегне, за да я чуе.

— Искам те, Чад. Бог да ми е на помощ, искам те и това ме плаши. Всичките тези години правех каквото ми е по силите, за да пазя репутацията си, макар че, бог знае колко малко ми беше останала. Дай ми удоволствие, Чад. Искам да го изпитам поне веднъж в живота си и искам ти да ми го дадеш.

Думите ѝ докоснаха нещо дълбоко и непокътнато у него.

— Няма да съжаляваш — закле се той. — Никога не съм злоупотребявал с жена и не смятам да започвам сега.

Тя обви ръце около него, привличайки го, за да го целуне, и това го изненада. Устните им се срещнаха и се сляха. Сетивата му се завъртяха във вихър, той зарови ръце в косата ѝ и целувката му стана по-дълбока.

Чад беше шокиран от начина, по който му действаха целувките на Сара. Беше се мъчил да не чувства нищо към нея, освен страст. Знаеше, че жадува за нея сексуално, но досега не беше осъзнал, че иска нещо по-дълбоко от физическото удоволствие. Това едва не го накара да полудее.

Успя да разкопчае корсажа ѝ и да развърже панделката на ризата ѝ, за да оголи гърдите ѝ за целувките си и нежните ѝ въздишки го омаяха. После привлече едното кадифено зърно в устата си. То се втвърди незабавно, вълнуващо сладко и примамаващо. Той го засмука, поемайки топлината, женствеността, самата същина на Сара. Обгърна гърдите ѝ и ги притисна, заравяйки лице в сладката вдлъбнатина по средата. Почувства биенето на сърцето ѝ и разбра, че ритъмът му е еднакъв с неговия.

— Помогни ми — прошепна, дърпайки дрехите ѝ.

Сара вдигна раменете си, после ханша, докато той успя да измъкне роклята и ризата ѝ. Тогава той стана и свали собствените си дрехи, хвърляйки ги на пода.

Сара го наблюдаваше изпод полуспуснатите си клепачи, възхищавайки се на скритата сила и мъжествената красота на голото му тяло. Краката му бяха дълги и съвършено оформени. Ханшът му беше тесен, торсът — широк и внушителен. Коремът му представляваше плетеница от напрегнати мускули. Дори на слабата светлина тя виждаше ситните кестеняви косъмчета по ръцете и краката

му. Никога в живота си не беше подемала инициатива за секс, но сега ѝ се струваше редно да го направи. Протегна ръце към него, но Чад не се отзова веднага.

— Искам да те погледам най-напред. Толкова си красива.

Погледът му пробяга по бялото източено тяло, спирайки на тъмното хълмче между бедрата ѝ. Беше мечтал да я види така, с поруменяла от страст кожа, мека, разкошна, устремена към него.

Изстена, предавайки се, и се отпусна върху нея. Устата му намери нейната. След секунди тя вече отговаряше на настойчивата подкана на устните му, езикът ѝ се бореше с неговия, устата ѝ се притискаше към неговата с тихо отчаяние.

Гърдите ѝ набъбнаха под допира му, зърната щръкнаха призивно. Той чу изхлипването ѝ и разбра зова ѝ, тогава сведе глава и засмука втвърдените връхчета. Ръцете и устните му бяха едновременно навсякъде. Обгръщаха гърба ѝ, седалището, треперещите ѝ бедра. Обсипваше с целувки раменете, гърдите, корема ѝ. Раздели краката ѝ и топлият му дъх облъхна най-интимното ѝ място. Тогава устата му я докосна там и тя се изви срещу него.

— Моля те, Чад.

— Искам да бъда сигурен, че си готова, скъпа — каза Чад с глас, предрезгавял от желание.

Членът му беше натежал, готов да се пръсне, но той още се въздържаше. Искаше да го направи незабравимо за Сара, за да изгони всичките лоши спомени от първия ѝ път.

Галещата му ръка се премести по извивката на корема, минавайки през тъмните къдрици, за да докосне влажната плът под тях. Палецът му потърка мъничката пъпка в началото на цепката ѝ и когато пръстите му намериха тайното ѝ място, Сара неуспешно се опита да сдържи един вик.

Колко е стегната, помисли Чад, опитвайки я с пръсти. Ако беше имал някакви съмнения за целомъдрието и през тези няколко години, те бързо се разсеяха. Не можеше да е правила редовно секс и да е толкова стегната. Пръстите му я подразниха, плъзвайки се в нея с бавни, дълбоки движения.

Сара изпусна дълга въздишка.

— Сега ще вляза в тебе, Сара. Ти си стегната, може да те заболи. Затова се спрях тук толкова време да те подготвя.

Сара вече не се боеше. Искаше го. Целия. И го искаше веднага. Усети влага да се събира между краката ѝ и разбра, че е така готова, както никога не е била. Изви се срещу него в явна подкана и той я прие, навлизайки в нея полека, но уверено. Тя усети как се разтяга, за да го поеме. Имаше един миг на дискомфорт, но не беше болезнено. Разкошното усещане бързо завладя цялото ѝ тяло.

Когато Чад разбра, че не я наранява, облекчението му беше огромно. Изви ханша си и навлезе дълбоко, изпълвайки я изцяло. Тя беше гореща, стегната и мокра, живо предизвикателство към самообладанието му.

— Не мърдай — предупреди я той, когато тя се раздвижи под него.

Дишаше плитко, мускулите му бяха напрегнати, докато се опитваше да овладее инстинктивната нужда да се излее в нея.

— Какво има? — запита Сара с леко смръщване.

— Не искам това да свърши скоро. Обещах ти удоволствие и ще го получиш. Дръж се, скъпа, отиваме на невероятна езда.

Сграбчвайки раменете му, Сара се вкопчи в него. Той усети мускулите си да треперят под ръцете ѝ, зашеметен от реакцията си на допира ѝ. Ханшът ѝ се изви към него, привличайки го по-дълбоко в нея. Той се взря в лицето ѝ и видя радост и готовност.

Сара дори не беше сънувала, че може да има такъв екстаз, докато вълните на насладата я заливаха изцяло. Не беше като ужасната болка, която давеше паметта ѝ през всичките тези години. Беше блаженство, чисто и съвършено, но тя знаеше, че има още и се стремеше към него. Чу се да моли Чад за него, докато тялото ѝ се изплъзваше от контрол, чу гласа му в ухото си да ѝ шепне насърчително, докато той навлизаше и излизаше с мощни, пронизващи тласъци. И тогава тя почувства бавния прилив на насладата да я залива, замайвайки я във водовъртеж на замайващи усещания. Извика името му, смътно осъзнавайки неговата кулминация — онзи единствен дълбок удар, който го отведе към върха, когато изстреля семето му с мощен тласък в нея. След миг той се отпусна върху нея и я прегърна здраво.

Чад придърпа одеялото над двамата им и се притисна към нея. След броени секунди ги споходи благословен сън. Малко преди разсъмване Сара се събуди. Притисна се към Чад, затоплена и вече не самотна. Усещаше се обичана. О, да, наистина обичана, макар това да

беше породено от страст. Сара не беше глупава. Знаеше какво е отношението на Чад. Той беше мъж, а мъжете искаха секс без ангажименти. Той я беше пожелал и сега, след като я беше взел, щеше да изчезне от живота ѝ.

Тя не съжаляваше за случилото се помежду им. Беше радостна и благодарна. Чад беше доказал, че може да се получи удоволствие от действие, което тя някога беше смятала за грозно и мръсно. Но тя със сигурност нямаше да го прави с който и да било друг мъж. Любенето с друг мъж, освен с Чад ѝ изглеждаше противно. Единствената ѝ нощ на наслада трябваше да ѝ стигне за цял живот.

Сара не очакваше за себе си нищо друго, освен труден и изпълнен с мъка живот. Предположи, че ще пере дрехите на хората от градеца до последния си ден, отхвърлена от родителите си, въпреки че беше водила примерен и целомъдрен живот. Въздъхна дълбоко.

— За какво мислиш?

Сара трепна силно. Нямаше представа, че Чад е буден.

— За нищо важно.

— Съжаляваш ли за това, което направихме?

— Не — каза тя, усмихвайки му се бързо. — Просто мислех за бъдещето си.

Той я привлече в прегръдката си, за да я успокои по някакъв начин. Да я отведе обратно в Карбън — не, това сега беше последното, за което би помислил. Отново я искаше. Веднъж не му беше достатъчно. Така, както се чувстваше сега, никога нямаше да му бъде достатъчно. Сара беше още тъй невинна. Събуждането ѝ за страстта беше силно преживяване. Имаше нещо сладко уязвимо и ужасно привлекателно у Сара Темпъл и това я правеше опасна. Той не искаше да чувства каквото и да било към нея, освен страст, а точно сега тази страст бе неудържима.

Сара се сгуши до него, доволна да лежи и да си спомня всички чудесни усещания, които Чад беше събудил в нея. Тогава усети, че той отново изгаря от желание и се взря учудена в него. Нахалната му усмивка разпали кръвта във вените ѝ, върна възбуждащите спомени. Спомени, които не би имала нищо против да съживи.

Чад очевидно усети мислите ѝ, защото я притисна по-плътено към твърдото си тяло. Ръката му се пъкна под одеялото, за да я погали. Тя въздъхна, ханшът ѝ се раздвижи в ленив ритъм под ласките му. Този

път нямаше дълга игра, никакво бавно възбуждане. Те се сляха в пристъп на първична и дива жажда. Устните им се търсеха и хапеха, телата се разтапяха, двамата заедно изкачиха върха. Чад склучи ръце около нея и тласъците му следваха бесен ритъм. Съкрушителната сила на неговата страст я опърли, когато той се изля неудържимо в нея. Тя се гърчеше под него, треперейки, намирайки собственото си удовлетворение в мига, когато Чад достигна своето.

Той се търкулна настрани и се отпусна до нея, взирайки се в тавана. Тънък сив лъч утринна светлина се плъзна по оскъдната вътрешност на колибата и мътните сенки накараха Чад да си пожелае да беше намерил по-добро място, за да въведе Сара в тайните на страстта. Твърдата земя под луната и звездите щеше да бъде много по-добра, но той сериозно се съмняваше, че би могъл да чака. Така отчаяно беше искал да я притежава.

— Защо се мръщиш? — запита тя.

— Това е ужасно противно място, за да се любиш за първи път. Тази колиба сигурно не ти навява хубави спомени.

— Но ти ми създаде нови. — Тя спусна крака от леглото. — Абнър скоро ще стане. Няма да бъде добре за него да ни намери заедно в леглото. Ще направя закуска, ако запалиш огън в огнището.

Чад навлече бельото си и се наведе да стъкне огъня. Сара бързо облече ризата си и наля вода от една кофа в легена, за да се измие. Когато Чад разпали огъня, тя вече се беше изкъпала и облякла.

— Ще се оправя навън — каза Чад, събирайки останалите си дрехи. — После ще нагледам конете.

Сара го гледаше как се движи из колибата и топлина обагреше бузите ѝ. Май се чувстваше удобно така полугола, докато събираше разхвърляните си дрехи. Трябва да беше усетил погледа ѝ по себе си, защото се обърна, за да ѝ се усмихне. Тя бързо отмести очи, но не и преди да види как слабините му се размърдват и се втвърдяват под бельото му.

— Май ще е по-добре да изляза — каза Чад, поглеждайки надолу с усмивка. — Следващия път ще помислиш два пъти, преди да ме гледаш така.

Сара зяпна, но преди да възрази, той вече беше излязъл. Какво не ѝ е наред, запита се тя. Беше му дала това, което беше отказвала на

всеки друг мъж, и се беше наслаждавала на всеки миг с него. Мислите ѝ отлетяха, когато Абнър слезе с подскоци по стълбата откъм тавана.

След закуска Чад събра оръжията от колибата, за да не може Джаксън да ги вземе, ако реши да се върне. По време на търсенето намери и парите от ограбената банка в Медисин Боу.

— Ще върнем това в Медисин Боу — каза той и напъха парите и оръжията в дисагите си.

Когато приключи, Сара и Абнър бяха готови за тръгване.

Чад вдигна Абнър на седлото пред себе си, а Сара яхна понито, което беше взела от семейство Барлоу. Надяваше се да ѝ простят, задето го е взела, без да помоли, и беше облекчена, че ще може да им го върне в добро състояние.

За един тревожен момент тя си припомни изминалата нощ с Чад. На дневна светлина разпуснатото ѝ поведение я смущаваше, но тя не съжеляваше за стореното. Как да съжелява, когато Чад ѝ беше дал толкова много наслада?

— Изглеждаш замислена — каза той, като изравни коня си с нейния.

Сара се изчерви и извърна очи. Не можеше да му признае, че си припомня любенето им и дълбокото му въздействие върху нея. Малко вероятно беше някога отново да бъдат заедно. Щом я отведеше в дома ѝ, той щеше да си тръгне, без повече да погледне назад. Беше загадка защо я е последвал, но тя подозираше, че е било заради наградата за главата на Фреди Джаксън. Джаксън беше неговата цел от самото начало.

— Да не би случайно да си припомняш миналата нощ? — запита Чад, когато тишината се проточи.

— Не — отрече бързо Сара. — Питам се какво ще кажат семейство Барлоу, когато им върна коня.

Не беше точно истината, но все нещо трябваше да каже. Тя никога нямаше да си признае, че мислите ѝ са толкова изпълнени с Чад, че там просто няма нищо друго.

— Скоро ще разберем. Медисин Боу е точно пред нас. До довечера ще стигнем в Карбън.

Сара и Абнър изчакаха навън пред банката, докато Чад връщаше парите. Не им беше отнело много време да слязат от Елк Маунтийн.

Сара се изненада, че скривалището на Фреди е било толкова близо до града.

— Гладен съм — оплака се Абнър, когато Чад излезе от банката.
— Стана ли време за обяд?

Чад се засмя и разроши русите къдрици на детето.

— Ами да потърсим тогава гостилница в този град. И аз бих хапнал нещичко.

След час, вече с пълни стомаси, те продължиха към Карбън. Чад беше научил в града, че доброволният отряд още е по следите на Джаксън, и горещо се надяваше да го намерят. Тревожеше се, че Джаксън може да се върне в Карбън, за да търси Сара и Абнър. Опита се да прогони страха. Имаше да върши работа, вместо да кисне в миньорския град, чакайки появата на Джаксън. Беше си изпълнил дълга към Сара, сега беше време да продължи живота си. Стоенето в Карбън беше опасно за него в много отношения.

Чад се тревожеше, че ужасно много се привързва към Сара и Абнър. Имаше прекалено много мрачни спомени, които усложняваха живота му. Докато не се справеше със собствените си проблеми, които го бяха накарали да напусне дома си, нямаше какво да предложи на една жена. Беше празен, само външната обвивка на някогашния мъж. Дълбоко в сърцето си знаеше, че не е виновен за случилото се, но мрачните демони в него не му даваха мира.

Сара усети отчаяние, когато влезе в Карбън. Градът ѝ навяваше много лоши спомени. Мисълта да се върне към старата си изнурителна работа накара духа ѝ да посърне. Но какво друго имаше тук за нея? Тя беше отхвърлена от хората и се беше примирила, но ѝ беше жал за Абнър. Момчето ѝ заслужаваше нещо по-добро от това, което тя можеше да му даде.

Докато яздеха по главната улица, Карбън им се видя още по-мрачен и невзрачен от обикновено. Въглищен прах лепнеше по покривите като гъст облак, запушвайки гърлата и парейки в очите. Сара не си спомняше градът да ѝ е изглеждал толкова мръсен, но никога досега не беше ходила в планините, не беше дишала чист, незамърсен въздух.

— Стигнахме — каза Чад, спирайки пред нейната колиба.

— Ще върна коня на семейство Барлоу — каза Сара. — Чувствам се толкова виновна, че го взех. Ще заведеш ли Абнър вътре? Ще се

върна скоро. Ако останеш за малко, ще приготвя вечеря.

Не дочака отговора му. Каквото и да решише Чад, тя щеше да го приеме. Дължеше му повече, отколкото можеше да му се отплати, и беше решена да не иска нищо повече от него.

Кари Барлоу отвори вратата и очите ѝ се разшириха, когато видя Сара да стои на прага.

— Сара, влизай! Къде, по дяволите, се беше дянала? Разтревожих се за тебе, когато господин Дилейни каза, че те няма. Искаш ли кафе?

Сара влезе в шумната стая, претъпкана с деца.

— Няма да стоя много, Кари. Трябва да ти призная нещо и се надявам да ми простиш.

Кари се намръщи.

— Да ти простя ли? За какво?

— Взех коня ви. Но не се безпокой, върнах го. Той е добре. Оставих го под навеса отзад.

— Ти си взела коня ни? — запита смаяна Кари. — Защо ще правиш такова нещо? Чарли толкова ще се зарадва, че конят е пак тук.

— Много ми трябваше кон, Кари, а вашият ми беше под ръка. Бащата на Абнър го отвлече и аз трябваше да ги последвам. Страхувах се, че никога повече няма да видя детето си, ако им изгубя следите. Затова не ви събудих, за да поискам разрешение. Не можех да губя време в обяснения. Моля те, прости ми.

— Разбира се. Не искаш ли да ми разкажеш?

— Не се гордея с връзката си с бащата на Абнър. Тази история е по-добре да не се разказва. Върнах си Абнър, само това има значение.

— Добрият господин Дилейни ли ти помогна? Мисля, че те харесва. Изглеждаше толкова разтревожен, когато ти пострада.

— Смята, че той е отговорен за злополуката с мене — обясни Сара. — Просто направи това, което съвестта му налагаше.

И искаше наградата за залавянето на Фреди Джаксън, помисли Сара, но не го изрече.

— А бащата на Абнър? — започна Кари, любопитна да узнае нещо за мъжа, когото Сара никога не беше споменавала.

— Не искам да говоря за него — отсече Сара. — Извини ме, Кари, но Абнър ме чака. Трябва да си тръгвам. Ще поговорим повече малко по-късно. Прощавай, че взех коня ви.

Сара излезе, преди любопитството на Кари да беше породило още въпроси, на които тя не искаше да отговаря. Чад беше още в къщурката ѝ, когато тя се върна там. Двамата с Абнър претърсваха всички шкафове за някакво ядене.

— Тук си — каза Сара, чувствайки се глупаво, че изтъква нещо толкова очевидно.

— Да — отвърна той кратко.

Беше мислил много по обратния път към Карбън. Не харесваше решението, до което беше стигнал, но просто нямаше никакво друго.

— Вие двамата с Абнър почакайте в стаята, докато направя нещо за ядене. Няма да е кой знае какво, но поне няма да сме гладни. — Тя прерови празните си шкафове и поклати глава. — Надявах се, че бившите ми клиенти пак ще ми носят прането си. Ще ми трябват пари.

Думите ѝ само подсилиха решението на Чад. Той щеше да го представи на Сара, след като се нахранят и сложат Абнър да спи. Сара можеше да възрази, но той беше решен да постъпи според собственото си убеждение. Беше се привързал прекалено много към Абнър, и да, по дяволите, твърде много и към Сара, за да я остави на такива като Фреди Джаксън.

След като вечеряха боб, бекон и питки, главата на Абнър започна да клюма. Сара го настани на леглото и се върна в кухнята, за да измие чиниите. Чад седеше до масата, отпивайки от кафето си.

— Трябва да поговорим, Сара.

— За какво? Ако е за онова, което стана снощи, няма нужда. Не съжалявам, нито пък очаквам нещо от тебе. Ти спаси двама ни с Абнър и винаги ще ти бъда благодарна за това.

Един мускул подскочи на челюстта на Чад.

— Затова ли се люби с мене? От благодарност?

Защо нейните думи го разочароваха, запита се той. Благодарност — нали това го устройваше.

Сара усети недоволството му и поиска да го разсее.

— Не, Чад, има нещо повече и ти го знаеш. Но мисля, че никой от нас двамата не иска да се задълбочава. Не ни трябват сериозни отношения, нали?

Чад пхна пръсти в гъстата си кестенява коса, изправи се и се приближи към нея.

— Мислих много за това, Сара. Реших, че не можеш да останеш в Карбън. Няма гаранция, че Джаксън няма да се върне за Абнър. Не мога да остана тук завинаги, за да ви защитавам.

— Никога не съм искала да ме защитаваш. Ти сам реши така. Аз се грижа за себе си и за Абнър от шестнайсетгодишна. Не ми е било лесно, но оцеляхме.

— Колко време мислиш, че ще оцелеете така, ако никой не ви носи прането си? Госпожа Килмър беше толкова ядосана онзи ден, когато я изгоних, че се закле, че никой в града няма да дава прането си при тебе. Подозирам, че ще изпълни заканата си.

Сара беше зашеметена.

— Какво си й казал?

— Всъщност доста неща. Тя те нарече с грозни имена, намеквайки, че печелиш пари по други начини и нямаш нужда от нейното пране. Страхувам се, че избухнах.

Коленете на Сара се разтрепериха и Чад я задържа.

— Добре ли си?

— Да. Просто ми нанесе удар, за който не бях подготвена. Избухването ти може би ми е струвало препитанието. Какво ще правим двамата с Абнър сега?

— Точно за това искам да говоря с тебе. — Той я вдигна на ръце, отнесе я на дивана в приемната и седна до нея. — Ще те отведе при брат ми и снаха ми в Роулинг Преъри, Монтана. Ранчото Съркъл Еф е голямо и процъфтяващо, а Зоуи много ще се радва да има още една жена в къщата. Става й самотно понякога.

Сара го изгледа така, сякаш му бяха пораснали две глави.

— Искаш да ме заведеш в дома на напълно непознати хора и да ме оставиш там? Не мога да се натрапя на хора, които не познавам. Не, невъзможно е.

— Нямах избор, Сара. Каква е гаранцията, че Джаксън няма да се върне в Карбън за Абнър. Или че законът ще го хване скоро. А и как ще издържаш себе си и Абнър? Трябва да помислиш за сина си.

— Откъде знаеш, че брат ти и снаха ти ще ме приемат?

— Знам. Зоуи и Пиърс имат дете на около две години. Има много домашна работа за вършене в едно ранчо, няма да бездействаш.

Сара се замисли над думите на Чад, спря се на няколко възможности и ги отхвърли. Без работата й двамата с Абнър нямаше да

оцелеят дълго с милостинята на бедните си съседни. Тя винаги беше успяваха да се справя сама и гордостта нямаше да ѝ позволи да проси от родителите си храна за детето си. Имаше само един друг начин да изкарва пари, но той не ѝ харесваше. Тя не беше проститутка.

— Може би мога да поема прането на снаха ти — предложи тя. — Или да се грижа за детето ѝ, за да може да върши друга работа. Мога да готвя, да чистя, и...

— Чакай, чакай. Не намеквах, че трябва да станеш тяхна робиня. Ако те оставя при Пиърс и Зоуи, това ще бъде начин да се справя със съвестта си, като замина. Изненадан съм, че изобщо ме е грижа за някого. Мислех, че е свършено с това, но май съм се лъгал. Ти и детето ми станяхте близки, но това ме плаши до смърт.

Погледът му беше толкова напрегнат, че на Сара ѝ беше трудно да диша. Тя искаше да прокара ръка по наболата му брада, да вплете пръсти в гъстата му кестенява коса, да сгуши глава на рамото му. Копнееше да му каже, че би отишла навсякъде с него, ако е готов да остане с нея. Колкото и да се подценяваше сам той, Сара знаеше, че е мил, грижовен мъж, който е бил силно засегнат от някакво трагично събитие миналото си. Не беше искала, не беше очаквала, но се страхуваше, че се е влюбила в него. Но последното, което искаше, бе да се превърне в бременна за Чад. Той усети мислите ѝ, може би по начина, по който го гледаше, защото посегна към нея и я привлече на скута си. С примирена въздишка тя потърси устните му.

9

Чад я целуна грубо. Усилието да призове обичайния си самоконтрол и да потисне напирещата жажда беше отвъд възможностите му. Да докосва Сара означаваше да я желае. Не знаеше какво му става. С проститутките, с които беше спал, получаваше удоволствие — лесно и бързо забравящо се. Нищо повече от просто задоволяване на страстите и постигане на успокоение. Но при Сара настоящата необходимост да я притежава не го напускаше и за миг. Беше винаги с него.

Изстена, когато тя протегна треперещи пръсти и докосна лицето му. Ръката ѝ се спусна надолу по торса му, покрай хълбоците и плахо се отпусна върху члена му, който изпъваше панталоните. Той ахна и се притисна към ръката ѝ.

Сара се изчерви и се дръпна.

— Продължавай, скъпа — насърчи я Чад, посягайки към ръката ѝ, и я върна към мъжествеността си. — Докосвай ме. Хубаво е. Ужасно хубаво.

Ръцете ѝ се върнаха към тялото му. Собствените му ръце не стояха спокойно, а започнаха бързо да я събличат. Ризата ѝ щеше да последва роклята, когато Чад спря, поглеждайки към затворената врата на спалнята.

— Ами Абнър?

— Той ще проспие и земетресение. Няма да се събуди.

Диванът беше тесен и неудобен, но това не им попречи, когато и последните им дрехи отлетяха като по магия. След като и двамата останаха голи, Чад се изтегна на дивана и притегли Сара върху себе си. Дъхът му излизаше на кратки тласъци, докато водеше ръката ѝ към ерекцията си, учейки я на ритъма. Смаяна от смелостта си, Сара искаше да изследва и да гали всяка частица от тялото му, от набъбналия член до мускулестия торс.

— Вземи ме в себе си — подкани я той с измъчен шепот.

Тя се надигна и се надвеси над него. Той се плъзна дълбоко в нея, толкова дълбоко, че я почувства как се разтяга, за да го приеме целия.

Ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Те бяха пълни и щедри, въпреки че тялото ѝ беше слабо. Зърната ѝ бяха тъмни, стегнати и твърди под пръстите му. Чад се изгуби в чистата наслада да я докосва, да слуша стенанията ѝ, да вижда как желанието замъглява виолетовите ѝ очи.

Тласъците му се ускориха и той разбра, че движението му изпраща искряща наслада по цялото ѝ тяло. Двамата се движеха в диво безумие, той навлизаше и излизаше, а жаждата у него се усилваше и ставаше непоносима. Неизразим възторг гореше в очите ѝ, докато главата ѝ се отмяташе и тя го яздеше безсрамно, обгръщайки го със стегнатата си, влажна топлина. Тя извика името му и той усети спазмите ѝ точно когато изля смето си в утробата ѝ, оставяйки завинаги отпечатъка си в нея. И тогава способността им да мислят изчезна.

— Беше невероятно — изпъшка Чад. — Иска ми се...

— Какво ти се иска, Чад?

— Иска ми се нещата да бяха различни. Нямам какво да дам на една жена. Ти не си ми безразлична и не искам да мислиш, че ние... че ти и аз...

— Откъде знаеш, че няма какво да дадеш, след това, което току-що изпитахме? Нямам опит, но такива чувства...

— Страст, скъпа, чисто и просто страст. Заедно сме неудържими. Сладката ти невинност е като магия. Не мога да ти се наситя. Но не мога да изпитвам дълбоки чувства. Да, в този момент сме щастливи, но това е само страст.

Сара се чувстваше глупаво. Чад не я обичаше; никога нямаше да я обича. Тя не вярваше в чудеса. Знаеше, че желанието и любовта са две съвсем различни чувства, но хранеше слаба надежда, че Чад чувства към нея нещо по-дълбоко от страст. Питаше се какво ли събитие го е осакатило емоционално.

Посегна към дрехите, внезапно смутена от голотата си. Може би гражданите бяха прави. Може би тя дълбоко в себе си беше курва. Не можеше обаче да се почувства виновна. Любенето с Чад изглеждаше естествено и редно. Означаваше много за нея. Винаги щеше да му бъде

признателна, задето ѝ доказа, че не всички мъже са негодници и изнасилвачи.

— Съжалявам, Сара. Не съм искал да те обидя. Просто искам да знаеш, че животът ми е емоционална пустиня. Докато не разреши проблемите си, нямам какво да дам на една жена, освен секс. Но не ме разбирай погрешно, не ми е безразлично какво ще стане с тебе и Абнър. Ти си първата жена, която ме привлича от много дълго време насам.

— Това ли е всичко, Чад? Само физическо привличане ли изпитваш към мене? Какво ти се е случило, та си станал толкова циничен?

— Това е дълга история.

— Имам време. Какво е станало в Драй Гълч? Знам, че е имало жена. Обичаше ли я?

— Да я обичам ли! Ха! Не вярвам в любовта. Любовта дава власт на жената, а аз не вярвам на жени с такава власт.

— Сигурно много те е наранила.

— Не, не беше така. Но си права, имаше жена. Ако трябва да знаеш, всичко започна, когато една съседка, Кора Лий Дулитъл, обвини брат ми Пиърс, че ѝ е направил дете.

— А така ли беше?

— Не, в никакъв случай! Пиърс дори не я харесваше. Тази лъжлива кучка каза на доброволния отряд, че Пиърс я е пребил, когато му каза, че е бременна и го помолила да се ожени за нея. Той едва си спаси живота. Доброволният отряд щеше да го обеси, ако не се ожени за Кора Лий. Той избяга, раниха го тежко. Зоуи Фулър го намери и се грижеше за него, докато не го излекува.

— Оженил се е за Зоуи — спомни си Сара.

— По-късно. Това е друга дълга история. Достатъчно е да кажа, че днес са щастливо семейство. Доброволният отряд намери Пиърс и го върна в Драй Гълч. Притиснаха го: или да се ожени за Кора Лий, или да иде на бесилото.

— Защо Кора Лий е излъгала?

— Това е още една дълга история. Във всеки случай, Пиърс не можеше да се ожени за нея, защото вече беше женен за Зоуи. Така Кора Лий и брат ѝ Хал замислиха план, за да ѝ намерят съпруг и да вземат част от богатството на семейство Дилейни.

Настояха аз да се оженя за нея и да дам име на незаконното ѝ дете. Трябваше да го направя, за да спася Пиърс.

— Каза, че не си женен.

— Не съм. О, наистина се ожених за тази вещица. Бих направил всичко, за да спася живота на Пиърс. Но това не беше истински брак.

Той замлъкна, размишлявайки над трагичните събития, които бяха последвали. Лъжите на една жена бяха сложили началото на върволица от събития с фатални последици.

— Нещо е станало?

Мислите на Чад се обърнаха навътре и той си спомни онзи съдбовен ден.

— Отидох да видя Кора Лий в нейното ранчо няколко дни след сватбата ни. — Гласът му беше суров, обагрен с горчивина. — Намерих я с брат ѝ в леглото. С две думи, Хал беше бащата на детето и. Той стреля по мене. Не ме улучи, но аз го улучих.

— Убил си го?

— Да.

— Смъртта му не е била по твоя вина, Чад. Той пръв е стрелял. — Тя потръпна леко. — Сигурно си бил шокиран да намериш Кора Лий в леглото със собствения ѝ брат.

— Доглади ми се. Катастрофалните събития, които последваха смъртта на Хал, ще останат завинаги в мене.

Тя погледна замъглените му очи и видя болката му. Какво ли не би дала да го приласкае и да го освободи демоните му, но не знаеше как.

— Разкажи ми.

— Бащата на Кора Лий и Хал беше болнав. Чул изстрелите и станал от леглото си, за да види какво става. Когато намери единствения си син мъртъв на пода, не можа да го да понесе. Горкият човек. Умря от сърдечен удар.

— Какъв ужас. Няма ли край този кошмар?

— Има още, Сара. Кора Лий започна да ражда преждевременно. Детето не оцеля. Тя също.

Сара пребледня. Божичко! Сега вече разбираше. Чад беше реагирал на толкова много безсмислена смърт, поемайки вината. Докато не успееше да се освободи от нея, щеше да остане опустошен и

нешастен. Тя се запита дали недоверието му към жените не е започнало с Кора Лий, или има още нещо по-ранно.

— Кора Лий вероятно е била слаб човек — поде Сара. — Хал е бил по-виновен от нея. Може би я е принуждавал да върши тези ужасни неща, а после я е накарал да излъже, когато е забременяла. Но никога няма да разберам. Няма нужда да казвам, че тя е платила скъпо за греховете си. Трябва да престанеш да се обвиняваш.

— Едва сега осъзнавам, че Кора Лий е била жертва на Хал. Съжалявам я. Не заслужаваше да умре. Нито невинното дете. Не можеш да си представиш как ми подейства смъртта им. Не мога да се отърва от мисълта, че ако не бях убил Хал, нещата можеше да свършат иначе. Когато извадих пистолета, се целех на месо. Виждайки Хал да се чифтосва със собствената си сестра, обезумях дотолкова, че не можех да се контролирам.

— Значи си напуснал дома си и всичко, което ти е било скъпо, защото си убил човек при самозащита — повтори Сара, опитвайки се да разбере Чад.

— Тези мъртъвци, особено господин Дулитъл и детето, ми тежаха ужасно много. Трябваше да се махна. Имах нужда от пространство и време, за да се справя с тези събития. Опитвайки се да спася живота на брат си, неволно причиних смъртта на четирима души. Трябваше да се махна от Драй Гълч и от всички тези спомени.

— Кора Лий ли е причината да мразиш жените?

Чад я се усмихна полека.

— Не ме разбирай погрешно. Харесвам жените. Те имат място в живота на мъжа. Просто не им вярвам. Братята ми изпитват същите чувства. Пиърс беше твърдо против брака, докато не срещна Зоуи. Всички сме имали лош опит с жените, като се започне с майка ни. Тя напусна татко заради друг мъж. Бяхме малки тогава и не разбирахме защо майка ни не ни обича и не иска да остане при нас. Това недоверие се пренесе и в живота ни на възрастни.

— Не всички жени са еднакви. Каза, че Пиърс си е намерил добра съпруга. Сигурно има и други.

— Може би има, но не съм сигурен, че аз мога да заслужа такава жена. Аз съм неспособен на обич.

— Някой ден ще срещнеш жена, която ще открадне сърцето ти, когато най-малко го очакваш, Чад Дилейни.

Иска ми се това да бъда аз, помисли Сара, но не го изрече. Когато Чад тръгнеше да се жени, щеше да иска невинна девойка до себе си, а не някаква жена със съмнителна репутация и с незаконно дете.

— Тези приказки за брак са губене на време. Освен ако... — Вгледа се в лицето ѝ, после поклати глава. — Предполагам, всяка жена иска съпруг. Щом стигнеш в Роулинг Преъри, Зоуи ще те запознае с подходящи млади мъже. Надявам се да направиш мъдър избор. Абнър има нужда от баща.

— Проклет да си, Чад Дилейни! Току-що се любихме и ти вече гледаш да се отървеш от мене. За твоє сведение, не възнамерявам да се омъжвам... когато и да било. Никой мъж няма да обича Абнър като мене. Ще трябва да бъде изключителен човек, за да забрави, че Абнър е незаконен.

Чад стана и започна да навлича панталоните си.

— Всеки мъж, който обича тебе, ще обича и Абнър безрезервно.

— Къде ще намеря такъв мъж? — възрази Сара.

Чад се намръщи. Той обичаше Абнър, но това не се броеше. Не го биваше за съпруг. Затова трябваше да държи страстта си под контрол и панталона си закопчан. Последното, което искаше, беше да заблуди Сара, че става за неин съпруг.

— Сигурен съм, че има доста мъже, които ще те оценят. — Този разговор започваше да го измъчва. Мисълта за Сара с друг мъж не му беше приятна. — Може би сега трябва да си легнеш. Утре ще имаме много работа. Трябва да купя фургон, за да пътувате удобно с Абнър до Монтана. Сигурно имаш и някои неща от домакинството, които ще искаш да вземеш.

— Нямам много вещи. Малко чаршафи, завивки, съдове, малко дрехи. Обзавеждането не е мое. Но имаш право, Чад, уморена съм. Можеш да спиш на дивана, ако искаш. Лека нощ.

Тя не стигна много далече. Чад посегна към нея и я грабна в прегръдките си. Твърдите ѝ гърди срещу неговите накараха решимостта му да се изпари. Целуна я и усети отново, че кръвта му кипва. Сара също омекна в ръцете му, но той изведнъж си спомни своя обет да сдържа страстта и внезапно прекъсна целувката.

— Лека нощ, Сара. Приятни сънища.

Чад не можа да заспи. Споменът за трагичните събития от миналото му не му позволяваше да се върне в Драй Гълч. Може би

нямаше да се наложи да стигне до ранчото, помисли той. Ще остави Сара и Абнър в Роулинг Преъри при Пиърс и Зоуи и да потегли към неизвестни краища. Имаше още много разбойници за хващане, включително Фреди Джаксън.

Сара също се въртя неспокойно часове наред. Неговият разказ я беше накарал да си зададе много въпроси относно Чад Дилейни, но това не я караше да го обича по-малко. Проблемите му произтичаха от собствената му съвест. Той обвиняваше себе си за смъртта на четирима души, но всъщност какъв избор е имал... Хрумна ѝ, че Чад притежава вродена доброта, която упорито отрича. Печалната истина беше, че тези събития са го покрусили дълбоко и съвестта му отказваше да се успокои. Беше избягал от всичко, което е обичал и му е било скъпо, за да се спаси от мъката си, но времето и разстоянието не бяха изтрили спомените.

Сара най-накрая потъна в тежък сън. На следващата сутрин я събуди разтърсването на Абнър.

— Мамо! Чад го няма. Ще се върне ли?

— Ще съжаляваш ли, ако не се върне?

— Харесвам го, мамо. Защо не може да остане при нас?

— Чад иска да ни заведе в Монтана да живеем при брат му и снаха му — каза Сара. — Те имат там голямо ранчо.

Очите на Абнър светнаха възбудено.

— Имат ли коне?

— Предполагам. Чад мисли, че не бива да оставаме в Карбън. Страхува се, че Фреди Джаксън ще се върне и пак ще те вземе.

Абнър се намръщи.

— Не го искам онзи човек. Той се държеше лошо с тебе. Не вярвам, че е моят татко. Ще казвам, че Чад ми е татко.

О, божичко, ставаше все по-зле.

— Това не е разумно, миличък. На Чад не му е безразлично какво ще стане с нас, но нищо повече.

Абнър се намръщи още повече.

— Какво искаш да кажеш?

— Не си достатъчно голям още, за да разбереш. Почакай ме в кухнята. Ще дойда, като се облека. Има много работа днес и няма да успеем, ако се излежаваме цял ден.

Чад закуси в една гостилница и беше първи пред банката. Имаше кредит върху сметката на Дилейни, но сега за първи път му се налагаше да го ползва. Чувстваше вина, че взема пари, които не е спечелил, макар да беше равноправен партньор наравно с братята си. Преди да напусне Драй Гълч, беше вършил своя дял от работата и беше харчил дела си от печалбите. Но в последните две години не беше допринесъл нищо за ранчото и му беше неудобно да взема от парите.

Беше останал почти без средства, а имаше нужда от фургон и храна, за да отведе Сара и Абнър в Монтана. Банковият чиновник не възрази, когато той изтегли голяма сума.

Следващата му спирка бяха конюшните, където успя да купи малък покрит фургон и четири здрави коня, които да го теглят. После взе припаси, за пътуването и ги натрупа във фургона. Последната му спирка беше смесеният магазин.

Чувстваше се малко неловко да купува женски дрехи, но Сара щеше да има нужда от нещо друго, освен парцалите, които наричаше гардероб. Купи три всекидневни рокли от здрав плат и още една от кадифе, на което не можа да устои, защото беше точно в цвета на виолетовите ѝ очи. Прибави топло палто и ботуши. Трябваше да отгатва размерите, но продавачът много му помогна, когато Чад спомена, че покупките са за Сара Темпъл.

По-лесно му беше да купи дрехи за Абнър. На излизане от магазина се оказа натоварен с няколко фланелени ризи, джинси, бельо, ботуши, палто и шапка. Дори беше купил нови ботуши и панталони за себе си, прибавяйки кожена куртка и палто от овча кожа, което беше харесал. Отиваха във високопланинска местност и той знаеше, че времето там може да се развали внезапно.

Докато Чад пазаруваше с размах, Сара опаковаше оскъдните си вещи. Остана само едно последно нещо, което трябваше да направи. Независимо какво мислеха родителите ѝ за нея, не можеше да напусне града, без да се сбогува с тях. Те всъщност не бяха виждали Абнър и внезапно ѝ се стори, че е извънредно важно той да се запознае с баба си и дядо си. Тя се опита да обясни на детето положението с разбираеми думи.

— Защо баба и дядо не са идвали никога да ме видят? — запита Абнър, след като изслуша обясненията на майка си. — Не ме ли обичат?

— Това няма нищо общо с теб, миличък. Те се сърдеха за нещо, което аз направих, и нарочно не искат да ме виждат. Но ми се струва, че трябва да се запознаят с тебе, преди да заминем от града. — Изражението ѝ стана тъжно. — Искам да знаят какво пропускат.

Изядоха остатъка от закуската и излязоха от къщичката. Сара мислеше какво да каже на родителите си, а Абнър подскачаше край нея. Не видяха Чад, който се връщаше, след като беше напазарувал.

Той се озадачи, когато видя Сара и Абнър да вървят по улицата. Запита се накъде ли отиват и какво е намислила Сара. Тогава тя зави зад ъгъла и той се сети, че тя отива при родителите си. Изригна проклетия. Не ѝ ли бяха достатъчни досегашните хули? Последва я, когато тя се приближи до пасторската къща и почука.

Хейзъл Темпъл отвори вратата. Стреснатият ѝ поглед се спря на Сара, а след това и на момченцето, застанало до нея.

— Здравей, мамо. Знам, че съм последният човек, когото искаш да видиш, но исках да се запознаеш с Абнър, преди да напуснем града. Това вероятно е последният път, когато ни виждате.

— Значи заминаваш?

— Нали това искахте с татко?

Йезикая се появи на вратата до съпругата си.

— Да, точно това искаме. Защо си тук, Сара?

Брадичката ѝ се вдигна едва-едва.

— Искях да се запознаете с внука си.

Строгият поглед на Йезикая се спря за миг върху Абнър.

— Не сме признавали копелето ти. Защо го водиш тук?

— Искях да знае, че има дядо и баба, преди да заминем. И също да се сбогувам с вас.

Тя побутна Абнър.

— Довиждане, бабо, довиждане, дядо. Мамо, сега можем ли да тръгваме?

— Къде отивате? — запита Хейзъл, пренебрегвайки намръщения поглед на съпруга си.

— В Монтана — изчурулика Абнър, — ще живеем при семейството на Чад.

— Дилейни е глупак, ако се жени за тебе — изрече презрително Йезикая. — Сигурна ли си, че знае каква си? Семейството му няма да те одобри, ако бъде толкова глупав да те заведе у дома си.

Ако ще и камъни да почнеха да ваят от небето, непреклонният характер на Йезикая нямаше да се промени.

— Чад знае каква съм, татко. Нито той, нито аз искаме да се женим. Ние сме добри приятели и ще си останем приятели, независимо какво мислиш ти за мене.

— Ти си негова курва, Сара, и никога няма да бъдеш друго за него.

— Татко!

Истината болеше. Сара наистина желаше Чад, желаше го до болка. Всичко, което той трябваше да направи, беше да я докосне — и тогава тя се разпаднаше. Ако това я правеше курва, така да бъде.

— Казахте достатъчно, преподобни — отекна гласът на Чад, който застана до Сара. Никой не го беше видял да връзва коня си на коневръза и тихо да се приближава зад Сара и Абнър. — Тя дойде тук да се сбогува. Още има чувства към вас, макар че само господ знае защо е така.

Хвана я за ръката, хвана и, ръчичката на Абнър и решително ги поведе към улицата. Сара не погледна назад, докато вървеше след него, но очите ѝ бяха подозрително влажни. С всички сили се беше опитвала да разбере родителите си и до известна степен ги разбираше. Бе ги унизила пред паството им. Самото ѝ присъствие ги караше да се срамуват.

— Почакай!

Изведнъж майката на Сара се отскубна от желязната хватка на баща ѝ и се спусна към Сара и Абнър.

Сърцето на Сара подскочи от радост, когато майка ѝ докосна ръката ѝ.

— Имаш чудесен син, Сара. Знам, че се отнасях зле с тебе в миналото, но това, което направи ти, беше грях. — Тя замълча и се усмихна на Абнър. — Не мога да ви пусна да си заминете, без да ти кажа...

— Какво да ми кажеш, мамо?

— Съжалявам. Това е всичко. Съжалявам.

Рязко се обърна и побърза към съпруга си. Йезикая, намръщен буреносно, я дръпна вътре и затръшна вратата.

— Не биваше да идваш тук, Сара — смъмри я Чад.

— Искях да видят внука си, преди да го отведе.

— И само си докара още страдание.

— Не чу ли какво каза майка ми? Каза, че съжالياва. Дори само поради това си струваше да дойда дотук. Това е най-топлото нещо, което съм чувала от някого от двама им.

Буца заседна на гърлото на Чад. Толкова малко трябваше, за да бъде Сара щастлива. Не познаваше жена като нея. Ако имаше дори мъничко желание да се ожени, щеше... Не! Пак говореше похотта му. Сара като че ли беше различна от майка му и от Кора Лий, но напоследък не можеше да вярва на преценките си.

— Не мисли за тях, Сара. Моето семейство ще те приеме с радост. Няма да ти липсва нищо в Съркъл Еф.

Само ти, помисли тъжно Сара.

— Надявам се да постъпвам както трябва. Ами ако Джаксън се е отказал от Абнър? Бих могла да продължа да пера хорските дрехи и да гледам детето си, както съм правила досега.

— И скоро ще се разболееш, ако продължиш да живееш както досега. Братовото ми ранчо е най-доброто за вас, Сара, повярвай ми.

Тя не беше толкова сигурна, но нямаше особен избор.

Рано на следващата сутрин всичко беше готово за тръгване. Фургонът беше натоварен и Чад чакаше до него. Сара и Абнър бяха отишли до семейство Барлоу, за да се сбогуват с Кари и децата. Една неканена гостенка обаче се появи ненадейно пред Чад. Госпожа Килмър слезе от двуколката си, а зад нея една прислужничка мъкнеше кош дрехи.

— Реших да дам на Сара още един шанс, като ѝ донеса пране — обяви госпожа Килмър, поглеждайки високомерно към Чад. — Тя е единствената, която може да колосва както трябва ризите на съпруга ми. — Зърна фургона и погледна косо към Чад. — Заминавате ли?

— Напускам града — отсече той.

— Прав ви път — изсумтя госпожа Килмър. — Къде е Сара?

— Отиде да се сбогува с госпожа Барлоу. Взимам Сара и Абнър със себе си в Монтана.

Надменната жена зяпна.

— Жените се за Сара?

— Не съм казал това.

— Е — намръщи се тя, — така си и мислех. Мъжете не се женят за такива като нея.

Юмруците на Чад се свиха. Дори да беше имал и най-малкото съмнение дали да вземе Сара със себе си, то вече беше изчезнало.

— Предлагам да си вземете прането и да си вървите, госпожо. Градът ще трябва да си намери друга беззащитна жертва.

— Виж ти! Дръжете си курвата тогава.

Тя вирна нос, обърна се и се запъти към двуколката си.

Чад щеше да направи нещо, за което да съжалява, ако не беше видял Сара и Абнър да се връщат.

— Това не беше ли госпожа Килмър? Какво искаше? — запита Сара, когато двуколката мина вихрено край нея.

— Носеше прането си. Пратих я по дяволите. Забрави я. — Той настани Абнър във фургона. — Готов ли си, синко?

Абнър кимна възбудено.

— Ще ми хареса ли в Монтана?

— Гарантирам.

Чад се обърна към Сара, настани я на седалката и скочи до нея.

— Мисля, че всичко това никак няма да ми липсва — каза тя, поглеждайки към порутената барака, която беше неин дом в последните шест години.

Не изпитваше никакво съжаление, че заминава, въпреки колебанията ѝ за новия живот в Монтана. След като Чад я оставеше при своите роднини, можеше никога повече да не го види.

Докато Карбън оставаше зад тях, Сара се закле, че ще използва пътуването до Монтана, за да накара Чад да я обикне.

Повечето време майката и детето спяха във фургона, а мъжът под него. Времето беше хладно, но не прекалено студено. Чад се държеше на разстояние от постелята на Сара, макар че понякога тя да го улавяше да я гледа почти хищнически. Беше достатъчно проникателна, за да знае, че той я желае, но че нарочно се въздържа. Наистина ли го

беше страх, че може прекалено да се привърже към нея? Защото обвързването означаваше, че ще трябва да се довери на една жена?

Една вечер, когато Сара готвеше вечерята на лагерния огън, ги навести неочаквана компания. Чад посегна към ловджийската си пушка.

— Добър вечер, господине, не искахме да ви стреснем. Подушихме кафето ви. Нашето свърши преди два дена. Ще можете ли да ни нагостите с чашка кафе, мене и приятеля ми?

Двамата мъже изглеждаха мърляви. Носеха лекъосани кожени панталони и бяха обрасли с рошави бради.

Чад забеляза товарните им мулета.

— Златотърсачи ли сте?

— И така може да се каже — отвърна по-едрият от двамата. — Аз съм Джъстас Кръмб, това тук е Толи Ринкър. А за кафето...

Чад освободи ударника на пушката и я подпря до себе си. Видът на двамата мъже не му хареса, но не изглеждаха застрашителни.

— Седнете. Сара ще ви сипе кафе. Аз съм Чад Дилейни.

— Това съпругата и хлапето ви ли са? — запита Ринкър, взирайки се напрегнато в Сара.

— Да — потвърди късо Чад.

Сара като че ли се изуми, но не възрази.

— Но, мамо, нали...

— Време е да си лягаш, синко — каза тя, прекъсвайки Абнър по средата на изречението. — Влизай вътре. Ще дойда да те завия след малко.

— Но, мамо...

— Прави каквото казва майка ти — рече тихо Чад.

Абнър погледна строгото му лице и се покатери във фургона.

— Много хубаво кафе, госпожо — каза Ринкър.

Не беше свалил очи от нея, откакто беше влязъл в лагера.

Сара се размърда смутено под жадния му поглед. Веднага щом поднесе кафето, се извини и се прибра във фургона при Абнър.

— Хубава жена — обади се Кръмб. — Бас държа, че е като грейка в студена нощ. — Изкикоти се похотливо и смушка Ринкър в ребрата. — С Ринкър не сме имали жена кажи-речи една година. Колко ще ни вземеш за няколко минути с нея? Няма да се бавим.

Чад спокойно посегна към ловджийската пушка. Гласът му беше леден като зимна буря.

— Предлагам да си вървите. Сара не е за продан. Не давам нищо мое.

В мига, когато думите излязоха от устата му, той осъзна колко силно чувство за собственост изпитва към Сара. Би убил всеки мъж, който я докосне.

— Не се сърди, господине. Само помислих, че може да се зарадваш на малко пари в повече. Но сега виждам, че сме в грешка.

— Точно така! Най-добре си вървете, преди да съм се обидил от думите ви и да съм ви напълнил задниците със сачми.

Кръмб надигна едрото си туловище от дънера, на който беше седнал.

— Хайде, Ринкър, време е да тръгваме.

— Ама, Кръмб, корав съм като тухла — изхленчи Ринкър. — Ние сме двама, а той е един.

— Не и този път — каза Кръмб, измервайки Чад. — Жената не си струва да си рискувам кожата. Има бардак в града наблизо, така и така отиваме там.

— Много благодарим за кафето, господине — подвикна Кръмб през рамо. — Пазете си жената и хлапето.

Чад ги наблюдаваше как се отдалечават, положил пушката в сгъвката на лакътя си.

— Мислиш ли, че ще се върнат? — запита Сара, която слезе от фургона и се приближи към него.

— Чу ли?

Тя затрепери, усещайки внезапен хлад.

— Чух. Уплаших се, че ще те нападнат. Имам вътре пистолет. Ако бяха опитали нещо, щях да стрелям.

Ръката на Чад я обгърна.

— Нямаше да позволя да те пипнат, Сара. Нищо не те заплашваше.

Обърна я към себе си, пренебрегвайки предупредителните камбани на своя разум и я притисна в обятията си.

10

Устните на Чад се впиха в нейните с почти отчаян копнеж. Стори й се, че чува бурните ветрове на жаждата да бушуват в душата му. Нещо мрачно и отчаяно се мяркаше в погледа му. Сара разпозна безнадеждността и изпита съчувствие към дълбоките му чувства, защото и тя усещаше същото.

Би дала душата си, за да може да му помогне да прогони болезнените спомени и съкрушителното усещане за вина. Докато той не възстановеше душевната си устойчивост, тя нямаше шанс с него. Сърцето му беше така затворено за нея, сякаш беше издигнал стена около него. Единственото, в което беше сигурна, беше фактът, че Чад я желае. Страстта му си оставаше непокътната, макар сърцето му да не беше.

Целувката сякаш нямаше край. Сара се притискаше към него, устата й беше мека и трепетна под неговата. Когато целувката свърши, тя отстъпи, останала без дъх и разтърсена.

— Ами ако онези мъже се върнат? — запита тя, озъртайки се наоколо.

— Няма.

Увереността му беше окуражителна, но Сара все още се съмняваше.

— Откъде знаеш?

— Те знаят, че нямаше да успеят, ако се бяха опитали. Това са златотърсачи, не убийци. Ловът на престъпници ме научи на някои неща. Едно от тях е да преценявам характерите на хората. Те не искаха жена чак толкова много, че да рискуват живота си. Ще остана да понаблюдавам, но се обзалагам, че са на път към най-близкия град.

Сара потръпна.

— Надявам се да си прав.

— Поседни за малко при мене — помоли я Чад.

— Нека първо да нагледам Абнър.

Сара се качи във фургона, видя, че Абнър спи дълбоко, и сърцето ѝ се преизпълни с любов. Абнър беше нейният живот. Без него тя щеше да е нищо. Освен ако Чад... Тя въздъхна и обузда фантазията си. Той искаше жена само за едно нещо. Няма да бъде лесно да го промени, реши тя, грабвайки шала си, и слезе долу.

Изненада се, като видя, че той е разстлал завивките си на открито, под звездите. Хвана я за ръка, помогна ѝ да седне и се изтегна до нея. Възцари се напрегната тишина, докато двамата се взираха в звездната нощ.

— Харесват ли ти дрехите, които купих за тебе и Абнър? Не каза нищо за тях.

— Не биваше да харчиш пари заради нас. Знам, че разчиташе на наградата за залавянето на Джаксън. Как успя да купиш фургон? Казваше, че парите ти са на привършване.

— Така беше. Но отидох в банката, преди да тръгнем. Семейство Дилейни е заможно. Използвах кредитно писмо, за да ми отпуснат пари.

— Ще ти ги върна — закле се Сара. — Не искам да бъда бреме за никого. Да ни оставиш при брат си и снаха си може да ти изглежда добра идея, но не и на мене. Веднага щом си намеря работа в града, ще се изнеса оттам. Какви са плановете ти?

Чад замря. Все едно се беше отдалечил от нея.

— Ще правя това, което правех и досега. Още не съм готов да се върна в Драй Гълч. — Вгледа се в далечината. — Може би някой ден. Но не се тревожи, ще харесаш Пиърс и Зоуи.

— Когато се върнеш — ако се върнеш, — вероятно ще съм си тръгнала оттам. Съгласих се да дойда с тебе само защото ме е страх, че Фреди може да се върне в Карбън.

— Това ли е единствената причина, Сара?

Тонът му беше странен, но нежен.

Тя го изгледа втренчено. Какво иска той от нея? Ако признае чувствата си към него сега, това би било катастрофално. Връзката им беше едностранна. Тя обичаше Чад, но не и той нея. Ако му кажеше сега какво изпитва към него, щеше да излезе, че го притиска. Той още не беше готов да отвори сърцето си за любовта.

— Не знам какво искаш да кажа, Чад. Съмнявам се, че би искал да чуеш истината.

Чад не знаеше какво иска да чуе от Сара, но знаеше какво иска да направи тя. Искаше да остане в ранчото Съркъл Еф, където щеше да бъде в безопасност, но знаеше, че иска прекалено много от нея. Нямахше власт над нея. Не беше търсил обвързване и не искаше да се ангажира. Така беше по-добре. Само щеше да почерни допълнително живота ѝ със своите болезнени спомени и безпощадна вина. Надяваше се вината да остане зад гърба му, когато беше избягал от Драй Гълч, но не стана така. Проблемите му го последваха. Най-хубавите му моменти през изминалите две години бяха онези, в които се беше любил със Сара.

— Сара, иска ми се...

— Вече говорихме за това, Чад. Не очаквам нищо от тебе. Винаги съм знаела какви са отношенията ни. Ти си състрадателен човек, оценявам всичко, което направи за мене и за Абнър.

— Не биваше да се любя с тебе. Съблазних те, а не съм го искал.

— Не се обвинявай. Можех да те спра, ако исках. Преди да се любиш с мене, мислех, че това е нещо долно и отвратително. Признателна съм ти, че ми показва колко прекрасно може да бъде.

— Няма да се случи повече, ако ти не го искаш.

Със същия успех той би могъл да я помоли да спре да диша. Ако трябваше да го има за толкова кратко, не би го изпуснала от прегръдките си нито за миг.

Очите ѝ блестяха, отразявайки звездите, когато тя се вгледа в него.

— Искам те, Чад.

Той съвсем замря.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Може би наистина съм такава, каквато родителите ми ме наричаха.

— Глупости, Сара.

— С тебе съм такава, Чад.

Ръцете му стиснаха раменете ѝ и леко я разтърсиха.

— По дяволите! Не говори така. Родителите ти грешаха, градът грешеше. С тебе е злоупотребил гнусен насилник.

— Ти ме излекува. Искан ми се да направя същото и за тебе. Тогава може би ще... — Тя се изчерви и отмести поглед. — Прости ми,

не бива да те притискам. Вече направи за мене повече, отколкото който и да било друг човек.

— Сара... — Името ѝ беше като стон на устните му. — Ти *наистина* ми помогна. Двамата с Абнър съживихте нещо у мене, което мислех, че отдавна съм загубил. Дълго време не бях способен да чувствам каквото и да било. Бях празна черупка, после те срещнах и осъзнах, че човешките ми чувства просто са дремели в някакъв ъгъл, а не съм ги загубил. Имам да извървя още дълъг път, но има надежда за мен.

— Защо не останеш в Драй Гълч и не се изправиш там срещу призраците от миналото?

Той отмести очи от нея.

— Не съм готов за такова нещо.

— Аз не мисля така.

Усмивка изви ъгълчетата на устата му.

— Не губим ли твърде много време в приказки?

Тя почувства радостна енергия да потича из тялото ѝ.

— Целуни ме, Чад.

Той я изгледа внимателно.

— Няма да ми стигне само една целувка. Знаеш какво е положението с мене, Сара. Нямам какво да дам, освен страст.

— В този момент ще се задоволя с нея.

— Не те заслужавам, скъпа — каза той, полагайки я нежно върху постелката си. — Чувствам се като негодник, задето се възползвам от тебе, но така отчаяно те желая, че не ми се иска да слушам съвестта си. Ако имаш разум, ще разбереш, че не съм мъж за тебе.

— Може би просто съм глупава. Освен това — подразни го тя, — Абнър те харесва, така че не може да си съвсем лош. Ще ме целунеш ли сега?

— И още питаш?

Голямата му ръка обхвана лицето ѝ и го погали нежно. Тя обгърна врата му и го притегли към себе си. Дъхът му беше топъл и влажен. Сърцето ѝ запрепуска от възбуда. Чад беше единственият мъж, когото тя желаше. Единственият мъж, от когото някога щеше да има нужда. Само да можеше да го убеди, че сърцето му не е така пресъхнало, както той си мисли.

Езикът му проследи меката извивка на устните ѝ, преди устата му да плени изцяло нейната. Целувката му пееше във вените ѝ. Тя му отвърна с безразсъдно отдаване, разочарована, когато той рязко се дръпна от нея.

— Да се преместим във фургона — прошепна той. — Ще изнеса Абнър навън. Нощта е топла и хубава, ще му хареса.

Той разстла завивката си под фургона, после се качи вътре. Появи се след малко със спящото дете в ръце.

— Влез вътре. Ще дойда веднага щом настаня Абнър. — Когато Сара тръгна, той докосна ръката ѝ и каза: — Свали си дрехите, скъпа. Искам те гола.

Фургонът беше малък, едва имаше място за две постелки. Тази вечер щяха да лежат с Чад на тях и да се любят. Докато се събличаше, Сара потръпва в очакване. Когато Чад влезе във фургона, тя лежеше гола под одеялото.

Светлината от запаления фенер превръщаше кожата му в разтопено злато, когато той коленичи до нея и бързо се съблече. Гледката на голото му тяло накара Сара да си поеме дълбоко въздух. Изглеждаше и красив, и опасен, и заплашителен едновременно. Очите му бяха тъмни и неразгадаеми, когато дръпна одеялото и се втренчи в нея.

После, когато се прегърнаха, всичко друго изчезна и тя простена. Устните му намериха устата ѝ и той започна да я целува жадно. Превърнаха се в кълбо от милващи ръце, търсеци устни, преплетени крайници. Той намери пулса в основата на гърлото ѝ, надигналото се зърно, вътрешността на треперецо бедро, предизвиквайки вълни в най-чувствителните места, които устните му току-що бяха посетили. Тя трепереше и се мяташе, докато горещата му уста галеше и влудяваше бедрата ѝ и се плъзгаше все по-близо до центъра.

Тя ахна, когато езикът му погали влажната ѝ сърцевина. Насладата беше неопишуема, по-силна от всяко чувство, което беше изпитвала досега. Тя замаяно се запита как може нещо толкова греховно да е така прекрасно. Баща ѝ сигурно имаше право. Тя щеше да гори в най-дълбоките бездни на ада, щом можеше да изпитва такова удоволствие от похотта.

Тогава Сара почувства пръстите му да се плъзват вътре в нея, докато устата му вършеше невъобразими неща с чувствителната пъпка

от плът, за която тя досега не беше и подозирала. Див огън пламна в нея, изригвайки на прекрасни вълни; тя изкрещя името му. Няколко мига я заливаше море от екстаз, засмуквайки я във водовъртеж от неописуема наслада.

Когато бурята се уталожил, тя усети как Чад я гали между краката със заобления връх на члена си. Миг по-късно той навлезе в нея с плавни тласъци, което отново я изпрати в безвремието, в свършения амок. Ханшът ѝ сам го търсеше. Лицето ѝ пламна от невероятна радост, когато тя го стисна с всички сили, обгърна го с ръце и тяло и го пое докрай в себе си.

Движенията на ханша ѝ го всмукваше. Чад изстена дрезгаво, тласъците му вече бяха бързи и силни, всичко се сля пред очите им. Беше лудост. Топлината се надигаше и заплашваше да ги погълне. Тогава огнената буря в нея избухна, разтърсвайки света наоколо с чудовищна сила. Тя се изви под него, треперейки, докато той се изливаше в нея. Внезапно ѝ стана ясен смисълът на истинското задоволяване. Колкото и да се противеше Чад, Сара чувстваше, че са един за друг. Тя беше негова, той беше неин.

Двамата заспаха. По някое време през нощта Чад се събуди от странното усещане, че не са сами със Сара посегна към пушката, но разбра, че няма да има нужда от нея.

— Абнър? Ти ли си?

Дръпна се, за да направи място за момчето, което се мъчеше да се намести между него и Сара.

— Не искам сам. Искам да спя при тебе и мама. И ти ли беше сам, затова ли спиш при мама?

Чад изстена смутено. Лошо беше, че Абнър го беше заварил в леглото със Сара. Това беше небрежност от негова страна. Дотук с решението му да си държи ръцете далече от нея. По някакъв начин трябваше да отговори на момчето, без да му казва твърде много. Погледна към Сара и видя, че още спи. Нямахше как да му помогне, така че трябваше да се оправя сам. Реши да внесе яснота.

— Понякога и аз се чувствам сам, да. Но се радвам, че сега си тук. Заспивай.

Абнър се усмихна сънено.

— Обичам те, Чад. Иска ми се ти да ми беше татко.

— И аз те обичам много, Абнър, но мисля, че не ме бива много за татко.

Гласовете им събудиха Сара. Това, че Абнър се е качил във фургона и се е сгушил между нея и Чад, не ѝ се стори нередно. Думите на детето, че му се иска Чад да е неговият татко, извлякоха сълзи от очите ѝ. Защо Чад беше толкова упорит? Защо не вижда, че са един за друг? Какво трябва да направи, за да го накара да разбере, че има нужда от нея и детето? Но тя се закле, че ще намери път към душата му.

Чад се оказа прав. Мъжете, които бяха нахлули в лагера им, не се върнаха. Когато пресякоха границата между Уайоминг и Монтана, Сара се отпусна и започна да се наслаждава на пейзажа. Пращният път, по който пътуваха, минаваше покрай извисяващи се зелени смърчове и гранитни върхове, които сякаш докосваха сияйното синьо небе. Дните все още бяха топли, но нощите ставаха по-хладни.

Сара усети със смущение, че Чад донякъде се е отдръпнал от нея след нощта на невероятна страст. Само Абнър като че ли успяваше да изтръгне усмивка от него. Сара се питаше дали Чад се е разстроил, задето детето ги е намерило в леглото. Дали не мисли, че тя ще иска от него неща, които той не е склонен да ѝ даде? Тя можеше да го обича до полуда, но никога нямаше да го кара да се жени за нея. Това беше решение, което той трябваше да вземе сам.

Лятото си отиваше и дните се скъсяваха. Когато приближиха Роулинг Преъри, във въздуха се носеше хлад. Сара беше благодарна за топлите палта, които Чад бе купил за нея и Абнър, защото определено имаха нужда от тях след залез-слънце. Не за първи път тя се питаше защо Чад е толкова щедър с времето и парите си, когато не ѝ дължеше нищо. Сигурно не му беше съвсем безразлична, нали? Хората не помагат просто така на човек, който им е безразличен.

Сара управляваше фургона, Абнър седеше до нея, а Чад яздеше Флинт. Тази сутрин беше избързал напред и когато се върна, се усмихваше до уши. Беше толкова мрачен напоследък, че усмивката му накара сърцето ѝ да запърха от радост.

От изражението му Сара заключи, че трябва да са близо до крайната си цел. Скоро двамата с Абнър щяха да имат покрив над

главата. Предположи, че отговорността, която Чад беше поел за тях, се превръща с бreme. Сигурно не му харесваше, че Абнър толкова се привързва към него, и вероятно подозираше, че това, което тя изпитва към него, е нещо повече от обикновена страст. Сигурно започваше да се чувства впримчен в капан и вероятно с радост щеше да се отърве от тях.

— Вече сме в земите на Съркъл Еф — каза той, приближавайки се до фургона. — Скоро ще стигнем и ранчото.

— Всичкият този добитък, който пасе по хълмовете, на ранчото ли е?

— Да. Ще видиш, хубаво ранчо е. Зоуи едва не го загуби, когато баща ѝ беше убит, но Пиърс го спаси за нея и го направи отново цветущо. Ще избързам да им кажа, че идват гости. Карай все по пътя, той води право към къщата.

И Чад препусна в облак прах.

След малко влезе в двора, разпръсвайки ята кокошки и гъски. Слезе от коня и се зачуди къде ли са всички. Видя един старец да се приближава с накуцване от хамбара и тръгна към него.

— Къде са хората? — запита Чад.

— А кой си ти, дете питаш?

Чад се усмихна.

— Ти сигурно си Къли. Точно такъв мърморко, какъвто те описва Зоуи. — Протегна ръка. — Аз съм Чад Дилейни.

Къли го изгледа с присвити очи.

— Дилейни. Трябва да си оня брат, дете избягал. Засрами се, момче. Пиърс и Зоуи много се тревожат за тебе.

— Къде е брат ми?

— Пиърс, Зоуи и момчето отидоха в Драй Гълч.

— Имат син? Не знаех.

— Нарекoха го Роби, на бащата на Зоуи.

— Кога ще се върнат?

— Чакам ги поне след месец. Отиват по няколко пъти в годината да нагледат работите в ранчото на Дилейни. Аз командвам тук, когато ги няма. Какво мога да направя за вас?

Чад кипеше от гняв. Какво друго можеше да се обърка? Нямахше да бъде редно просто да остави тук Сара и Абнър без домакините. А не искаше да се мотае тук цял месец или дори повече. Нямахше изход.

Трябваше да заведе Сара и Абнър в Драй Гълч, мястото, което беше избягвал повече от две години.

— Не съм сам — каза Чад. — Една приятелка и момченцето и идват насам с фургон. Май трябва да идем в Драй Гълч. Може ли да пренощуваме тук?

Къли почеса посивялата си глава.

— Сигурно. Чувствайте се като у дома си. Пиърс и Зоуи щяха да ви кажат същото. Можете да се настаните в двете празни стаи. — Стрелна Чад с пронизващ поглед. — С приятелката ви можете да си поделите стаите както искате. Има много храна в килера, надявам се жената да може да готви.

— Ще се справим — каза Чад. — Къде са работниците?

— Отидоха да карат добитък. Само аз съм тук.

Чад вдигна очи и видя фургона да се приближава.

— Ето, Сара пристига.

Къли засенчи очи, наблюдавайки как фургонът влиза с клатушкане в двора. Абнър скочи долу в мига, когато той спря.

— Чад! Къде са конете? Искам да ги видя.

Чад помогна на Сара да слезе и я поведе към Къли. Старецът я зяпна любопитно, явно питайки се каква е връзката им, но беше твърде възпитан, за да запита.

— Къли, запознай се със Сара Темпъл и сина ѝ Абнър. Къли е дясната ръка на Пиърс и Зоуи — обясни Чад на Сара.

Сара подаде ръка и тя беше поета от една топла, изненадващо силна, мазолеста лапа.

— Приятно ми е, господин Къли.

— Просто Къли, госпожо. Много хубаво момченце имате. Здравсти, Абнър — каза той, подавайки ръка на момчето.

— Здравсти, Къли. Радвам се, че най-после стигнахме. Може ли да видя конете?

Къли му се усмихна снизходително.

— Върви, момче, зад обора са. Само не отваряй вратата. Не искам да пострадаш.

Абнър изтича към обора с пламнало от възбуда лице.

— Къде е брат ти? — запита Сара.

— Има малък проблем — обясни Чад. — Завел е семейството си в Драй Гълч. Ще пренощуваме тук и на сутринта ще тръгнем за там.

Къли каза, че килерът е пълен и да се чувстваме като у дома си.

— Ще ме отведеш в Драй Гълч? — запита Сара зашеметена. — Каза, че...

— Знам какво казах, но нещата се промениха. Господ знае, че не ми се връща в Драй Гълч, но не мога да те оставя тук, без да говоря първо с Пиърс и Зоуи.

Сара реши да не продължава с тази тема и се обърна към Къли.

— Оценявам гостоприемството ви. Надявам се да ви видим на вечеря.

— Много ще съм ви задължен — каза, усмихвайки се, Къли. — Не съм кусвал прилично ядене, откак мис Зоуи замина.

— Ще ми покажете ли кухнята?

— Разбира се, мис Сара.

Къли я поведе към къщата.

— Ще се погрижа за конете — измърмори ядосано Чад.

Беше в лошо настроение. Не беше готов да се върне в Драй Гълч. Не беше сигурен дали изобщо някога ще бъде готов. Просто това, че беше близо до дома, връщаше черните спомени, от които беше бягал в последните две години. Настроението му се разведри едва когато Абнър притича усмихнат към него. Радостта на детето беше заразителна.

— Тук ще ми хареса — каза Абнър, заставайки до Чад. — Но повече ще ми хареса, ако останеш. — Изражението му стана сериозно. — Мама каза, че не искаш да си с нас.

Чад коленичи до момчето, което беше обикнал толкова, колкото не вярваше, че е възможно.

— Ти и майка ти нямате нищо общо с причината за заминаването ми. Преди много години ми се случиха се лоши неща, които си още малък, за да разбереш. Тези събития ми преобърнаха душата. Като болен. Двамата с майка ти заслужавате по-добър мъж от мене. — Вгледа се в лицето на детето. — Разбра ли нещо от това, което току-що ти казах?

Абнър вдигна рамене.

— Така ми се струва, но това означава ли, че не ме обичаш? Всичко е наред, Чад. Аз пак мога да те обичам, нали?

Чад почувства как нещо у него рухна. Грабна Абнър и го притисна здраво.

— Каквото и да става, не забравяй, че това няма нищо общо с тебе. Аз те обичам, Абнър. Винаги ще те обичам.

— Ами мама?

Чад внимателно подбра думите си.

— Майка ти е много добра жена. Тя ще бъде чудесна съпруга на някой мъж. Работата е там, че аз не съм такъв мъж, какъвто трябва на майка ти.

Абнър му се усмихна бавно.

— Грешеш, Чад. Ти си точно такъв мъж, какъвто й трябва на мама. Отивам при конете — подвикна тичешком.

Чад поклати глава уплашен. Това хлапе умееше да влиза под кожата на човека. Разбираше защо Джаксън е искал сина си. Ако беше на негово място, щеше да направи всичко възможно да си вземе момчето.

Всички, включително Къли, харесаха вечерята, която Сара поднесе тази вечер. Къли закла едно пиле, а Сара намери продукти за юфка. С мачкани картофи, питки и пресен зелен фасул вечерята стана забележителна.

— Благодаря за яденето, мис Сара — каза Къли, потупвайки корема си. — Май ще ида да си лягам в бараката. Ще стана утре рано, преди да тръгнете.

— Лека нощ, Къли — отвърна Сара, спотаявайки една прозявка. — Не си само ти умореният.

— Ще сложа Абнър да си легне — предложи Чад. — Изглежда ми готов за сън.

— Ще ми разкажеш ли нещо? — помоли Абнър. — Отдавна никой не ми е разказвал приказка.

Сърце не му даде на Чад да откаже.

— Разбира се, синко, ако можеш да издържиш някоя от дивите ми истории.

Абнър заспа, преди Чад да довърши заплетената случка за коне и индианци. Той зави добре детето и излезе на пръсти от стаята. Срећна Сара на стълбите.

— В коя стая настани Абнър? — запита тя. — Надявам се леглото да е достатъчно голямо за двама ни.

Чад й отправи закачлива усмивка, загледан в красивото й лице. Виолетовите й очи бяха обградени с тъмни кръгове, свидетелстващи за

изтощението ѝ. Сочните ѝ червени устни бяха приканващо полуотворени. Той си спомни съвсем ясно вкуса на тези устни, когато я целуваше.

— Всъщност, леглото е единично. Запазих стаята с двойното легло за нас.

— За... нас?

— Това вероятно ще бъде последният ни път заедно, Сара. Не възнамерявам да оставам дълго в Драй Гълч. — Очите му блеснаха. — Искам да се любя с тебе тази нощ. Не мога да мисля за нищо друго от онази нощ във фургона. Когато те прегърна, всичко лошо на този свят изчезва.

Думите му я шокираха. Как можеше да говори такива неща и още да вярва, че не я обича? Какво още беше нужно, за да проумее сам себе си?

— Ако знаех, че женското тяло може да прогонва неприятностите, щях да прекарвам повече време в леглото и по-малко в преследване на разбойници. Това страстта е голяма сила.

Главата на Сара забуча от гняв. Хем си знаеше, че той я използва, но любовта ѝ беше толкова силна, че ѝ беше все едно. Остана си все същата наивна мечтателка. А той просто искаше да спи с нея. За да се разведри и ободри при това! Тя му се отдаваше изцяло, искаше го, вярваше му, внушаваше си, че един ден той ще разбере, че я обича. Сега знаеше, че това просто няма да се случи. Можеше да продължи да дава. Той щеше да продължи да взема. Онова, от което най-много я болеше, беше, че почти всяка жена би могла да му свърши същата работа!

В началото човещината му го бе задържала в Карбън. Той я беше съжалил. Интересуваше го само Абнър. Как можеше тя да очаква Чад да я обикне, когато всъщност не ставаше за съпруга? Имаше извънбрачно дете и лошо име. Докато го допускаше в леглото си, той щеше да продължи да взема, а да не дава нищо от себе си. Не беше искала пълноценна и дълбока връзка и не я беше получила. Би могла да го обича до второ пришествие, но той никога нямаше да я обикне.

— Намери си друга жена — каза тя, заобикаляйки го. — Използва ме за последен път.

— Какво има? Да не би изведнъж да стана прекалено добра за мене? — ядоса се той. — Мислех, че си една от малкото почтени жени,

останали на този свят, но май съм сгрешил. Сега, като те отървах от трудния живот, който водеше, вече не ме искаш, така ли? — Изсумтя подигравателно. — А аз се тревожех, че те наранявам, защото си се привързала твърде много към мене. Знаеше какво е положението още от самото начало.

— Недей, Чад, моля те. Разбира се, знаех какво е положението. Но едно момиче може да се надява, нали? Ти си точно като мъжете в Карбън, които мислеха, че съм лесна плячка. Ти беше единственият мъж, за когото мислех, че струва нещо. Да бъда с тебе означаваше нещо за мене, макар да не означаваше нищо за тебе. Ще ми кажеш ли коя е стаята на Абнър?

Челюстта му затрепери нервно.

— Третата врата отдясно. Приятни сънища.

Треперейки от силата на гнева си, тя влезе в стаята на Абнър и се облегна на затворената врата. Сълзи се затъркаляха по бузите ѝ. Не биваше да вярва на един мъж! Каква идиотка е била — да си втълпи, че може да накара Чад да я обикне. Сега осъзнаваше, че той винаги е бил непристъпен човек. Искаше жените само заради удоволствието. Единственото му ценно качество беше искрицата състрадание, която беше оцеляла по някакъв начин. Някой ден някоя жена щеше да отключи това студено сърце. Пожела успех на тази жена.

Чад стоя дълго, загледан след Сара. Защо трябваше да бъде толкова безчувствено копеле? Отговорът беше прост — защото се страхуваше да се привърже много към Сара и Абнър. Да се сдобие със съпруга и дете означаваше за мъжа да се установи, а той не беше готов за това. Толкова объркан и слаб не се беше чувствал никога.

Когато наговори лоши неща на Сара, го заболя толкова, колкото и нея, но чувстваше, че трябва да ги каже, за да се държи на емоционално разстояние от нея. Заминаването щеше да бъде дяволски трудно за него и той можеше да си представи какво ще причини това на нея.

11

— Ето ни у дома — каза Чад.

Днес той караше фургона. Абнър седеше между него и майка си.

Сара се вираше разсеяно в сочните пасища, обкръжени от предпланини и извисяващи се върхове. Пасящият добитък изглеждаше угоен и доволен; оградите навсякъде бяха здрави и солидни.

— Къде са къщата, оборът и всичките сгради? — запита възбудено Абнър.

Чад се усмихна на въодушевлението му.

— Ще се покажат след следващия завой.

Сара се вираше безмълвно напред. С Чад не бяха разменили повече от няколко думи след гневните изблици в Съркъл Еф. Болеше я от мисълта, че няма бъдеще с него. Всичките и надежди и мечти бяха рухнали по най-унизителен начин.

Чад тайно хвърли поглед към Сара. Объркването му го напрягаше мъчително. Сара знаеше какво е положението с него още от самото начало. Глупаво беше от нейна страна да очаква неща, които той не можеше да ѝ даде, и той беше сигурен, че не я подвел да мисли друго. Беше честен за нежеланието си да се жени, така че Сара нямаше право да очаква от него друго нещо, освен страст. От друга страна, не трябваше да се любят, щом като му беше добре известно, че тя може да разбере погрешно намеренията му. Страстта беше небивало мощен подтик. Неговата страст към Сара беше силна и му доставяше огромно удоволствие.

— Не се ли вълнуваш, мамо? — запита Абнър в настъпилата тишина. — Тук е живял Чад.

— Няма да останем дълго, миличък — каза Сара, отказвайки да погледне към Чад. — Идването ни тук беше грешка. Ако не беше Фреди Джаксън, щяхме да си бъдем в Карбън и да правим това, което винаги сме правили. Може би ще се върнем, след като Чад го залови. Липсва ли ти Карбън?

Абнър направи гримаса.

— Не искам да се връщам там, мамо. Момчетата там са много лоши.

— Абнър има право — обади се Чад. — Не можете да се върнете в Карбън. Там нямате нищо.

Сара изфуча, ужасно ядосана.

— А какво имам тук? Ще правя това, което ми се прииска, Чад Дилейни.

Проклетата упорита жена, помисли раздражено Чад. Изведнъж ранчото на Дилейни се показа пред очите им. Чад поглъщаше с поглед къщата, където беше възмъжал. Изглеждаше същата, сякаш не бяха минали цели две години. Райън е поправил покрива, забеляза той. Същият, по който той и братята му се бяха спускали, за да се измъкват навън и да вдигат града на главата си, когато бяха момчета. Какви луди глави бяха само!

Когато узряха, вече нямаше нужда да се смъкват по покрива, за да играят карти в кръчмата, да се бият или да ходят при проститутки. Чад си спомни една сладка блондинка на име Нели, която не искаше от него нищо, освен страстта му и да ѝ плати за времето, и се запита дали още е тук. Ако някоя можеше да го излекува от жаждата му за Сара, това беше Нели. Надяваше се да намери време да я посети, преди да напусне Драй Гълч.

Чад усети смесица от очакване и глупаво вълнение, докато вкарваше фургона в двора. Позна неколцина от работниците и им махна, докато минаваше покрай тях. За минути фургонът беше обкръжен от възбудени мъже.

— Е, проклет да съм, та това е Чад Дилейни — каза един работник, ухилен до уши. — Крайно време беше да си дойдеш у дома.

— Здравсти, Ръст — поздрави го Чад. — Братята ми тук ли са?

Един по-възрастен мъж, когото Чад не познаваше, си проби път през навалищата. Протегна ръка към него.

— Аз съм Чък Харпър, надзирател. Радвам се да се запознаем. Добре дошъл у дома.

Чад скочи от фургона и стисна ръката на Чък.

— Здравсти, Чък. Не знаех, че Райън е наел надзирател. Не сме имали нужда преди.

— Сигурно — докато ти си бил тук. Пиърс прекарва повечето време в Съркъл Еф със семейството си, а на Райън му е трудно да се

справя сам с всичко. Нае ме след заминаването ти.

Чад отбеляза укорителната нотка в гласа на Чък, но не се ядоса. Беше оставил Райън в затруднение, и не можеше да обвинява Чък, че съчувства на брат му.

— Къде са братята ми? — повтори Чад. — Спрях първо в Съркъл Еф и научих, че Пиърс и семейството му са на гости при Райън.

— Всички заминаха преди три дни на пазара за добитък в Бют. Райън търси да купи един от ония прехвалени английски бикове, за които се говори толкова много. Пиърс реши да тръгне с него и също да ги огледа. Госпожа Дилейни не искаше да остане сама, затова с малкия Роби тръгнаха с тях.

Чад задуши един стон. Съдбата заговорничеше срещу него. Райън и Пиърс нямаше да си дойдат по-рано от седмица. Може би и повече, защото пътуваха с жена и дете. Това означаваше, че трябва да седи тук, в Драй Гълч, докато се върнат.

— Ей, Чад, запознай ни със съпругата си — подвикна един от работниците.

— Нямам съпруга — възрази Чад. — Дамата се казва Сара Темпъл. Тя е приятелка. — Посегна да свали Абнър от фургона, докато трима мъже се завтекоха да помагат на Сара. — Това е Абнър, синът й. Ще погостуват малко тук.

— Добре, хайде на работа — каза Чък, след като всички поздравиха Сара и Абнър. — Ръсти, закарай фургона зад обора. Със Слим можете да го разтоварите и да внесете нещата в къщата.

— Много съм ти задължен, Чък — каза Чад.

— Искаш ли още нещо? — запита Чък.

С ъгълчето на око си Чад видя Абнър да подгонва едно от кучетата към обора.

— Нека работниците хвърлят по едно око на Абнър. Той е любопитно момченце. Мисля, че все ще се мотае наоколо. Не ми се иска да пострада. Когато опознае нещата, ще разбере кое е опасно и кое не е.

— Разбира се, Чад. Ще наглеждаме момчето.

— Сигурен ли си, че Абнър ще бъде добре тук? — запита тревожно Сара. — Всичко е толкова необикновено за него. Все едно има нова играчка. — Тя се загледа замечтано в широките открити

пространства. — Това е чудесно място да отглеждаш деца. И най-хубавото е, че няма въглищен прах във въздуха да ни люти в гърлата.

— Всичко ще бъде наред с него — настоя Чад. — Ела вътре, ще те разведа наоколо. Може би Куки ще има малко мляко и курабийки, за да издържи Абнър до вечеря.

— Имате готвач?

— Куки е с нас отдавна. Ако има име, не мога да си го припомня. Не очакваш трима ергени да си готвят сами, нали?

— Не познавам някой, които да има готвач.

— Имаме и икономка. Или имахме. Годиците на госпожа Лестър вече трябва да са доста. Може да се е оттеглила.

Чад отвори предната врата и Сара влезе в преддверието. Видя вестибюла си и остана възхитена. Къщата беше дори още по-просторна, отколкото изглеждаше отвън.

— Нека те разведа — каза Чад с нотка на гордост.

Беше избягал, за да се спаси от трагични спомени, но домът още му беше мил. Отсъствието на майката беше засегнало семейство Дилейни по много начини, но не беше намалило привързаността им към семейството и не беше заличило щастливите моменти, които беше прекарал с братята си.

Сара последва Чад през дневната, трапезарията, сервизните помещения, кухнята, склада и килера, а после той я поведе нагоре към спалните.

— Спалните са цели пет — каза Чад. — Едната беше на татко. Ние с Пиърс и Райън имахме отделни стаи. Има и една стая за гости. Можеш да се настаниш в стаята на татко, а Абнър да иде в стаята за гости. Мисля, че Пиърс, Зоуи и синът им спят в старата стая на Пиърс.

Чад отвори вратата и въведе Сара в малка, но удобна стая. Леглото беше покрито с цветен юрган, тънки пердета висяха на двата прозореца. Изгледът навън възхити Сара и тя се загледа в пищните зелени пасища, над които се издигаха високи, покрити със сняг планини.

— Моята стая е между твоята и тази на Абнър — каза Чад. — Настанявай се. Ще ти донеса нещата веднага щом намеря Куки и му кажа, че имаме гости.

Държаха се като непознати, осъзна Сара. Учтиви непознати, които никога не са били интимни. Сякаш любенето не беше нищо

особено за Чад. Той се беше променил по време на пътуването към Драй Гълч, помисли Сара. Беше станал далечен и недостижим. Откакто пристигнаха в Монтана, Чад изглеждаше обзет от мисълта да замине колкото може по-скоро. Тя си наложи да не се тревожи от това.

Сара чу вратата да се затваря и разбра, че Чад е напуснал стаята. Загледа се през прозореца и след няколко минути го видя да излиза от къщата и да се запътва към обора. Абнър тичаше до него, поддържайки оживен разговор.

Един по-възрастен мъж, чиято висока, върлинеста фигура беше омотана в огромна бяла престилка, навярно беше видял Чад и Абнър, защото излезе от кухнята да ги посрещне.

Куки? Сигурно е той, помисли Сара, преди да я разсее гледката на сина ѝ, подтичващ след тях. Тя реши да слезе долу, за да се убеди, че Абнър няма да се забърка в някоя беля.

Намери го в кухнята да дъвче ябълка.

— Мамо, виж какво ми даде Куки! — възкликна Абнър, вдигайки високо във въздуха полуизядената ябълка.

Чад видя Сара и подвикна:

— Сара, ела да се запознаеш с Куки. Той ни спасяваше от глад през всичките тези години. Куки, това е Сара Темпъл, майката на Абнър.

— Здравейте, мис Сара. Всеки приятел на Чад е и мой приятел. Искан ми се да го убедите да остане тук. Райън и Пиърс много се тревожат за него.

— Радвам се да се запознаем, Куки. За съжаление, не мога да карам Чад да прави каквото и да било — каза Сара.

Чад се прокашля.

— Куки каза, че здравето на госпожа Лестър се влошило и тя заминала при дъщеря си преди известно време. Райън още не е наел нова икономка.

Сара усети, че Чад се опитва да говори за дребни неща, и се запита защо ли според него е необходимо да го прави.

— Дояж си ябълката, Абнър. Може би ще има време да поспиш преди вечеря.

— Никакво спане — протестира Абнър. — Голям съм вече за тия бебешки работи. Искан да ида отзад да играя с кучето.

— Пусни го, Сара — обади се Чад. — Пътят беше дълъг. Момчето има нужда да се поразтъпче. Работниците ще го наглеждат. Освен това — добави той, — трябва да поговорим. Ще донеса чантите ти в стаята и можем да поговорим там.

Последното му изречение прозвуча зловещо. Сара заподозря, че той ще ѝ каже, че заминава, и се стегна, отказвайки да му позволи да види колко дълбоко ще я нарани заминаването му.

Тя гледаше през прозореца, когато Чад влезе в стаята ѝ и остави един малък сандък при долната страна на леглото.

— Какво мислиш за ранчото?

— Разбирам защо го обичаш.

Той се приближи откъм гърба ѝ.

— Доволна ли си от стаята?

Тя чувстваше топлината, която се излъчваше от него, и нарочно се дръпна.

— Стаята е много хубава. По-хубава от всичко, която някога съм познавала. Но не възнамерявам да се натрапвам на семейството ти повече, отколкото е необходимо. Какво искаше да ми кажеш, Чад? Ако е за заминаването ти, знам, че не искаш да стоиш тук.

Той я последва през стаята. Когато стигна до нея, положи ръце на раменете ѝ и я обърна с лице към себе си.

— Сара, стой спокойно, моля те. Колкото и да искам да си тръгна, не мога. Още не. Не и преди братята ми да се върнат. Няма да ви оставя с Абнър при непознати хора и да се махна. Не съм такъв негодник.

Погледът на Сара омекна.

— Не, не си.

Суровостта леко се отдръпна от лицето на Чад.

— По дяволите, Сара, защо се правим на непознати? Та ние сме любовници, за бога!

— Така ли е?

Очите му блеснаха. Въпросът ѝ го смути.

— Ти ме искаш, Сара, точно толкова силно, колкото и аз те искам.

Ръцете му стиснаха силно раменете ѝ. Тя ги чувстваше как я изгарят през дрехите ѝ. Той стоеше толкова близо, че тя виждаше златисти точки да плуват в лешниковите му очи. Не можеше да

помръдне, не можеше да диша, когато устата на Чад покри нейната. Можеше да извърне глава, но не го направи. Остави го да я целува, остави го да я привлече към себе си, остави езика му да раздели устните ѝ и да се вмъкне вътре. Почувства как членът му се размърдва срещу нея и издаде задавен вик на протест.

Някак си успя да намери силата да избяга от непреклонната власт на целувката му.

— Недей.

Ръцете му паднаха.

— Нямаше да ми позволиш да те целувам така, ако не ме искаше.

— Какво искам и от какво имам нужда са две различни неща — каза тя. — Защо ме измъчваш така?

— Мислиш ли, че аз не се измъчвам? Тук съм по-малко от един ден и демоните ми вече надигат глава. Нямам търпение да се махна. Трябва да има някое място, където да избягам.

Думите му я нараниха силно. Какво можеше да му каже, което вече да не е било казвано? Не стана нужда да отговаря, когато Абнър я извика от долния край на стълбището.

— Абнър има нужда от мене. Трябва да вървя.

Мислите ѝ бяха в безпорядък. Присъствието на Чад я подлагаше на силно напрежение. Тя сериозно се съмняваше, че той някога ще разреши проблемите си.

Сара отдаде дължимото внимание на вечерята, която Куки беше поднесъл на масата тази вечер. Беше хубаво да не готви и да не чисти след това. Тя знаеше, че няма да се наслаждава дълго на този лукс, но дотогава възнамеряваше да го вкуси изцяло. След вечеря се извини и заведе Абнър да си легне. Той не протестира особено много, когато тя го изкъпа, облече го в нощницата му и го зави.

По-рано беше помолила Куки за баня и беше осведомена, че в ранчото има специална стая с идваща по тръба гореща вода. Такова разточителство беше нечувано в нейния свят и тя нямаше търпение да се потопи в горещата вана. Беше видяла Чад да отива към бараката след вечеря, за да говори с работниците, и реши да се възползва от уединението.

Чад се изкачваше тежко по стълбището. Беше се застоял в бараката, докато мъжете не започнаха да си лягат, и мисълта да се върне в празна стая никак не му хареса. Влезе в стаята на Абнър, за да го нагледа. Момчето спеше дълбоко, затова той излезе на пръсти, затваряйки вратата зад себе си. Спря за миг пред вратата на Сара, после продължи към банята.

Трябваше да забележи светлината, процеждаща се изпод вратата, но умът му беше зает. Отвори вратата и замръзна. Дъхът излезе изведнъж от дробовете му и той загуби способността да мисли, когато видя Сара да стои до ваната, облечена само в разкошната си голота, тялото ѝ беше порозовяло от банята, тъмната ѝ коса се спускаше на мокри пръстенчета по раменете ѝ. Погледът му се спря на гърдите и, после се спусна надолу към кичурчето тъмни къдрици между краката ѝ. Почувства как набъбва и се втвърдява.

Зашеметена, Сара остана на място. Той се взираше в нея напрегнато; парещите му зеници изпращаха горещи и ледени тръпки по гръбнака ѝ.

— Свърших — каза тя, посягайки към кърпата с треперещи ръце.
— Банята е свободна.

Чад не каза и дума, когато тя се плъзна покрай него и побърза към стаята си.

Имаше защо да не говори. Не можеше. Гледката на Сара в разкошната ѝ голота го беше лишила от дар слово и го беше оставила невероятно възбуден. Ако имаше поне малко разум, щеше да отиде в града и да потърси Нели. За съжаление, не желаше Нели. Насили се да се помръдне, затвори вратата и се зае със собствената си баня.

Сара лежеше будна, чувайки как вятърът свисти между дърветата и как клоните удрят по прозореца ѝ. Чу как Чад се връща в стаята си, след като се беше изкъпал, и сънят още не идваше при нея. Часовникът в преддверието удари два. Тъкмо беше задрямала, когато някакъв странен вик я събуди. Скочи от леглото и се втурна в стаята на Абнър, уплашена, че нещо е станало с него. Момчето спеше дълбоко, пъхнало ръце под главата си, с ангелско изражение на лицето.

Тогавя тя отново чу вик и задавени думи, идващи иззад затворената вратата на Чад.

— Проклетата да си, Кора Лий! Аз ги убих. Мъртви са.

Сара се втурна в стаята на Чад, без да помисли дали е редно. Никога досега, когато той беше спал близо до нея, не го беше чувала да вика или да се мята така. Дали връщането в Драй Гълч не е предизвикало това?

Стаята беше тъмна, само лъч лунна светлина падаше на леглото. Тя ахна уплашено, когато видя безпорядъка около Чад. Завивките се бяха у сукали около него, а той продължаваше да мърмори и да се мята насън. Сара полека се приближи към леглото. Сега чуваше ясно думите му.

— Не! Не мога да остана, Пиърс. Не ме карай да остана. Аз съм виновен, само аз съм виновен!

Измъчените му думи късаха сърцето на Сара. Тя беше твърде състрадателна, за да остави кошмарите му да продължават. Хвана го за раменете и го разтърси.

— Чад, събуди се. Сънуваш.

Все още дълбоко потопен в кошмара си, Чад се изтръгна от ръцете ѝ. Тя го хвана за раменете и го разтърси по-силно. Внезапно той изръмжа ниско, стисна я в мечешка прегръдка и я дръпна на леглото, затискайки я под себе си.

— Чад! Какво правиш?

Изплувайки полека от съня, той видя човек да се надвесва заплашително над него и реагира автоматично. Беше се научил да реагира веднага на опасността и едва след това да търси отговори. Преди Сара да осъзнае какво става, Чад я беше дръпнал под себе си на леглото, беше бръкнал под възглавницата за пистолета и го беше опрял в слепоочието ѝ. Сара замря под него, питайки се дали ще оживее да види светлината на деня.

— Чад, аз съм, Сара. Моля те, не ме наранявай.

— Сара? — Пистолетът се дръпна от главата ѝ и той чу как тя изпуска огромна въздишка. — Какво, по дяволите, правиш в леглото ми? Не че се оплаквам.

— Сънуваше кошмари. Опитах се да те събудя.

— Съжалявам — измърмори той. Отмести се, но не я пусна. — Това е първият кошмар, който имам, от дълго време насам. Мисля, че връщането в Драй Гълч го е отключило.

Тя чу болка в гласа му... и още нещо. Остър резец на надигащо се желание.

— Пусни ме, Чад.

— Защо? Ти дойде при мене, не аз при тебе.

— Разкажи ми за кошмара си. Може би мога да ти помогна — каза Сара, опитвайки се да разведри опасната ситуация.

Чад беше прекалено близо, за да остане спокойна.

— Има само един начин да ми помогнеш. Това ли предлагаш, Сара?

Тя отказа да се хване на уловката.

— По-скоро бих искала да чуя съня ти. Сигурно е доста смущаващ.

— Остави кошмара. Все същото е. Хора умират, докато аз стоя над тях с димящ пистолет.

— Какво друго?

— Не ми се говори за това. — Той целуна ъглите на устата ѝ. — Можеш да ми помогнеш, като ме оставиш да те любя. Само ти можеш да прогониш демоните ми.

Сара прехапа устни, обмисляйки думите му.

— Искаш да се любим, за да забравиш проблемите си. Разбирам недоверието ти към жените, но вече би трябвало да знаеш, че съм различна.

— Знам, че си различна, Сара. Мисля, че винаги съм го знаел. И наистина съм привързан към теб и Абнър.

Гласът ѝ трепна.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Искам да кажа, че ако можех да се освободя от тази вина и да се отърва от призраците си, ти си жената, с която бих искал да споделя живота си. За съжаление чудесата не стават за една нощ. Вината и бремето са само мои. Не е справедливо да ги споделям с когото и да било.

Дързък лъч лунна светлина падна върху лицето му, разкривайки страданието му.

— Не е ли достатъчно това, че те желая? Искане ми се да предложи повече, но не мога.

Тя ахна, когато той сведе глава и погали устните ѝ с език, очертавайки контурите им, преди да ги плени изцяло. Ласката премина

от дразнеща в напрегната, когато целувката стана по-дълбока и езикът му смело навлезе навътре. Кръвта забушува във вените ѝ, докато той галеше гърдите, корема и бедрата ѝ, разпалвайки отчаяна жажда в нея.

— Вдигни се — прошепна той срещу устните ѝ. — Искам да сваля ризата ти.

— Не дойдох в стаята ти за това.

— Защо дойде?

— Чук те да викаш и исках да ти помогна.

— Можеш да ми помогнеш, като ми позволиш да те любя. Дай ми отдых от тези ужасни демони, които ме разкъсват.

— Нямах нужда от помощта ми, за да прогониш демоните си — каза Сара. — Вината е непоносимо бреме. Нямах причина да се обвиняваш за случилото се. Намеренията ти са били добри. Оженил си се за Кора Лий, за да помогнеш на брат си. Онова, което се е случило после, няма как да се поправи. Не си виновен за смъртта на тези хора.

— Никога не съм се смятал за невинен, но загубих всякаква невинност, когато намерих Кора Лий в леглото със собствения ѝ брат. Те нямаше да умрат, ако не бях убил Хал Дулитъл. Не се опитвай да оневиняваш това, което направих, Сара. Смъртта на тези хора промени схващането ми за живота и човешката природа. Цинизъм, удоволствие, страст, това са чувствата, които мога да разбера.

— Не забравяй състраданието, Чад, независимо дали ти харесва — ти притежаваш повече състрадание от много други. Доказал си го, щом си се оженил за Кора Лий, за да спасиш брат си, и щом не изостави мене и Абнър, когато имахме нужда от тебе.

— Никой, освен тебе не би ме сметнал за състрадателен, Сара. Дори и братята ми, а те ме познават най-добре. По някакъв начин ти и Абнър извадихте наяве една страна от мене, която никой друг не вижда, затова не ми давай повече доверие, отколкото заслужавам, скъпа. Знам точно какво представлявам. Аз съм душевно неспособен да осигуря нещата, които една жена иска от един мъж. Но това не означава, че не съм способен да давам удоволствие.

Сара отказа да повярва, че Чад е толкова безчувствен, колкото твърди. Коментарите му за самия себе си идваха от един лишен от илюзии си мъж, не от емоционален инвалид. Можеше да мисли, че му липсва състрадание и е неспособен да обича, но човек, който показваше излиятелно състрадание като него, не можеше да е лишен от

никое от тези качества. От нея зависеше да докаже, че той е достоен да бъде обичан. Опитомяването му щеше да бъде трудна задача; тя се помоли да бъде достойна за това.

— Чад, кажи ми само едно. Наистина ли мислиш, че щях да бъда тук сега, ако не те обичах?

Той мълча дълго. Накрая каза:

— Вярвам, че мислиш, че ме *обичаш*. Не си имала много опит с мъжете. Ще го преодолееш.

— Ами ако грешиш? Ами ако *наистина* те обичам и ти наистина си способен на това?

— А ако прасетата могат да летят? Сара, не се измъчвай така заради мене. Не съм достоен. Може би ще бъде най-добре да се върнеш в стаята си. Ако останеш, ще се възползвам от тебе.

— Целуни ме, Чад.

— Не чу ли какво казах току-що?

— Чух, но не ти вярвам.

Лицето му се вкорави.

— Ти си глупаче, Сара. Сладко, доверчиво глупаче. Заминавам веднага щом братята ми се върнат. Още ли искаш да те целуна?

Сара затвори очи и отправи бърза молитва. Залагаше бъдещето си на това, да накара Чад да я обикне, да му докаже, че е способен да изпитва силни чувства, които нямат нищо общо със страстта или насадата. И накрая се помоли да има смелост да упорства, защото без него нямаше бъдеще.

— Искам да прогоня демоните ти, Чад. Целуни ме. Нека и двамата да забравим миналото и да се съсредоточим върху удоволствието. Ти наистина ми даваш удоволствие, Чад, такова, каквото не съм знаела, че съществува. Ако не беше ти, щях винаги да мисля, че любенето е нещо долно и отвратително.

— Не те заслужавам, скъпа. Мога да ти обещаю много малко извън удоволствието, но бог ми е свидетел, ще го имаш в изобилие до деня, когато замина.

С минимум усилие Чад освободи Сара от ризата ѝ. Тогава я привлече в обятията си. Изстена одобрително, когато тя започна да обсипва с леки щипещи целувки гърдите, раменете, брадичката му и предизвикателно се запуска надолу. Огън се разля в корема му, когато устните ѝ продължиха пътя си надолу. Тя го накара да забрави да

диша. А устата ѝ... Господи, устата ѝ! Продължаваше надолу, още по-надолу, докато устните и не обхванаха набъбналия му член. Когато той изпълска насърчително, тя започна да го целува по цялата му дължина. Отначало беше непохватна, но невинният ѝ ентузиазъм беше възхитителен. Чад затвори очи.

Това беше агония. Той щеше да умре.

Това беше рай. Той щеше да умре.

Независимо по кой начин, но това беше смърт, която би приветствал. Едва когато разбра, че ще излезе смето си, той я възпря.

— Стига!

Задъхваше се, сякаш беше тичал на дълго разстояние.

Неохотно се откъсна от нея.

Тя се изчерви и сведе очи.

— Изобщо не е каквото очаквах.

— Не беше длъжна да го правиш, скъпа.

— Исках да те вкуся. С всеки друг мъж този акт щеше да бъде отвратителен. Хареса ли ти?

— Трябваше да съм умрял, за да не ми хареса. Сега е мой ред да ти дам удоволствие.

Той коленичи над нея, обхвана седалището ѝ и рязко я привлече към устата си. Зашеметяващият аромат на жена и сладък мускус изпълни сетивата му, докато я галеше с език, навътре, навън, отново и отново, докато тя не започна да скимти за благословеното освобождение. Изражението му стана почти хищно, когато се надигна, разтвори бедрата ѝ и навлезе в нея с едно мощно движение.

Тялото ѝ беше готово за него. Тя беше гореща, мокра, сладките ѝ стонове му казваха, че е толкова дива от желание, колкото и той. Изпълни я изцяло, отдръпна се, после отново я изпълни... и отново... и отново...

— Хайде, скъпа — изпълска той пресипнало. — Хайде, хайде!

— Чад! Усещам... О, божичко, усещам, че губя душата си!

Чад я усети да се напряга, почувства как мускулите ѝ се свиват и загуби и малкото останал му контрол. С дрезгав вик се изля в нея. Дори след като дишането му се успокои и сърцето му престана да бие диво, той не помръдна. Не искаше да се отдели от нея, не искаше да престане да я прегръща.

За първи път от години насам беше заситен. Но дори в момента, когато си го помисли, се разбунтува срещу това.

Изпитваше страст към Сара, знаеше го от самото начало. Сърцето му не беше готово да приеме друго обяснение. Как беше възможно да чувства нещо, когато сърцето му още беше изпълнено с вина?

Въздъхвайки тежко, той се отдели от Сара и се изтегна до нея. Тя вече беше полузаспала, когато той я привлече в обятията си и се долепи до нея. Сънят дойде бързо след това.

Чад се събуди след няколко часа. Усмихна се на себе си, когато усети топлото тяло на Сара до своето. После усмивката му се промени в озадачено намръщване. Тялото беше прекалено малко, за да бъде на Сара. Той отвори очи, доста изумен да види Абнър сгушен между двама им.

— Пак се почувствах сам — каза сънено Абнър. — Искам ми се да спя между тебе и мама всяка нощ.

12

Сара се събуди бавно, зашеметена да намери Абнър в леглото между двамата им с Чад. Слава богу, детето беше твърде младо и невинно, за да заподозре какво са правили. Но ако това започнеше да се случва прекалено често, Абнър сигурно щеше да започне да разпитва; беше проникателно момче, умно не за годините си. Тя доста се смута, когато Абнър запита:

— Мамо, защо трябва да обличам нощни дрехи, когато ти и Чад не обличате?

Дори Чад като че ли се уплаши от този въпрос. Тя не можа да си спомни отговора си, но той навярно задоволи детето, защото след миг то изхвъркна от леглото и обяви, че отива долу да помоли Куки да направи палачинки за закуска.

— Това не може да продължава — каза Сара, когато Абнър излезе.

— Съжалявам, Сара. Не исках това да се случи.

— Не е честно спрямо Абнър. Не мога да си представя какво мисли той и се страхувам да попитам. Трябваше да се събудя по-рано и да се върна в стаята си.

— Моя е грешката — възрази Чад. — Обичам да се събуждам и ти да си в ръцете ми.

Сара посегна към ризата си, навлече я над главата и я спусна надолу. Когато стана от леглото, вече беше взела решение.

— Не мога да бъда твоя курва, Чад. Не искам семейството ти да мисли лошо за мене. Тази страст, която изпитваме един към друг, излиза от контрол.

Думата „страст“ не можеше да опише това, което чувстваше тя към Чад, но той не искаше да чуе истината.

Той се измъкна от леглото и навлече панталоните си.

— Смятам да спя в бараката отсега нататък — каза той. — Не съм сигурен, че когато спя в една и съща къща с тебе, няма да те докосна.

Сара кимна леко, после се обърна, за да излезе.

— Чакай! — Тя спря, хванала дръжката на вратата. — Има още нещо, което искам да ти кажа. — Тя зачака. На него явно му беше трудно да подбере думите си. — Ако се ожения за тебе, това ще бъде решение, но няма да бъде редно да те натоварвам с проблемите си. Правя ти услуга, като се махам от живота ти.

Сара затвори очи срещу напирещата болка, която ѝ причиняваха думите му, после ги отвори бързо. Нямаше нужда Чад да вижда колко много ѝ се иска да бъдат заедно завинаги.

— Не ми прави услуги. Никога не съм искала да се обвързваш с мене, Чад. Всеки трябва да прави това, което му подсказва сърцето.

Очите му блеснаха решително, когато хвана раменете ѝ с големите си ръце.

— Ами твоето сърце, Сара? Какво ти казва то?

Тя не каза нищо и мълча толкова време, че сякаш не беше чула въпроса му. Най-накрая изрече:

— Това, което иска сърцето ми, няма значение. Никога не е имало, защо сега да има? Да дам на Абнър добър живот, това е важното за мене.

— Няма нищо егоистично у тебе, нито пък долни мисли в главата ти — каза Чад. — Не познавам друга жена като тебе. Понякога не мога да понеса мисълта да замина оттук. После, друг път, когато демоните ми ме обхватат, чувствам, че най-доброто, което мога да направя за тебе и Абнър, е да се махна и да не поглеждам назад.

Ръцете му стиснаха по-здраво раменете ѝ, той сведе глава и челата им се докоснаха.

— Някой ден ще ми благодариш, че не съм ти объркал живота, както обърках моя. — Ръцете му паднаха. — Най-добре се облечи и иди виж Абнър.

Сара отстъпи към вратата. После се обърна и избяга. Чад се беше върнал в Драй Гълч против желанието си и сега беше принуден да чака братята си да се върнат, за да може да тръгне. Обзе я вина. Чад нямаше нужда от нея и Абнър да му усложняват живота.

Тя почти не го виждаше в следващите дни. Той се беше върнал към познатия си живот, помагаше на работниците във всекидневните им задължения и решаваше вместо отсъстващите си братя. Сякаш никога не беше заминавал и Сара знаеше, че тук му е мястото. Чад

беше в стихията си, вършеше работата, която обичаше. Тя не се уморяваше да го наблюдава как върши най-различни работи в хамбара или в оградата за добитък. Независимо дали обучаваше коне или въртеше чук, Чад беше съвършен във всичко, което вършеше.

Следван от Абнър като сянка, Чад показваше забележително търпение с момчето и това не преставаше да учудва Сара. Тя нямаше представа за какво си говорят, но Абнър бърбореше безспир и тя знаеше, че това би подлудило повечето мъже. Чад щеше да липсва на детето, мислеше Сара, на нея — също.

Един ден в ранчото дойде посетител. Беше Ото Зиглър, съсед, който беше наел ранчото на Дулитъл за синовете си. Поиска да види Пиърс. Сара обясни, че Пиърс го няма, покани го в къщата, после прати Абнър за Чад, който беше в хамбара и не беше видял Зиглър. След няколко минути Чад приветства Зиглър със сърдечно ръкостискане.

— Какво те води в ранчото Дилейни, Ото? — запита Чад.

— Не знаех, че си се върнал, Чад, иначе щях да питам за тебе вместо за Пиърс. Рокинг Ди е твоя собственост все пак — обясни Ото.

Лицето на Чад се вкамени. Не искаше да говори за нищо, което му напомняше за семейство Дулитъл или за това, което се беше случило в ранчото преди две години.

— Какво за него? Дадох на Пиърс пълномощие да продаде ранчото, преди да замина.

— Пиърс го даде под наем на мене и синовете ми. Двете ми момчета обработваха ранчото и то процъфтя. Тогава Херман се ожени и се пресели в Дъглас, за да помага на тъста си в неговия имот. Сега Карл иска да отиде в Калифорния, а аз не мога да обработвам два имота сам. Няма да ти бъде трудно да намериш на кого да дадеш под наем ранчото. Може би ще предпочетеш да го продадеш. Земята е добра. Момчетата наеха шестима работници. Те още са там. Ако искаш да ги задържиш, по-добре да идеш там и да поговориш с тях.

Чад се взря безмълвно в Зиглър. Къде, по дяволите, бяха братята му, когато имаше нужда от тях? Връщането в ранчото Дулитъл сега несъмнено щеше да разбута змийско кълбо от проблеми. Проблеми, които се беше опитвал да забрави. Съмняваше се, че емоциите му ще оцелеят непокътнати, ако се върне на мястото, където безсмислено бяха умрели четирима души.

— Е, аз по-добре да тръгвам — каза Зиглър, надигайки се от стола си. — Ето ключовете от къщата. — Подаде на Чад връзка ключове, които беше измъкнал от джоба на палтото си, после нахлупи шапката си. — Ако бях на твое място, щях да отида в Рокинг Ди колкото може по-скоро. Работниците няма да се застоят. Моите момчета разпродадоха кравите си, но стадото на Дилейни е достатъчно голямо, за да останат поне половината работници в Рокинг Ди.

Чад взе ключовете и ги погледна така, сякаш очакваше да го ухапят. Сара изпрати Зиглър, после се върна при Чад, Той още се взираше в ключовете.

— Какво ще правиш?

— Не исках да виждам отново онова място. — Гласът му звучеше като бледа сянка на самия себе си, очите му бяха помръкнали от отчаяние. — Ако не се бях върнал в Драй Гълч, или Райън, или Пиърс щяха да се погрижат за това вместо мене.

Сърцето на Сара трепна.

— Може би връщането в Рокинг Ди е най-доброто нещо, което можеше да ти се случи.

— Как можеш да кажеш това? — запита той невярващо.

— Единственият начин, по който можеш да успокоиш призраците, е да се върнеш към миналото — продължи Сара неустрашимо. — Отиди в Рокинг Ди с мисъл за помирение. Това е единственият начин да попречиш на вината да те обсебва.

— Откъде знаеш това? — запита сурово Чад.

— Преживяла съм го — напомни му тя. — Имах същите проблеми като тебе. Дълго мислех, че аз съм виновна за това, което направи Фреди Джаксън. Може би той е видял нещо у мене, което не съм осъзнавала, и че си заслужавам съдбата. С времето осъзнах, че вината не е моя. Предполагам, че Абнър ме накара да разбера, че трябва да се освободя от кошмарите и да живея заради детето си. Всекидневната работа не ми оставяше време да се самосъжалявам.

— Оценявам това, което се опитваш да направиш, Сара, но ти никога не си убивала, когото и да било. Не знаеш какво е да видиш невинни хора да умират заради нещо, което си направил.

— Ще дойда с тебе в Рокинг Ди — предложи тя, решена да не усложнява излишно нещата.

Щеше да има нужда да го убеждава повече, отколкото беше способна.

— Ще отида утре — каза той. — Може би Пиърс ще се върне преди това и ще уреди нещата вместо мене. — Спря на вратата. — Благодаря ти, Сара. Не те заслужавам.

И излезе.

Сара се вкопчи в думите му, сякаш бяха скъпоценна манна. Искаше да бъде такава жена, каквато е необходима на Чад, дори ако трябваше да го убеди, че той наистина има нужда от нея.

За огорчение на Чад, братята му не се върнаха в ранчото нито този ден, нито на следващия. Независимо дали му харесваше или не, трябваше да отиде лично в Рокинг Ди. Беше на двора и запрягаше един кон в двуколката, когато Сара се приближи към него.

— Виждал ли си Абнър?

Абнър изскочи изпод двуколката.

— Какво искаш, мамо?

— Време е да подремнеш, миличък.

— Ау, мамо, много съм голям за това. Освен това, Чад ще ме разходи с двуколката.

— Щях да те питам дали искаш да дойдеш — каза Чад. — Денят е хубав. Може би последният за тази есен. На Абнър ще му се отрази добре да се поразходи.

— Отиваш в Рокинг Ди. — Когато Чад не опроверга думите й, Сара каза: — Разбира се, ще дойда с тебе. Само ми дай време да взема топли връхни дрехи за мене и Абнър. Далече ли е?

— Не, не е далече. Вземи дрехите, докато довърша тук.

— Искане ми се да си имам мое пони — каза замечтано Абнър.

— Може да се уреди — изрече разсеяно Чад.

— Чу ли, мамо? — каза Абнър, подскачайки възбудено. — Мое си пони!

Сара чу и не й хареса Чад да подклажда надеждите на момчето. Нямахше голяма вероятност да се задържат тук дълго, за да си има Абнър пони.

— Ще видим — каза тя.

След малко вече седяха един до друг на твърдата седалка без ресори, подскачайки по изровения черен път, който заобикаляше земите на ранчото Дилейни. Дните вече застудяваха; обещание за сняг

се носеше във въздуха. Абнър беше твърде възбуден, за да обърне внимание на студа.

Пътуваха по-малко от час, когато Сара забеляза дълга прясно боядисана ограда и къща отвъд. Внезапно Чад дръпна юздите. Тя го загледа внимателно, питайки се какво ли си мисли той. Не стана нужда да се чуди дълго.

— Това е ранчото на Дулитъл.

Хрумна и, че не всички демони на Чад са вътре в него; много от тях съществуваха в тази къща. Нежеланието му да продължи по черния път ѝ подсказа какво става вътре в него и сърцето ѝ трепна.

— Вече е много късно да се връщаме — каза тихо Сара.

Чад вероятно беше съгласен, защото взе юздите и подкара коня.

Един мъж излезе от хамбара да ги посрещне, когато влязоха в двора.

— Вие ли сте Чад Дилейни? — запита той. — Господин Зиглър каза, че ще дойдете. Хубаво. Зимата идва, няма достатъчно работа да задържи работниците и те взеха да напускат. — Протегна ръка. — Аз съм Гриф Хенри, надзирателят.

Чад слезе, свали Абнър от двуколката и стисна ръката на Хенри.

— Няма да ви лъжа, Хенри. Не възнамерявам да задържа ранчото. Предпочитам да го продам, но ако не намеря купувач, ще го дам под наем.

— Мисля, че ще искате да поогледате — каза Хенри. — Момчетата на Зиглър поддържаха добре ранчото.

— Студено ми е, мамо, може ли да влезем в къщата? — запита Абнър.

Духаше северен вятър, определено внасяйки хладна тръпка във въздуха.

Чад подаде ключовете на Сара.

— Влезте вътре и се стоплете. Запалете огън, ако намерите дърва в къщата.

— Има дърва до задната врата — каза Хенри. — Има и много храна в бараката. Ще пратя някой работник да занесе нещо на семейството ви, да не са гладни, докато стане време да се връщате.

Сара се почуди защо Чад не поправи Гриф Хенри, когато ги сметна за семейство. Остави нещата така, хвана Абнър за ръката и го поведе към къщата. Честно казано, беше повече от любопитна да

разбере нещо повече за мястото, което пазеше такива неопишимо ужасни спомени за Чад.

Потрепери, когато влезе в къщата. Вътре беше студено, но не толкова, че да причини хладните тръпки, които полазиха по гърба ѝ. Въпреки че сега тук живееше друго семейство, атмосферата буквално вонеше на нещастие, на грях. Сега знаеше как трябва да се чувства Чад, защото почти докосваше покварата, която се просмукваше от всеки ъгъл и цепнатина в жилището.

Отърсвайки се от безпокойството си, Сара намери кухнята. Дървата бяха струпани до задната врата, точно където Гриф Хенри беше казал. Абнър ѝ помогна да внесе достатъчно, за да запали огън. След малко печката забумтя, разсейвайки смразяващия костите студ в помещението. Няколко минути по-късно един от работниците се появи на прага на кухнята с поднос сандвичи с ростбиф, купа с картофена салата и кана кафе. Имаше дори чаша сайдер за Абнър.

— Благодаря — каза Сара, когато той остави храната на кухненската маса. — Господин Дилейни свърши ли с огледа?

— Не знам, госпожо. Още е в оградата за добитък с Гриф.

— Бихте ли помолили господин Дилейни да дойде да хапне нещо? — каза Сара.

— Разбира се, госпожо.

Работникът свали шапка и излезе.

Изведнъж Сара осъзна, че Абнър е изчезнал. Запита се в какво ли се е забъркал малкият палавник.

— Абнър, къде си?

— Горے съм, мамо — отговори той.

Гласът му звучеше така, сякаш идваше от много далече.

— Слизай веднага!

— Не мога. Заклеших се.

— Къде? — запита тя с тревога.

— Тук горе. Ела да ме извадиш.

Сара хукна нагоре, вземайки стъпалата две по две.

— Къде си, Абнър?

— Тук съм, мамо.

Сара нямаше представа къде е това „тук“. Можеше да се ориентира само по звука на гласа му.

— Продължавай да говориш, миличък, ще те намеря.

Откри го в една от спалните, заклещен между гардероба и стената.

— Какво правиш там? — запита тя.

— Намерих една топка и исках да си поиграя с нея. Търкулна се зад гардероба и се опитах да я взема. Заклеших се, мамо. Можеш ли да ми помогнеш? Цъкайки раздражено с език, Сара се опита да помести гардероба, но това се оказа свръх силите ѝ. Тогава се опита да издърпа Абнър иззад тежкия мебел, но го заболя, толкова здраво беше затиснат.

— Трябва ми помощ миличък. Ще ида да потърся Чад. Той ще те извади веднага.

— Побързай, мамо.

На Сара ѝ се стори, че се опитва да бъде храбър, но тонът на гласа му ѝ подсказваше, че още малко, и ще се разплаче. Тя се обърна и побягна надолу по стълбите. Отвори предната врата и налетя право в солидната стена на твърдите гърди на Чад. Той я хвана здраво.

— Какво има? Нещо те е изплашило ли?

— Абнър — каза Сара. — Заврял се е на едно тясно място и трябва да ми помогнеш да го измъкна.

— Къде е?

— Горе. — Тя сграбчи ръката му. — Побързай, уплашен е.

Чад се поколеба, не искайки да влезе в къщата.

— Не биваше да идвам. Време е да тръгваме; видях всичко, което трябваше да видя на това място.

Мяукащ звук се разнесе от горния етаж.

— По дяволите, Сара, не исках пак да влизам в тази къща. Кълна се, съдбата заговорничи срещу мене.

— Побързай — подкани го Сара, хващайки ръката му, и го затегли към стълбите.

— Абнър наранил ли се е?

— Не, само е много уплашен. Заврял се е зад гардероба и не може да излезе. — Виковете се чуваха все по-високо. Тя хукна нагоре по стъпалата, следвана плътно от Чад. — Там е — посочи Сара и го поведе по коридора.

Изведнъж усети, че Чад вече не я следва. Погледна през рамо и спря, когато го видя да се взира в една празна стая, сякаш вътре имаше призраци. Изпъшка изплашено, страхувайки се, че демоните му току-що пак са го овладели.

Плачът се засили.

— Идвам, Абнър. Не плачи — извика Сара към уплашеното дете, връщайки се при Чад.

Липсата на цвят по лицето му я разтревожи. Той като че ли беше в шок, сочейки към леглото.

— Тук започна всичко.

Гласът му звучеше пресипнало.

— Свършило е, Чад. Било е преди много години.

— Хал умря най-напред — продължи Чад, сякаш не я беше, чул. — Изстрелът ми засегна чувствително място; той умря почти на мига. Ед Дулитъл умря точно тук, където стоя. Като видя сина си мъртъв, получи фатален сърдечен удар.

Очите му бяха замъглени, затова Сара го разтърси силно.

— По дяволите, Чад! Ако няма да ми помогнеш да измъкна Абнър, трябва да викна някого от работниците.

Чад премига и потръпна. Посегна някъде дълбоко в себе си, за да потърси сили да преодолее това омаломощаващо пътуване в миналото, и ги намери. Пелената върху очите му изчезна, но не и мракът в тях. Сякаш се събуждаше от лош сън.

Заповяда си да се стегне, потърси здравия разум и го намери.

— Къде е Абнър?

— Там, по-нататък по коридора. Заклецил се е зад един гардероб, но е много тежък за мене да го преместя. Не мисля, че е ранен, но е много изплашен.

Чад последва Сара. Пое командването в мига, когато влезе в стаята.

— Ранен ли си, синко? — запита той с глас, все още натезал от емоции.

— Чад! Измъкни ме оттук. Не ме боли, но е ужасно тясно.

— Дръж се, Абнър.

Чад опря рамо о масивния гардероб и го натисна. Той се помести на един-два инча, но недостатъчно, за да освободи Абнър. Опита отново, този път с повече успех. Гардеробът се отмести на няколко инча от стената и Абнър буквално изхвъркна. Сара го хвана.

Чад се изправи полека, разтягайки мускули, за да прогони болките в гърба.

— Добре ли си, синко?

Усмивката на Абнър отговори на въпроса.

— Да се махаме оттук. Започна да прехвърча сняг и искам да се прибера у дома, преди да е започнала виелица.

— Гладен съм — оплака се Абнър.

— Гриф Хенри прати ядене и кафе — каза Сара. — Няма да бъде учтиво да ги оставим. Защо не хапнем малко, преди да тръгнем?

Тя не се изненада от това, че Чад не прояви ентузиазъм, но когато той не възрази, тя хвана Абнър за ръка и слезе по стълбите. Намери чаши за кафе и чинии в кухненския шкаф, после махна кърпата, закриваща храната. Абнър залапа с наслада, но апетитът на Чад като че ли го беше напуснал. Опитът на Сара да го въвлече в разговор се увенча със съмнителен успех.

— Ще задържиш ли работниците от ранчото? — запита тя.

— Зимата е мъртъв сезон. Пуснах ги всички, с изключение само на надзирателя и един от говедарите. Не искам това място, Сара. Наследих го чрез една трагедия. Искам да се освободя от него колкото може по-скоро. Щом замина, Пиърс може да се заеме с това. Измих си ръцете много отдавна от всичко свързано със семейство Дулитъл. Просто искам скоро да го продам.

Нямаше нищо, което Сара би могла да добави към това, така че тя се съсредоточи върху храната. Когато се наядоха, Сара уви остатъците и ги прати обратно в бараката по Абнър. Напуснаха Рокинг Ди в момент, когато се задаваше буря. Беше станало непоносимо студено, но Сара не се оплакваше.

Беше щастлива да напусне мястото, което причиняваше толкова болка на Чад.

По време на отсъствието им братята му се бяха върнали от пътуването си. Когато ги видя да излизат от къщата, за да го посрещнат, настроението му значително се подобри. Размениха си мечешки прегръдки. Сара и Абнър бяха представени, после всички влязоха в топлата къща, където Сара се запозна със Зоуи и Роби.

— Чък ни каза, че Чад е довел приятели — каза Пиърс, усмихвайки се на Сара. — Съжалявам, че не бяхме тук, за да ви посрещнем както трябва, Сара.

Пиърс е красив мъж, помисли тя, но не толкова, колкото Чад. Беше също толкова висок и широкоплещест като Чад, но косата му беше по-тъмна и очите му бяха в наситен, яркозелен цвят. Сара се

запита дали Зоуи обича Пиърс дори наполовина толкова, колкото тя обичаше Чад.

— Откога се познавате с Чад? — запита Зоуи.

Жената веднага стига до същината на нещата, помисли Сара, докато изучаваше прелестните черти на Зоуи. Сметна я за красива, но се запита защо настоява да се облича като мъж. Тесните джинси обгръщаха изящен ханш, а фланелената риза не скриваше факта, че гърдите ѝ не са пристегнати с корсет. Сара си пожела да имаше смелостта да се опълчи на конвенционалността и да се облича като Зоуи.

— Запознахме се преди няколко седмици — отвърна Чад вместо Сара.

— Сигурен съм, че тук има някаква история — коментира Райън.

Погледът на Сара се отправи към най-младия от братята Дилейни. Райън беше малко по-висок от Чад и Пиърс. Пронизителните му зелени очи бяха проникателно умни, но със скептично пламъче. Сара имаше чувството, че от тримата Райън е най-упоритият. Дръзката извивка на веждите му над твърдите линии на красивото му лице сигурно привличаха жените като мухи към мед, помисли тя. Макар да не беше толкова тъмна като на Пиърс, тъмнокаестенявата коса на Райън подчертаваше загорялото му лице и му придаваше опасно очарование. Инстинктът ѝ казваше, че той е изпечен женкар.

— Защо не отидем в кухнята? — предложи Зоуи. — Топло кафе ще ни дойде много добре точно сега. Нямам търпение да чуя какво ще ни каже Чад. Нямахте го много време.

Всички явно одобриха идеята, защото вкупом се запътиха към кухнята. Куки работеше над мивката. Когато видя клана Дилейни да влиза, усети, че искат да останат насаме.

— Ще поиграя с малките, докато възрастните си говорят. Има кафе и курабийки.

Хвана момчетата за ръка и ги изведе.

Щом възрастните се седнаха на масата, Зоуи си нареди кафе на всички и поднесе чиния с курабийки. После седна до Пиърс.

— Нямаме търпение да чуем защо те нямаше толкова време, Чад — настоя Пиърс, когато Зоуи седна. — Не си ни се обаждал повече от две години.

Сара помисли, че той говори като баща, укоряващ едно от децата си.

— Къде, по дяволите, се беше запилял? — запита Райън.

— На разни места — каза Чад, отказвайки да уточни.

— Защо не си теглил от банковата сметка? — поиска да разбере

Пиърс.

— Нямах нужда — отвърна Чад. — Печелех достатъчно като ловец на глави, за да посрещам нуждите си.

— Ловец на глави! — възкликнаха едновременно Пиърс и Райън.

Изражението на Чад се вкамени.

— Това е почтено занятие.

— Ранчото също — възрази Пиърс. — Не мога да повярвам, че си предпочел да гониш разбойници, вместо да работиш земята, която винаги си обичал.

— По дяволите, Пиърс, знаеш защо!

— Оставете го на мира — намеси се Зоуи, защитавайки Чад. — Забравихте ли, че той ме спаси от Сампсън Уилъби? Оставете го да обясни със свои думи. Сигурен съм, че ще разберем, щом узнаем фактите. Той се *върна*, нека не го мъчим повече.

Чад й отправи благодарна усмивка.

— Много съм ти задължен, Зоуи. Поне някой в това семейство има здрав разум. Всички вие трябва да знаете обаче, че няма да остана дълго.

— Какво! — Думата експлодира от Райън в сърдито издишване. — Защо, по дяволите, си дойде, като няма да оставаш? Ами Сара? Мислехме... По дяволите, надявахме се да си намерил жена и да се върнеш у дома, за да се установиш.

Сара се изчерви. Нищо не би могло да бъде по-далече от истината. Всичко, което искаше Чад, беше да я остави тук и да се махне.

— Знам, че трябва да обясня — започна Чад, — и ще се опитам да отговоря на всичките ви въпроси. А за оставането ми в Драй Гълч, всички знаете какви са възгледите ми по този въпрос. Нищо не се е променило в това отношение.

— Тогава защо се върна? — повтори Райън.

— Дойдох да помоля да приемете Сара и Абнър. И двамата имате големи домове, а те отчаяно се нуждаят от място, където да останат.

Пиърс присви очи, усещайки неща, които Чад не им казваше.
— Я обясни по-подробно.

Сара усети как цветът се оттича от лицето ѝ. Искаше Чад да не казва на братята си повече от това, което трябваше да знаят, но не се сещаше как ще може той да обясни всичко, без да спомене, че Абнър е извънбрачно дете. Беше преживяла презрение и неодобрение, но сега беше извънредно важно роднините на Чад да не мислят лошо за нея.

— Сара и Абнър са в опасност. Разбойникът Фреди Джаксън може би ги преследва — започна Чад. — Той е банков обирджия и изнасилвач. Баща е на Абнър, но не е съпруг на Сара. Веднъж вече отне момчето от майка му.

Сара пребледня под погледите на близките на Чад. Сбитото му обяснение само дете не беше обявило, че Фреди я е изнасилил. Искаше ѝ се да изчезне в ламперията.

— Ох, горкичката — изрече Зоуи, разбирайки точно какво е искал да намекне Чад. — Радваме се, че Чад ви доведе с Абнър при нас, нали, Пиърс?

Пиърс кимна разсеяно, взирайки се в лицето на брат си, за да долови какви са чувствата му към Сара.

— Не искам да ви се натрапвам — настоя Сара. — Не исках да дойда, но Чад беше твърдо решил. Знаете колко убедителен може да бъде, когато реши нещо.

Наистина знаеха. Упорството беше характерна черта на семейство Дилейни.

— Чад иска да повярваме, че връзката му със Сара е платонична — каза Райън многозначително. — Доведе я при нас, защото се тревожи за безопасността ѝ — Ухили се дяволито на Чад. — Да не ми ги разправя тия на мене.

13

— Какви са тези глупости? — изръмжа Чад. — Ние със Сара сме приятели, никакво друго обяснение не е необходимо. Притеснявате я.

Чад знаеше съвсем точно какво мисли семейството му. Те знаеха, че не му е присъщо да води непознати у дома, освен ако не са му близки. Не му беше присъщо и да остави някого при тях и да замине. Но той сигурно се беше променил през тези две години, докато не беше живял при тях. Чад беше изненадан, че братята му не виждат разликите у него. Винаги се беше проявявал като упорит и практичен; сега беше огорчен и разочарован.

— Всичко, за което ви моля, е да защитавате Сара и Абнър от Фреди Джаксън — продължи той. — Тръгвам след него веднага, но може да мине доста време, докато го хвана.

— Можеш да разчиташ на нас, Чад — каза Пиърс. — Време е да се върнем в Съркъл Еф. Сара и Абнър ще ни придружат.

— Приемането на милостиня не ми е присъщо — рече Сара с тихо достойнство. — Осигурявала съм издръжката на двама ни с Абнър още от деня, когато той се роди. Благополучието на сина ми е всичко, което има значение за мене, и бих направила каквото и да било, за да бъде той в безопасност. Работила съм усилено цял живот, не искам да ставам бреме за никого. Възнамерявам да работя, за да се издържахме двамата. Мога да готвя, да шия, да чистя и да пера. Изкарах си хляба в Карбън с пране.

— Не ни и минава през ума да те караме да работиш за издръжката си — изрече ужасена Зоуи. — Вие сте наши гости. Удоволствието от компанията ви е всичко, което искаме от вас. Понякога става доста самотно в Съркъл Еф. Най-близките ни съседни са на мили от нас.

— Великодушието ви ме смущава — изрече развълнувана Сара. — За съжаление, не мога да приема при тези условия. Не съм свикнала да приемам милостиня и да не давам нищо в замяна.

— Имам друго решение — вметна Райън, преди Зоуи да отговори.

Тя отправи намръщен поглед към девера си.

— Какво друго решение може да има? Сара и Абнър ще бъдат наши гости толкова време, колкото пожелаят да останат.

— Нека Сара да реши — предложи Райън. — Аз имам нужда от икономка. Госпожа Лестър напусна преди няколко седмици и не съм търсил с кого да я заменя. Ние с работниците можем да защитаваме Сара и Абнър точно толкова добре, колкото и Пиърс. Ако Сара иска да работи за издръжката си, нека стане икономка.

Сара беше благодарна за разбирането на Райън. Той сигурно беше разбрал, че тя се чувства неудобно от предложението на Зоуи, и противопостави по-приемливо за нея решение.

Чад погледна намръщено брат си.

— Сара не е слугиня, Райън. По-добре ще бъде да приеме гостоприемството на Пиърс. Тежкия труд едва не съсипа здравето ѝ. Наскоро сериозно се попари с вряла вода и сега се възстановява. Не искам да се нагърбва с тежка работа.

У Сара се надигна гняв. Чад трябваше вече да знае, че тя не иска да получава милостиня. Нямаше собствени пари и ако приемеше гостоприемството на Пиърс, това нямаше да добави нищо към финансовата ѝ сигурност. Приемането на изгодно предложение за работа щеше да спаси гордостта ѝ и да ѝ осигури така необходимите пари, които да спестява за бъдещето.

— Решението е мое, Чад — напомни му тя. — Пиърс и Зоуи в действителност нямат нужда от мене, но Райън има нужда. Искам да бъда полезна. — Обърна блестящата си усмивка към Райън. — Ако работата още се предлага, ще бъда щастлива да стана икономка.

Ответната усмивка на Райън беше достатъчно силна, за да накара сърцата на повечето жени да забият лудо. Сара съжеляваше горките омаяни жени, подарили сърцата си на калпазанин като Райън.

— Работата е твоя, Сара. И не се безпокой за Джаксън. Ако е достатъчно глупав да се появи на земите на Дилейни, няма да мине покрай работниците. Ще сложим охрана, ако трябва.

Сара се помоли дано да бъде така. Но Фреди беше хитър, от него можеше да се очаква всичко.

— Значи, уредено е. Приемам при същите условия, при които е работила госпожа Лестър. Няма да съжаляваш, Райън.

На Сара не ѝ хареса начинът, по който Чад гледаше към Райън. Сякаш мислеше, че брат му ѝ е хвърлил око. Ако това беше намерението на Райън, тя лично щеше да го осветли каква е истината.

— Сара е достатъчно възрастна, за да решава сама, дори да не съм съгласен с решенията ѝ — обади се Чад, явно в лошо настроение.

— Не мога да кажа, че не съм разочарована — въздъхна Зоуи със съжаление. — На Роби щеше да му хареса да си има другарче в игрите.

— Ако всичко е уредено, ще тръгнем за Съркъл Еф до един или два дни — реши Пиърс.

— Искане ми се да поостанеш — възрази Чад. — Ото Зиглър дойде онзи ден. Отказва се от договора за наем на Рокинг Ди. Надявах се да се погрижиш за това вместо мене.

— Няма да те покривам този път, Чад — отвърна Пиърс. — Веднъж го направих, но сега си тук, за да се погрижиш за нещата лично. Рокинг Ди е твое задължение.

— По дяволите, Пиърс, казах ти, че няма да бъда тук дълго. Ако няма да се заемеш вместо мене, Райън ще го направи.

— Не и аз — проточи Райън. — Имам си достатъчно работа тук. Пиърс е прав. Време е да се заемеш със задълженията си. Нямах вина за онова, което се случи в Рокинг Ди. Призраци не съществуват, Чад. Време да оставиш драмите зад гърба си и да продължиш да живееш.

Думите на Райън не повлияха на Чад. Той се изправи рязко. Столът зад него тупна на пода.

— Много добри братя сте! Знам защо го правите, но няма да стане.

Извърна се рязко и изхвъркна гневно от стаята.

— Какво мислиш, че ще направи? — запита тревожно Райън.

— Чад винаги си е бил инатлив — отвърна Пиърс. — Щом ще успокои, може би ще отиде в града и ще каже на адвоката да уреди нещата вместо него.

— Ще замине — каза убедено Сара. — Никога не е имал намерение да остава. Не искаше да идва в Драй Гълч. Планът му беше да ме остави заедно с Абнър при Пиърс и Зоуи и пак да замине. Пиърс не си беше у дома, затова беше принуден да дойде в Драй Гълч.

— Толкова се надявахме, че Чад най-накрая си е намерил жена, която да обича — каза замислено Зоуи.

— Той не вярва в любовта — изсмя се Райън. — Пиърс е единственият, който вярва в любовта, но дори и той не и се поддаваше, докато не срещна Зоуи. Бракът е добър за него, но не за мене и за Чад.

— Какви ужасни неща говориш! — укори го Зоуи. — Чад не е толкова коравосърдечен, колкото го мислиш. Нямахте да доведе Сара и Абнър тук, ако беше такъв.

Упрекът на Зоуи накара Райън да се изчерви.

— Съжалявам, Сара, не исках да намеквам...

— Няма нищо, Райън. Знам какво е отношението на Чад към мене. Никога не съм молила за обвързване, нито съм очаквала. Чад беше много добър към нас. Много съм му задължена. Той е твърде почтен и затова се е натоварил с това ужасно бреме. Разказа ми всичко, нали разбирате.

— Сигурно сте много близки, ако ти е разказал всичко — изрече замислено Зоуи.

Бузите на Сара почервеняха.

— Ние сме просто приятели.

„Любовници“ би било по-уместно описание, но тя не искаше да споделя тази информация със семейството на Чад.

— Той се грижеше за мене и Абнър, когато злополуката ме направи почти безпомощна.

— Безпокоя се за него — каза Пиърс. — Трябва сам да си помогне, никой от нас не може да го направи вместо него.

Трезвата забележка на Пиърс прекрати разговора. Сара се възползва от затишието, за да се извини. Ако трябваше да работи като икономка, имаше нужда да се посъветва с Куки за вечерята и да направи щателна инспекция на къщата.

Намери Куки заедно с момчетата в спалнята. Накара ги да излязат, за да пита Куки какви са задълженията ѝ.

— Къде отивате? — запита Зоуи, когато момчетата нахълтаха в кухнята, където всички седяха около масата.

— В хамбара — изчурулика Роби.

— Не и без палто — отговори Зоуи. — Вън е студено. Елате горе с мене да видя какво да ви намеря да облечете.

— Палтото ми е на пирона до вратата — каза Абнър. — Ще почакам Роби тук.

— Седни, синко — покани го Пиърс, сочейки празното място до себе си.

Абнър се настани на стола.

— Ти и Райън толкова добри ли сте, колкото Чад? — запита плахо Абнър.

— Мислиш, че Чад е добър? — запита изненадано Райън.

Абнър кимна сериозно.

— И мама мисли така. Помолих го да ми стане татко, но той каза, че не било добра идея. Мислите ли, че можете да го помолите? Може да ви послуша.

Райън и Пиърс размениха изумени погледи.

— Нямаме влияние над брат си — обясни любезно Пиърс.

— Ние с мама нямахме достатъчно храна, преди Чад да дойде в къщата ни. И бяхме самички. Сега, когато се почувствам самичък, лягам в леглото между Чад и мама. Искам да спя гол като тях, но мама казва, че не може. — Изпусна огромна въздишка, без да осъзнава каква информация е дал току-що. — Сигурен съм, че Чад ще ми липсва, когато замине.

Откровението на Абнър беше посрещнато със смаяно мълчание и шокирани изражения. Той като че ли не забеляза това. Роби се върна в кухнята след няколко минути и момчетата излязоха през задната врата.

— Проклет да съм — измърмори Райън, отправяйки многозначителен поглед към брат си.

— И аз заподозрях нещо такова — съгласи се Пиърс.

— Какво ще направим по този въпрос! Ами ако Сара е бременна? Според мене тя не е жена, която раздава благоволения си на когото и да било. Както ни каза Чад, била е жертва на изнасилване.

— Предлагам да си поговорим с братчето — каза Пиърс.

Двамата станаха и излязоха да намерят Чад.

Той беше в оградата за добитък, когато видя братята си да излизат от кухнята и да се запътват към него. Изстена гласно, щом забеляза решителните им изражения. Искаше да се отдалечи, но когато ги видя отблизо, му се сториха като кучета, захапали кокал. Имаха да му казват нещо и Чад знаеше от опит, че няма да се успокоят, докато не си го кажат.

— Излъга ни, братко — нападна го Пиърс. — Каза ни, че със Сара сте просто приятели.

— Е, и? — озъби се Чад. — Какво от това?

— Може да започнеш, като ни кажеш истината — настоя Пиърс.

— Не отговарям пред тебе, Пиърс. На двадесет и осем години съм и мога сам да се справям с моите работи.

— Как ли пък не! Преди по малко от час ме помоли да уреждам работите ти вместо тебе.

— По дяволите, Пиърс, за какво е всичкото това?

— Спиш със Сара! — нападна го Райън. — Доведе я тук, помоли ни да я защитаваме, а после излъга за връзката ви. Още ли имаш намерение да заминеш?

— Не съм го променял. Тя знае и не поставя под въпрос решението ми.

— Предполагам, не знаеш защо е така отстъпчива — предизвика го Пиърс.

На Чад този въпрос не му хареса. Тогава си спомни, че беше предизвикал Пиърс преди две години за връзката му със Зоуи, използвайки почти същите думи.

— Като си толкова умен, ти ми кажи.

Пиърс изруга под нос.

— По-умен съм от тебе. Ожених се за Зоуи. Очевидно е за всички, освен за тебе, че Сара те обича.

Чад се изсмя.

— Не я познаваш, ако мислиш така. Тя иска брак не повече от мене. Не ме обича. Просто ми е благодарна и толкова.

— Да не би да има навик от благодарност да спи с мъже? — възрази Райън. — Колко мъже е имала преди тебе?

Гневът експлодира в главата на Чад.

— Никой не може да говори така за Сара и да му се размине.

Думите му бяха подчертани със съкрушителен удар в брадичката на Райън. Той залитна назад, но се задържа. Скоро двамата братя се затъркаляха по земята, разменяйки си удари.

Пиърс едва успя да ги раздели и да ги дръпне да станат.

— Стига толкова. Ужасно се обиждаш заради жена, за която казваш, че ти е само приятелка, Чад. Не те осъждаме заради връзката ти със Сара. Господ знае, че и аз бях толкова упорит като тебе, докато

Зоуи най-накрая не ме убеди, че сме един за друг. Разликата в положението е там, че ние със Зоуи се оженихме, преди да спя с нея. Но ако ще оставяш Сара при Райън, докато бягаш от демоните си, той заслужава поне да знае истината за тебе и нея.

— Точно така — съгласи се Райън. — И ако не я искаш, тогава тя свободна ли е? Сара е красива жена и аз не бих възразил...

Изречението му завърши рязко, когато Чад се стрелна покрай Пиърс и се нахвърли отново върху Райън. Последва ново сборичкване. Този път завърши наравно, когато Абнър и Роби излязоха от хамбара и видяха схватката. Абнър изненадващо се хвърли на гърба на Райън и започна да му крещи да престане да удря Чад.

— Добре съм, Абнър — обади се Чад, докато се надигаше от земята. — Идете с Роби в къщата. Време е да се измиете за вечеря.

Лицето на Абнър се изкриви в намръщена физиономия.

— Защо се биехте с Райън?

— Няма да разбереш. Направи каквото ти казвам, синко. Сега върви. Обещавам, че повече няма да се бия.

— И аз обещавам — добави Райън, когато момченцето го изгледа сърдито.

— Абнър е умно хлапе — каза Райън, докато двете момчета се отправяха към къщата. — Харесваш го, нали, Чад?

— Да — изръмжа Чад, отупвайки шапката си о панталоните, преди да я нахлупи отново на главата си.

— Ще му липсваш. Предлагам внимателно да погледнеш в сърцето си, преди да заминеш. Може да не го намериш толкова безплодно, колкото си мислиш. Слава богу, страстта не ми е чужда — добави той. — Никоя жена няма да ме върже на възел. Любовта няма място в живота ми. Забавляваш се и си тръгваш, това е моят девиз.

— Говориш глупости — възрази Чад. — Знаеш много добре, че нямам какво да предложа на една жена. Аз съм емоционално съсипан. Не съм женкар като тебе, Райън. Ти имаш нужда от жена в леглото си, за да бъдеш щастлив.

— Знам кой съм и какъв съм — каза Райън. — Готов ли си да говориш за Сара сега?

— Какво да ви казвам? Обещахте да защитавате нея и Абнър.

— Това е намерението ми — обяви Райън. — И двамата с Пиърс смятаме, че трябва да постъпиш почтено към Сара. Тя вече е била

наранена от един мъж. Изнасилването е ужасно нещо за всяка жена. Аз мисля, а и Пиърс е съгласен, че си привързан към нея повече, отколкото твърдиш.

— Вие двамата просто не се предавате, а? — измърмори Чад. — Не разбирате. Наистина се *интересувам* от нея. В действителност ѝ правя услуга, като излизам от живота ѝ. Не искам да объркам и нейния живот, както обърках своя. Ще ѝ бъде по-добре без мене.

— Защо не оставиш тя да реши — предизвика го Пиърс.

— Ще се съгласи с мене.

— Коего ни отвежда обратно към въпроса, който ти зададе преди малко Райън — каза Пиърс. — Щом излезеш от картината, Сара става ли лесна плячка за други мъже?

— Ако тя намери кого да обича, няма да бъда наблизо, за да възразя — каза Чад. — Тя заслужава нещо по-добро от това, което аз мога да ѝ предложа.

— Проклет глупак — изфуча Пиърс. — Вие двамата по-добре вземете направете нещо за тия синини преди вечеря. Не е нужно жените да знаят за малкото ви пререкание.

— Нещастен инат — измърмори Райън, докато се отдалечаваше.

— Обуздавай Райън, докато ме няма — обърна се Чад към Пиърс. — Нямам му вяра, когато е близо до Сара. За него всички жени са само плячка. И двамата знаем, че няма да се ожени за нея.

— Съветвам те на всяка цена да останеш тук и да си пазиш собствеността — подметна Пиърс през рамо и се отдалечи на свой ред.

Чад загледа как се отдалечават братята му — единствените двама души, които го разбираха. Е, може би не единствените. Сара и Абнър също. Ако дори заподозреше, че Райън ще съблазни Сара в негово отсъствие, щеше да го смаже от бой.

Абнър и Роби вече бяха разказали на жените своята версия за боя между Чад и Райън, преди мъжете да се върнат в къщата. Но наистина не беше необходимо. Синините по лицата им ги издаваха.

— Не искате ли да ни разкажете? — запита Зоуи, когато седнаха да вечерят.

— Не — отвърнаха в един глас Чад и Райън.

— Винаги са разрешавали споровете помежду си с юмруци — обясни Пиърс.

Когато Райън и Чад продължиха да мълчат, стана ясно, че жените няма да научат нищо повече.

Сара не беше сигурна, че иска да узнае за какво са се сбили Чад и Райън. Щеше да се натъжи, ако разбере, че тя е била причината. По-добре да се махне оттук, но не и да застане между Чад и братята му.

След два дни Пиърс и семейството му заминаха за Съркъл Еф, решавайки да пътуват, докато времето е още хубаво. Сара започна ентузиазирано да изпълнява задълженията си на икономка. Работата наистина не беше трудна. Зимата приближаваше бързо, затова Чад, Райън и работниците се готвеха за застудяването. Складираха сено за храна на добитъка, докарваха стадата на по-близки пасища, подсилваха пристройките, за да удържат на евентуални виелици.

Райън някак си беше убедил Чад да се върне да спи в къщата и сега той заемаше старата си стая, но Сара почти не го виждаше. Знаеше, че той няма търпение да замине, и не можеше да си представи защо още стои тук. Предположи, че това се дължи отчасти на проблема, който имаше — да се отърве от Рокинг Ди, и отчасти защото Райън все намираще работа, която наложително изискваше вниманието на Чад.

Един ден Франк Фрейзър, новодошъл в областта, дойде в къщата. Търсел да купи ранчо и в града му казали, че Рокинг Ди се продава, та да иде да провери в ранчото на Дилейни. Когато Чад помоли Райън да заведе Фрейзър в Рокинг Ди, Райън вежливо отказа, заявявайки, че има прекалено много работа, за да отдели време. В крайна сметка Чад беше принуден да покаже имота на Фрейзър. Тръгнаха веднага и Сара прекара следващите няколко часа в тревоги за Чад.

Чад се върна малко преди вечеря. Беше по-тих от обикновено; на лицето му нямаше цвят, изражението му беше унило. Сара искаше да го успокои, но не знаеше как.

— Продадох Рокинг Ди на Франк Фрейзър — каза той, когато всички се събраха за вечеря. — Ще донесе парите до един или два дни. Възнамерявам да ги вложа в банката на името на Сара, после заминавам.

Сара не осъзна, че е затаила дъх, докато той не изскочи със сила от гърлото ѝ.

— Не искам пари от тебе! Заплатата, която Райън ми плаща, е достатъчна.

Изражението на Чад се втвърди. Беше непоколебим по този въпрос.

— Въпреки това парите са твои.

— Помисли ли внимателно? — запита Райън. — Това е домът ти, Чад, няма нужда да заминаваш.

— Ще тръгна да търся Джаксън. Сара и Абнър няма да са в безопасност, докато той не бъде тикнат зад решетките. Не искам цял живот да се страхуват от него.

— Сигурна съм, че Фреди изобщо е забравил за Абнър — намеси се Сара. — Съмнявам се да ни е последвал чак в Монтана.

Чад пропусна думите ѝ покрай ушите си. Тя се запита дали изобщо е чул какво е казала. В него имаше мрак, който не беше там при последното му посещение в Рокинг Ди. Тя го загледа смутена как става и излиза от стаята, без да каже и дума на когото и да било.

Райън поклати глава.

— Мислех, че аз съм твърдоглав, но упорството на брат ми надминава дори моето. Две години минаха от трагедията в Рокинг Ди. Чад вече трябваше да се е справил с демоните си и да е продължил да живее. Не е хубаво за него да гледа все към миналото. Не искам да заминава, Сара. Не можеш ли да измислиш как да го задържим тук? Може да те послуша.

— Чад трябва да се бори сам — въздъхна Сара. — Не мога да го накарам да прави нещо, което не иска. Макар че пръв ще го отрече, той е мил, състрадателен човек. С времето тези добри качества ще изплуват от мрака вътре в него. Трябва да го оставим сам да намери пътя си, Райън.

Той ѝ отправи крива усмивка.

— Мисля малко да го подбутнем. Някога ухажвали ли са те, Сара?

Виолетовите ѝ очи се разшириха.

— Да са ме ухажвали ли? Ами не, струва ми се, че не.

— Добре, пригответи се да те ухажвам. Смятат ме за привлекателен, нали разбираш. В града ме знаят като Райън женкаря. Как според тебе ще реагира Чад, ако реши, че те искам?

— Не съм сигурна, че изобщо ще реагира.

— Мисля, че грешиш, Сара. Той ме познава. Знае какво искам от жените. Ако се направя, че искам да те съблазня, той ще откачи. Ще ми съдействаш ли?

Сара се намръщи.

— Защо?

— За да привлечем вниманието му. За да го накараме да признае, че изпитва силни чувства към тебе. Бракът не е за мене, но действа добре на Пиърс и може да е точно онова, от което има нужда Чад, за да се осъзнае. По-скоро бих искал да го видя женен за тебе, отколкото да се носи безцелно насам-натам, угнетяван от съвестта си.

Устата на Сара заработи безмълвно. Стръскащото предложение на Райън беше отнело способността ѝ да говори. След няколко минути зашеметено мълчание тя си възвърна гласа.

— Какво те кара да мислиш, че бих се омъжила за Чад?

Райън ѝ отправи лъчезарна усмивка, очевидно доволен от способността си да стига до сърцевината на проблемите.

— Ти го обичаш. Жените са прозрачни в това отношение. Толкова е лесно да ги разгадаеш. Зоуи беше същата. И двамата с Чад знаехме, че е хлътнала по Пиърс много преди той да разбере. Това, че аз лично няма да се ожения, не означава, че не искам да видя братята си щастливи. Мисля, че ти ще ощастливиш Чад. Мисля, че вече е влюбен в тебе и е привързан към Абнър.

— Значи, ще се правиш, че ме ухажваш, за да накараш Чад да ревнува — изрече полека Сара.

— Това е единственият начин да му попречим да замине.

— Мисля, че грешиш.

— Че обичаш Чад ли?

Бузите на Сара порозовяха.

— Аз... мисля, че си прав за това. Трудно е да го призная заради недоверието ми към мъжете. Никой мъж досега не е бил толкова добър към мене като Чад. Но смятам, че той не ме обича. Чувства се отговорен за мене и наистина е привързан, доколкото е способен да се привърже към която и да било жена. Но любовта е силно чувство. И двамата знаем, че силните му чувства стъпват на опасна почва. Той е изцяло погълнат от случилото се в Рокинг Ди. В сърцето му няма място за мене и за Абнър.

— Дали да не опровергаем теорията ти? — предизвика я той.

Трапчинките на усмивката му, от която нечие сърце можеше да спре, биха накарали повечето жени да припаднат.

— Мислиш ли, че тази преструвка ще го накара да остане?

— Склонен съм да опитам. А ти?

Сара кимна полека. Не познаваше много добре Райън, но той като че ли наистина бе загрижен за брат си. Тя се замоли дано да е така и дано да може да му вярва.

Чад заподозря, че има нещо между Райън и Сара, но нямаше представа какво. В следващите няколко дни забеляза, че двамата често са заедно, сблизиха глави в интимен разговор. Не можеше да си представи за какво може да си говорят. Подлудяваше, като виждаше Райън да изтръгва усмивка от Сара и да глези Абнър с прояви на добро чувство.

Опита се да си каже, че не го е грижа, че щом продажбата на Рокинг Ди стане факт и парите бъдат внесени в банката, няма значение какво ще прави тя с живота си. Не искаше обвързване, нито пък смяташе да се върне скоро в Драй Гълч. Просто не му харесваше да вижда Сара да се забърква с Райън. Много обичаше брат си, но Райън женкарят не беше мъж, от какъвто имаше нужда Сара. Щом получи това, което иска от нея, той щеше да продължи към следващото си завоевание. Чад беснееше при мисълта, че Райън цели да съблазни Сара и затова я беше наел за икономка.

Един ден тя обяви, че отива в курника да събира яйца. Когато Райън я последва след няколко минути, Чад реши да проследи брат си. Намери ги в хамбара, явно по предварителна уговорка. Побесня, промъквайки се безшумно вътре. Трябваше му миг, за да свикнат очите му с тъмнината. Тогава видя Сара в ръцете на Райън и дъхът напусна гърдите му. Гневът му беше такъв, че се уплаши, че може да убие някого, ако не излезе веднага. Извърна се и изскочи от хамбара.

— Мисля, че ни видя — прошепна Сара, когато зърна Чад да изскача навън. — Изглеждаше побеснял.

— Разбрах, че ще ме последва, когато излязох от къщата малко след тебе.

Угрижен израз се настани на деликатното лице на Сара.

— Ами ако грешим? Ами ако не го интересува какво правя?

— Видя го как реагира. Ослепял е от ревност. Но дори да не е така, на мене ми хареса малкият ни флирт. — Очите му блеснаха

дяволито. — Не е трудно да държа красива жена в ръцете си.

Сара се изчерви и се отдръпна. Не знаеше как да възприеме Райън. Наистина ли вземаше присърце интересите на брат си? Понякога тя се съмняваше.

Чад прекара останалото време от деня в безмълвен и безсилен гняв. Всеки път, когато си представеше Сара в ръцете на Райън, му се дощяваше да пребие някого. Сара щеше да си навлече неприятности, ако отстъпи пред съблазънта. Той знаеше какво иска брат му от жените. По дяволите, и той беше точно като него само преди две години. Странно как времето и събитията променят човека.

Тази вечер Чад побутваше храната в чинията си, ядосан от начина, по който Райън флиртуваше със Сара. Ако изчервяванията и плахите ѝ усмивки бяха някакъв сигнал, тя като че ли се наслаждаваше на всяка минута от ухажването на брат му. Той изведнъж реши, че е време да си поговори със Сара. Ако му се дадеше каквото и да било насърчение, Райън щеше да я вмъкне в леглото си, преди тя да успее да мигне. От него зависеше да я предупреди за женкарската репутация на брат си.

Сара зави Абнър след вечеря, после отиде в стаята си. Райън беше излязъл към бараката и тя нямаше представа къде е Чад. Той изглеждаше ядосан и затворен по време на вечерята и Сара беше изненадана, че преструвката на Райън действа толкова добре. Чад не беше споменавал за заминаване и колкото повече време останеше, толкова по-малко вероятно щеше да замине преди пролетта. Времето беше изключително меко напоследък, но зимата неизбежно настъпваше.

Сара потръпна, когато се съблече, изми се и се напъха във фланелена нощница. Нощницата тъкмо беше обгърнала глезените ѝ, когато вратата рязко се отвори и Чад влезе в стаята. Затвори вратата и се облегна на нея, оглеждайки се, сякаш изненадан да я намери самичка.

— Къде е Райън? — запита той сурово.

Сара се вледени, шок и гняв закипяха у нея.

— Откъде да знам?

Чад вдигна рамене и влезе по-навътре в стаята.

— Двамата сте ужасно близки напоследък.

Сара усети изблик на радост. Може би Райън е бил прав. Ревнуваше ли Чад?

— И какво?

Гневът разтърсваше Чад.

— Не познаваш брат ми. Той е женкар. Ще ти разбие сърцето. Ти си невинна, Сара. Увлечението по Райън не е в твой интерес. Спа ли вече с него?

Тя отстъпи, сякаш я беше ударил. Как можеше да й говори такива ужасни неща? Нападението й се стори единствената възможна защита.

— И ако съм — какво? Ти не ме искаш.

Той почти скочи през стаята, за да стигне до нея. Секунди по-късно тя беше пленница в ръцете му, залепнала о него, гърди до гърди, бедро до бедро. Той се взря в нея с оголени в животинска усмивка зъби.

— Не съм те искал ли? Откъде, по дяволите, ти хрумна това? Не минава и минута, без да те искам.

Дъхът заседна в гърлото на Сара. Желанието беше взаимно. Искаше го толкова отчаяно, колкото и той нея. Можеше да се престори, че той я обича точно толкова, колкото и тя него, но сърцето ѝ знаеше, че не е така. В това отношение любовта беше едностранна. Това, че се беше влюбила в Чад, наистина я беше изненадало. Опитът ѝ с Фреди Джаксън я беше накарал да мисли, че всички мъже са брутални животни, които вземат каквото искат, когато не им се дава доброволно. Нищо в живота на Сара не я беше подготвило за Чад Дилейни.

Животът се беше отнесъл към Чад почти също толкова зле, колкото и към нея, помисли Сара. Той носеше доброволно бремето на вината, вярваше, че е отговорен за смъртта на четирима души, когато в действителност беше невинен. Чад беше забележителен мъж. Сара не намираще никакви недостатъци в характера му. Всъщност той беше мил и извънредно състрадателен. Любеше се с нея така, сякаш тя е нещо изключително. Възвърна ѝ самоуважението.

Той я загледа с трепет, докато чакаше тя или да отрече, или да потвърди, че има връзка с брат му. Когато тя продължи да мълчи, той я разтърси леко.

— По дяволите, Сара, кажи ми. Позволи ли на Райън да се люби с тебе?

Гласът му звучеше така, сякаш някой е одрал гърлото му.

— Какво ще направиш, ако кажа „да“?

Изражението му се вкамени, ръцете му я стегнаха като менгеме.

— Ще го пребия. Той само си играе с тебе, Сара. Не го познаваш като мене.

— Райън винаги е бил добър към мене и Абнър.

— Той не е чудовище. Не е жесток или безсърдечен. Просто е женкар. Не може да направи нищо. Това му е в кръвта.

— Не очаквам ангажимент от Райън — осведоми го Сара.

— Ако спиш с него, по-добре поискай ангажимент — изръмжа Чад.

Сара понижи гласа си до шепот.

— Тебе никога не съм те молила за такова нещо, Чад.

— Не говорим за мене, а за Райън.

— Ти си единственият мъж, с когото съм се любила, Чад. Не броя Фреди Джаксън. Това, което направи той с мене, беше нещо долно.

Силна тръпка разтърси Чад. Той се вгледа в нея за един миг, после сведе глава и плени устните ѝ. Отначало целувката му беше твърда, настояща, властна, после устата му омекна, започна да я дразни и да я съблазнява. Гризна устните ѝ, после привлече пълната ѝ долна устна между зъбите си. Дланите му обгърнаха лицето ѝ, задържайки я на място, докато устата му похищаваше нейната. Кръвта бушуваше във вените му, обгаряше кожата му, събираше се между краката му. Той искаше да се люби с нея; искаше да бъде в нея, отново да вкухва сладката ѝ страст.

Устните ѝ бяха топли и податливи под неговите, а когато тя започна да издава трескави тихи викове дълбоко в гърлото си, Чад разбра, че няма връщане назад.

— Искам да се любя с тебе — прошепна той дрезгаво.

— И аз искам — изстена Сара, притискайки се към него, сякаш той беше нейната котва в буря, която заплашваше да я отнесе надалече.

— Можеш ли да ме приемеш такъв, какъвто съм, скъпа? Не знам дали някога ще се преборя с демоните си, но ако стане така...

Изречението му завърши рязко. Не искаше да дава измамни надежди на Сара. Не можеше да предскаже бъдещето.

— Невинаги съм ти се доверявала, но винаги съм те приемала, Чад. Ти винаги си бил прекрасен приятел за нас двамата с Абнър.

Думите ѝ го засрашиха. Накараха го да чувства, че я използва.

— Караш ме да се чувствам като негодник. Заслужавах по-добър мъж от мене. Може би трябва да си ида.

Ръцете на Сара се увиха около врата му.

— Не си отивай. — В гласа ѝ се долавяше нотка на отчаяние. — Имам нужда от тебе. Люби ме, Чад.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Той ѝ отпрати ослепителна усмивка и нежно отдели ръцете ѝ от врата си. Вгледан дълбоко в очите ѝ, започна да откопчава фланелената

й нощница. Секунди по-късно я измъкна над главата ѝ и я хвърли настрана. Тя остана неподвижна, докато възхитеният му поглед я обгръщаше цялата, спирайки за кратко на гърдите ѝ, преди да продължи надолу по плоския корем към къдравите черни косъмчета между краката ѝ.

Изведнъж той коленичи, обхвана седалището ѝ и притисна устни към корема ѝ. Не осъзнаваше нищо друго, освен замайващия ѝ аромат, неповторимия ѝ вкус, кожата ѝ под ръцете си, а кръвта му се съгъстваше от сладка отпуснатост. Но в нея имаше сила. Никога в живота си не се беше чувствал по-силен.

Ръцете му се плъзнаха между бедрата ѝ, разделяйки ги, за да може устата му да я намери. Езикът му се стрелна между ухаещите влажни гънки, ръцете му държаха ханша ѝ, докато устата му похищаваше. Усети я как се вцепенява, чу я как извиква, почувства как пръстите ѝ се забиват в косата му. Той издаде бълбукащ звук дълбоко в гърлото си. Членът му беше твърд, тежък и готов да избухне.

Бръмченето в ушите на Сара ставаше все по-високо. Тя почувства как коленете ѝ омекват, докато устата на Чад правеше необяснима магия с податливата ѝ плът. Когато палецът му започна да масажира твърдата малка пъпка там, където се събираха бедрата ѝ, тя подивя. Избухна в прилив на удоволствие, така интензивно, че ѝ се стори, че ще умре от него. Точно така стана. И когато тя се опомни след няколко минути, лежеше на леглото до Чад. Той беше свалил дрехите си и се навеждаше над нея, усмихвайки ѝ се.

— Какво стана? — запита тя, вдигайки ръка към твърдите линии на лицето му.

— Хареса ли ти?

— Беше... чудесно. — Погледна надолу към члена му и видя, че още е набъбнал и напълно възбуден. — Възможно ли е да съм направила това с тебе?

Дори само мисълта да бъде похищаван от устата на Сара накара члена му да помръдне и на върха му се появи капчица.

— Няма нужда да го правиш.

Тя се облегна на лакът и се взря в очите му със замъглен от желание поглед.

— Искам.

Сърцето му заби като чук в ушите му, когато дланите му стиснаха главата ѝ и полека я поведоха надолу към слабините. Тя обхвана с устни члена му, погали го с език, после привлече набъбналата плът в устата си.

Започна да го вкухва изцяло, устата ѝ се придвижваше нагоре и надолу по пулсиращия член, докато ръцете ѝ бродеха свободно по голата му плът, запомняйки всеки сантиметър от мощното му тяло. Ароматът на възбудата му гъделичкаше и предизвикваше, докато езикът ѝ опитваше соления му вкус. Сара го почувства как се стяга, разбра, че е близо до ръба, и се опияни от собственото си усещане за власт. Тогава Чад изведнъж я вдигна и я положи върху себе си.

— Вземи ме в тебе — изпъшка той. — Господи, жено, не можеш да си представиш какво правиш с мене.

Повдигна я леко, изви ханша си и навлезе в нея с цялата си внушителна дължина.

Сара не можеше да намери с какво да сравни неописуемото усещане за това как набъбналата плът на Чад се движи в нея, докато тя самата я поема все по-дълбоко и по-дълбоко. Тогава всяка съзнателна мисъл изчезна и тя се изгуби в насладата на неговото любене. Когато кулминацията ѝ дойде, тя я прие изцяло, разкошно, смътно осъзнавайки момента, когато Чад извика името ѝ и се изля в нея.

Тя се съвзе полека. Отправи ленива усмивка към Чад, когато почувства устните му да докосват ключиците ѝ, спирайки за миг, за да се притиснат към бързо туптящия пулс в ямката на гърлото ѝ. Издаде доволен звук, когато устата му продължи надолу по гърдите ѝ и върхът на езика му се заигра със зърната ѝ.

— Какво правиш? — успя да прошепне тя.

Той вдигна глава ѝ и отправи дяволита усмивка.

— Така нямах търпение да те имам, че не те любих както трябва този първи път.

Тя му отвърна с провокативна усмивка.

— Мисля, че се справи много добре.

Той също мислеше така, но това не му попречи да я любии отново.

Докато Сара спеше блажено в ръцете на Чад, хиляди мисли маршируваха в главата му. Той ревнуваше, без никакво съмнение. Ревнуваше от собствения си брат. От всеки мъж, честно казано. Чувството му беше толкова чуждо, че го остави смаян. Какво, по

дяволите, да прави сега? Преди да включи Сара и Абнър в своето бъдеще, трябваше да се пребори с опустошението, което му беше нанесъл животът.

След като известно време се бори с проблемите, които трябваше да решава, Чад стигна до едно решение, което нямаше да вземе, ако не беше срещнал Сара. Нямаше да замине. Още не, във всеки случай. Заминаването щеше да даде на Райън свобода по отношение на Сара, а той не искаше брат му, прославил се като женкар, да й разбие сърцето. Животът му най-накрая се наместваше. Чад се измъкна полека от леглото, за да не събуди Сара, облече се бързо и излезе. Вече извън стаята й се натъкна на Райън.

— Идваш или си отиваш, братко? — запита Райън с лека развеселеност.

Чад му отправи гръмотевичен поглед.

— Ела в стаята ми. Трябва да си поговорим.

Райън кимна и последва Чад в неговата стая.

— За какво искаш да говорим? — запита той, затваряйки вратата зад себе си.

— За Сара. Не си и помисляй да я прибавяш към списъка си със завоевания. Признай си. Само се забавляваш с нея.

Райън се развесели вътрешно. Беше прав за брат си. Чад ревнуваше. Но на глас само се изсмя, правейки се на безразличен.

— Защо те е грижа? Скоро ще заминеш. Сам го каза. Ако се интересувахте от Сара, нямаше да я оставиш.

— Доведох я тук, за да бъде защитена. Ти си ми брат. Очаквах да я защитаваш, не да я съблазняваш.

Райън се ухили. Разбираше брат си по-добре, отколкото Чад разбираше себе си.

— Разбира се, съзнаваш, че ако заминеш сега, това няма да е в интерес на Сара. Може да носи детето ти.

— Да не би да ми предлагаш да се ожения за нея? Ти, който си твърдо против брака? — Чад се изсмя сурово. — Откога си станал такъв застъпник на брака?

— Откакто ти се прибра и видях колко добре ти е със Сара и колко харесваш нея и Абнър. Но — добави той предупредително, — ако заминеш сега, колкото и скъп да си ми като брат, Сара става лесна плячка.

— Хубаво, скъпи братко, оставам.

На Райън му се дощя да изкреци от радост.

— Но не се надявай напразно. И не започвай да ми четеш конско. Това, което чух от бащата на Сара ми стига за цял живот. Признавам, че с нея сме... повече от приятели, но няма да се оженя за нея, докато не бъда сигурен, че съм такъв съпруг, от какъвто тя има нужда. В миналото ми вършеят призраци. Ако не мога да ги прогоня, Сара ще бъде по-добре без мене.

— Не знам кой е по-упорит, ти или Пиърс — изрече Райън, поклащайки глава. — Но сериозно казано, радвам се, че оставаш. Единственият начин да се пребориш с проблемите си е да се изправиш лице в лице с тях. Бягането няма да ти свърши работа.

— Ами твоите проблеми, Райън? И ти се плашиш от брака и не вярваш на жените, точно като мене.

Очите на Райън заблещукаха дяволито.

— Харесвам жените, Чад. Те със сигурност имат място в живота ми.

— В леглото ти — измърмори Чад. — Това е място, което Сара никога няма да заеме.

— От тебе зависи — предизвика го Райън. — Аз поне имам здравия разум да не се влюбвам. Доволен съм да спя с проститутки, да ощастливявам вдовици и жени, склонни да пожертват добродетелта си за малко удоволствие.

Чад се вцепени.

— В коя от тези три категории си поставил Сара?

— Може би ще създам специална за нея — изрече Райън с лекота.

Чад отправи унила усмивка към брат си.

— Нищо няма да постигнеш със Сара. Предупредил съм я да се пази от Райън женкаря. — Тупна брат си по рамото, не можеше да му се сърди. — Не искам да се бия с тебе, Райън. Знам, че няма да нараниш Сара. Спорим за нищо.

Райън отвърна на усмивката.

— Добре дошъл у дома, братко. Радвам се, че реши да останеш. Колкото до Сара, не я карай да чака дълго. Тя не е жена, която да спи с един мъж и да не се ангажира с него. Независимо дали го знаеш, тя няма да ме погледне, ако ти си тук. Лека нощ, Чад.

— Лека нощ, Райън.

Чад свали дрехите си и си легна. Още имаше много над какво да мисли, какво да разрешава вътре в себе си. Утре щеше да направи първата стъпка, за да излекува чувствата си. Щеше да направи необходимото, за да изгони завинаги демоните си.

Сара се събуди от чудесен сън. Или не беше сън? Чад наистина ли беше казал, че няма да замине? Погледна през прозореца, видя, че е още рано, й реши да се изкъпе, преди домашните да са се размърдали. Още усещаше лепкавия остатък от семето на Чад между краката си и колкото и да й харесваше да чувства миризмата му по себе си, трябваше да я отмие. Навлече една роба и се запъти по коридора към банята. Срегна Райън. Той й се усмихна заговорнически, докато оставяше кофите на пода.

— Стана, нали? — запита весело. — Чад така ревнува, че две не вижда.

Реши, че е най-добре да не споменава, че е видял брат си да излиза от стаята й предната нощ.

— Трудно ми е да го разчета — измърмори Сара. — *Наистина* изглеждаше разстроен, нали?

— „Разстроен“ е твърде меко казано. — Прегърна я бързо. — Свърших моята част, Сара, останалото зависи от тебе.

Чад наблюдаваше нежната сцена от отворената си врата.

— Какво става?

Райън и Сара се обърнаха при звука на гласа му. Райън изрече без никакво притеснение:

— Нищо. Сара отива в банята. Срегнахме се случайно.

Чад се взря сурово в брат си, преди да приеме обяснението му с кратко кимване.

— Предлагам да я оставим на нейната баня.

Даде знак за Райън да мине пред него.

Сара се изкъпа бързо, после побърза към кухнята. Куки миеше чинии.

— Къде са Чад и Райън?

— Излязоха вече — каза Куки.

— Казаха ли къде ще ходят днес?

— Райън каза, че отива с работниците да слага сено на животните на южното пасбище. Чад не каза къде отива. Седнете, мис Сара, веднага ще ви направя хубава закуска. Няма да е зле да сложите малко месце на себе си.

Сара се наяде механично, едва усещайки вкуса на храната. Почти беше приключила, когато Абнър дотича в кухнята и обяви, че умира от глад. Докато детето ядеше, Сара се взираше разсеяно през прозореца. Видя Чад да излиза с Флинт от двора и да се насочва на север, и се запита къде ли отива.

— Куки, какво има на север оттук? — запита тя небрежно.

— Почти нищо, мис Сара. Добитъкът вече е прибран от северното пасбище. Разбира се, след него е Рокинг Ди, а помежду им няма нищо, освен пуста земя, стотици акри.

— Това ли е всичко?

Куки почеса глава, пренареждайки рядката бяла коса, която растеше на темето му.

— Има гробища преди Рокинг Ди. Някои семейства наоколо погребват там близките си.

Сара пак погледна през прозореца. Оловното небе обещаваще скорошен сняг, но досега времето се беше задържало изключително меко. Тя не знаеше къде отива Чад, но ясно усещаше, че трябва да бъде с него.

— Ще наглеждате ли Абнър вместо мене? — обърна се тя към Куки.

— Разбира се, мис Сара. Облечете се добре, вълн е студено.

Тя облече палто, взе шал и ръкавици, после побърза към обора. Оседла един кон и след няколко минути потегли след Чад.

Двама мъже, които се криеха в горите зад къщата, я видяха да се отдалечава.

— Това ли е жената, Фреди?

Фреди Джаксън се ухили самодоволно на мургавия си другар.

— Да, Санчес, това е.

— Да тръгна ли след нея, сеньор?

— Не, искам хлапето. Моето хлапе — добави той гордо. — Веднага щом го вземем, заминаваме към Мексико. Парите от банката, която обрахме вчера в Драй Гълч, ще ни помогнат да стигнем там.

Вземам хлапето със себе си. Ще намеря някоя сладка малка сеньорита да се грижи за двама ни.

— Сега няма никой в къщата, сеньор. Наблюдаваме от зори, всички излязоха, освен вашето хлапе и стареца.

— Да, нека да го направим сега, Санчес. Никога няма да имаме друг такъв шанс.

Сара застигна Чад в гробищата. Бяха разположени в спокойна долина, обградена от гори и високи планини. Но тя не виждаше никакво спокойствие в свитите рамене на Чад, застанал с наведена глава пред няколко гроба.

Сара слезе и тихо загледа откъм високите борове, не искаше да се натрапва на усамотението му. Изуми се, когато го видя да пада на колене и да заравя глава в дланите си. Изглеждаше толкова жалък, така съвършено обезсърчен, че тя почти усети болката му. Запъти се към него, решена да му предложи колкото и малко утеха можеше да му даде. При звука на тихите ѝ стъпки той вдигна глава и се обърна към нея.

— Какво правиш тук? — запита леко подозрително.

— Тръгнах след тебе.

Той изруга яростно и се обърна.

— Откъде разбра за гробищата?

— Куки ми каза.

— Дошла си за нищо — изрече сурово Чад. — Връщай се в ранчото.

Сара поклати отрицателно глава.

— Оставам. Няма да те оставя сам, Чад.

Суровите линии на лицето му изпъкваха в ярък контраст с пламтящата напрегнатост в погледа му.

— По дяволите, Сара, не ме глези. Трябва сам да се излекувам. Никой не може да ми помогне.

Той отново се загледа в гробовете, които беше гледал само допреди броени мигове. Стомахът на Сара се сви болезнено, когато очите ѝ прочетоха имената на паметниците. Дулитъл. Кора Лий, Хал, Едуард и бебе Дулитъл. Тя се взря безмълвно в Чад. Лицето му представляваше маска на интензивна болка и дълбоко

съсредоточаване. Тя почти чувстваше тъгата му, виждаше го как се бори с някаква тъмна сила у себе си.

Остана неподвижна, наблюдавайки, чакайки някакъв знак, който да подсказе, че той е спечелил битката си. Вятърът свиреше в дърветата, нарушавайки тайнствената тишина на това пусто място, и тя потръпна, когато леден порив проникна през палтото ѝ. Нищо, освен надвиснала смърт не можеше сега да я откъсне от Чад.

Внезапно той скочи на крака, хвана юздите на коня си и се метна на гърба му. Щеше да се отдалечи, без да каже и дума, ако Сара не го беше повикала. Сякаш беше забравил, че и тя е тук.

— Чад! Къде отиваш?

Той дръпна рязко юздите.

— В Рокинг Ди.

— Чакай! Идвам с тебе.

Той не възрази и я изчака да се качи на коня. Краката ѝ едва се бяха наместили в стремената, когато той подкара Флинт в бърз галоп. Сара стигна в Рокинг Ди няколко минути след Чад. Намери го да стои на прага и да говори с франк Фрейзър, мъжа, който искаше да купи ранчото. Тя слезе и тръгна към тях.

— Добър ден, госпожо — изрече Фрейзър, свалейки шапка. — Тъкмо казвах на съпруга ви, че получих заема от банката и сега отивам в града да взема парите. Нещо специално ли искахте? — обърна се той към Чад.

— Само исках да хвърля един последен поглед — каза Чад.

Лицето му не издаваше безпорядъка, който го разтърсваше отвътре.

— Разбира се, не бързайте. Тъкмо тръгнах, но вие не сте на чуждо място тук. Ще задържа надзирателя и ще наема обратно работниците, които бяха освободени, така че бързам да тръгна и да ги хвана, преди друг да ги е наел.

— Не се бавете заради мене — каза Чад. — Няма да стоим много.

Фрейзър кимна и се запъти към хамбара, за да изкара коня си. Чад го изчака да замине, преди да влезе в къщата.

— Защо го правиш? — запита Сара, влизайки след него.

— Защото трябва. Райън е прав. Не мога все да бягам. Проблемите те следват, където и да отидеш; не можеш да се отървеш

от тях. Всички мои проблеми са свързани с тази къща.

Чад спря пред най-долното стъпало, полагайки ръка на подпорната колона на стълбището. С изненада откри, че пръстите му треперят, и дръпна ръка, опитвайки се да си възвърне самообладанието. След миг успя да се стегне и посегна към ръката на Сара. Тя му я подаде и двамата заедно се качиха по стълбите.

Сара чувстваше как Чад се напруга и стисна по-здраво ръката му, когато стигнаха до спалнята на Кора Лий. Тя почти усещаше жестоката битка вътре в него, когато той влезе в стаята и се взря в леглото. Питаше се какво ли изпитва той, когато емоциите една след друга се мярваха по лицето му, всяка следваща по-дълбока и по-кипяща от предишната, всяка от тях всеобхватна, зашеметяваща с чистата интензивност на неговата болка.

— Кажи нещо — прошепна Сара, стискайки ръката му. — Какво чувстваш?

— Умора. Уморих се да живея в миналото, омръзна ми да се боря с вината.

Стъпките му станаха нерешителни, когато се приближи към леглото и погледна към пода, където Хал Дулитъл беше умрял в локва кръв. Потръпна и привлече Сара в обятията си, стискайки я така силно, че тя едва можеше да диша.

— Искам да свърши — изстена той. — Помогни ми, Сара.

Повдигна лицето ѝ с палец и показалец и я целуна. Тя нямаше представа какво става сега в него, но каквото и да беше, искаше да му помогне.

— Люби се с мене сега, Сара. Тук, в тази стая, на това легло. — В гласа му се долавяше отчаяние. — Имам нужда от тебе.

Сара погледна смаяна първо към него, после към леглото. Леглото, където Кора Лий и детето ѝ бяха изпуснали последния си дъх.

— Сигурен ли си, че това искаш, Чад?

— Никога досега не съм бил по-сигурен в нещо. Направи нови спомени за мене, скъпа. Искам да прогоня миналото. Само ти можеш да ми помогнеш.

Сара не знаеше как да изтълкува думите му.

— Да не би да казваш, че ме обичаш?

— Няма да бъде трудно да те обичам — призна Чад. — Въпреки че не съм сигурен, че знам какво означава тази дума. Може би ми

трябва време, за да свикна с идеята. Ще ми позволиш ли да се любя с тебе? Тук? Сега?

Сара поклати глава.

— Не е добра идея. Ще бъде неуместно.

— Грещиш, Сара. Ще бъде напълно уместно. Любенето с тебе в тази стая ще ми помогне да възстановя душевното си спокойствие. Можеш да ми дадеш нови спомени, с които да заменя болезнените, свързани с тази къща. Дай ми удоволствие, което да помня вместо всичката онази смърт.

Сара се опита да оспори логиката му, но не успя. Той ѝ беше дал повече надежди за бъдеще с него в последните няколко минути, отколкото във всички предшестващи седмици и месеци, в които бяха заедно. Ако новите спомени бяха това, което искаше той, тогава тя щеше да му ги даде. Независимо какво щеше да стане помежду им след днешния ден, той щеше да има новите си спомени. Тя се освободи от прегръдката му и започна да се съблича.

Любенето им бе бавно, нежно и болезнено остро. Ако Сара се беше чувствала неудобно в тази къща, неудобството изчезна в момента, когато Чад я докосна, в секундата, когато устните му плениха нейните, в мига, когато езикът му завладя сладката топлина на устата ѝ. Той я докара до кулминация, после, я възбуди отново, отвеждайки и нея, и себе си до разтърсващ завършек.

— Сякаш току-що излязох на светло от дълъг тунел — прошепна той в ухото ѝ.

— И вече няма демони?

— Надявам се. Сякаш се освободих от две години ад.

Джаксън и Санчес изплуваха изпод прикритието на високите борове, покрити със снежен пращец; снегът вече се сипеше изобилно от оловното небе. Забелязаха група ездаци да приближават къщата на Дилейни и веднага се скриха.

— По дяволите! — изруга Джаксън. — Доброволният отряд. Да се махаме оттук.

— Ами хлапето? Без него ли отиваме в Мексико?

— В никакъв случай, Санчес. Като тръгна за Мексико, моето хлапе идва с мене. Доброволният отряд не очаква да се навъртаме край Драй Гълч, след като ограбихме банката. Помниш ли оная колиба, дето я минахме преди време? Никой няма да я ползва през това време от годината. Можем да останем там, докато наоколо не се прочисти. Като дойде време, ще грабнем Абнър и потегляме на юг, към Мексико. Ако чакаме достатъчно дълго, все ще заварим хлапето самичко. Тук има много скривалища. Просто ще си седим и ще чакаме удобен момент.

— Ами ядене? Не можем да се покажем в града и да пазаруваме в бакалията. Някой все ще ни разпознае.

— Няма нужда. Ще крадем каквото ни трябва от фермерите наоколо. Идвай, Санчес, да се махаме оттук.

Чад и Сара пресрещнаха доброволния отряд, докато се връщаха у дома от Рокинг Ди. Райли Рийд и хората му ги срещнаха на около една миля от ранчото на Дилейни. Сега снегът валеше упорито и Чад не се зарадва особено много на забавянето.

— Виж ти, и това ако не е Чад Дилейни — каза Рийд, спирайки коня си до Чад. — Кога се върна?

— Скоро — побърза да отговори Чад. Между Рийд и семейство Дилейни нямаше особено добри чувства. Рийд и неговите доброволци едва не бяха линчували Пиърс и той още носеше следи от въже по

шията си. — Какво е изкарало доброволния отряд навън в такова студено време?

— Търсим банкови обирджии. — Погледът му се премести върху Сара. — Това съпругата ти ли е?

Чад пренебрегна въпроса и отвърна със свой.

— Кого гоните, Рийд? Не някой невинен, надявам се.

— Мъжете, които ограбиха банката в града, никак не са невинни — отвърна Рийд. — Измъкнаха се, без да оставят следи, но ще ги намерим. Няма как да са стигнали далече. Смятаме, че са се запътили на юг. Не сте ли виждали двама подозрителни да се навъртат наоколо?

Тръпка на страх пропълзя по гърба на Чад. Банкови обирджии. Това не му хареса. Първата му мисъл беше, че Джаксън е проследил Сара и Абнър до Драй Гълч. Тази отрепка още ли искаше да си вземе сина?

— Как изглеждат? — запита Чад.

— Единият бил нисък, мургав мексиканец. Другият имал сини очи. И двамата носели ниско нахлупени шапки и кърпи на лицата.

— Не сме виждали такива хора — каза Чад. — Някаква идея кои може да са?

— Някои казват, че били Фреди Джаксън и мексиканец на име Санчес. Нападнали банка в Раундъп преди няколко седмици и федералният шериф там ги разпознал. Не мога да кажа със сигурност, не и докато не ги хванем. — Той се взря в небето. — Този сняг ще ни помогне да ги проследим.

— Късмет — каза разсеяно Чад, докато ги наблюдаваше да се отдалечават.

Не се надяваше особено много доброволният отряд да залови Джаксън. Джаксън беше хитро копеле. Чад знаеше това със сигурност. Беше го хванал едва след повече от две седмици следене.

— Чад, и ти ли мислиш това, което и аз си мисля? — запита Сара.

Лицето ѝ изглеждаше бяло като сипеция се сняг и Чад можеше да вкуси страха ѝ.

— Не сме сигурни, че именно Джаксън е ограбил банката в Драй Гълч — напомни ѝ той. — Може да е всеки.

— Ами ако е той? Ами ако ни е проследил до Монтана? Няколко души знаеха, че съм заминала с тебе. Спомням си, че казах на Кари

къде да ме търси.

— Дори да не ѝ беше казала, не е трудно за находчив човек като Джаксън да разбере къде сме отишли. Не се тревожи, Сара, ние с Райън ще ви пазим двамата с Абнър.

— Не се тревожа за себе си. Фреди иска Абнър, не мене. Защо такъв мъж изведнъж ще поиска да бъде баща?

— Абнър е връзката на Джаксън с безсмъртието, предполагам. Да се връщаме в ранчото.

— Ох, божичко, да. Искам да се убедя, че Абнър е добре.

— Джаксън не е глупак. Вероятно вече е на мили оттук.

Чад се замоли дано да излезе прав. Инстинктът му казваше, че Джаксън е по-близо, отколкото му се искаше да си помисли. А с годините Чад се беше научил да слуша инстинкта си.

Сара се втурна в къщата, неимоверно облекчена, когато Абнър изтича да я посрещне.

— Доброволният отряд беше тук, мамо! — извика той възбудено. — Търсят един лош човек.

Сара го грабна на ръце и го притисна здраво.

— Знам, миличък. Видяхме ги.

Той се измъкна от ръцете ѝ.

— Вън вали сняг. Може ли да изляза да си играя?

Нямаше начин Сара да го пусне, щом имаше, макар и най-малка възможност Фреди Джаксън да е наблизо.

— Не сега, Абнър. Аз...

— Аз ще те изведа навън — предложи Чад. Влезе в стаята тъкмо навреме, за да чуе как Сара отказва на детето да излезе да играе навън. Не можеше да я обвинява, че иска да държи момчето близо до себе си, но разочарованото изражение на личицето на Абнър го хвана за сърцето. — Имам малко работа в хамбара, ще го наглеждам.

Абнър изкряска радостно и изтича в кухнята, за да си облече дрехите за излизане навън.

— Още се тревожиш, нали? — запита Чад.

— Можеш ли да ме обвиниш?

— Не. Затова ще тръгна след Джаксън.

Сара го изгледа втренчено.

— Какво?

— Ще намеря Джаксън. Отдавна трябваше да бъде заловен. Не искам вие двамата с Абнър да се безпокоите за него, никога повече.

— Не можеш да тръгнеш! Времето е лошо. Вали сняг.

— Затова трябва да тръгна. По-лесно ще го проследя в снега. Райън ще те наглежда в мое отсъствие. Има десетима въоръжени мъже в ранчото.

— Какви са тия приказки за банков обир? — запита Райън, влизайки в стаята. — Куки ми каза още щом влязох през задната врата. Каза, че доброволният отряд ни бил посетил.

— Мислим, че Фреди Джаксън е наблизил — обясни Чад. — Вероятно сега е на мили отгук, но ще тръгна след него, за да се уверя, че няма повече да безпокои Сара.

— Това е работа на доброволния отряд — възрази Райън.

— Аз съм ловец на глави, не помниш ли? Разбирам разбойниците и как работят мозъците им. Следил съм ги във всякакво време и съм попадал натясно, но винаги съм ги хващал. Няма да се откажа с Джаксън. Ще се грижиш ли за Сара и Абнър в мое отсъствие?

— Знаеш, че ще го направя. Нищо няма да им се случи, докато те няма.

— Не можеш да го пуснеш да тръгне, Райън! — възкликна разтревожена Сара.

— Не мога да го спра, Сара.

Чад изглежда сериозно брат си.

— Вярвам, че няма да съблазниш моята жена, докато ме няма.

— *Твоята жена* — повтори Райън. — Да не се е случило нещо днес, за което би трябвало да знам?

Чад отправи нежен поглед към Сара, преди да отговори на въпроса на Райън.

— Може да се каже. Ще говорим за това, когато се върна.

Абнър избра този момент, за да нахълта в стаята, опакован до веждите.

— Готов съм, Чад. Можем ли сега да излезем?

— Разбира се, синко. Не се тревожи за Абнър — обърна се той към Сара. — Ще го държа под око.

— Това не ми харесва — каза Сара, след като Чад излезе с Абнър. — Не искам Чад да заминава. Не сега. Не когато...

Изчерви се и сведе поглед.

— Какво е станало днес, Сара? Разбрахте ли се с брат ми?

— Последвах го на гробищата — разкри Сара. — Нещо му се случи там, нещо, което не се поддава на описание. Сякаш някаква голяма, дълбока промяна се случи вътре в него. Страданието му беше почти осезаемо. Бях шокирана, когато той изведнъж реши да отиде в Рокинг Ди. Не можех да го оставя сам, затова го последвах. Когато стигнахме в къщата, се качихме заедно горе и влязохме в стаята на Кора Лий. Той се бори с демоните си дълго време, преди да вземе решение.

Райън беше заинтригуван.

— Какво стана после?

Сара се поколеба, после реши, че няма какво да губи, ако каже истината на Райън.

— Любихме се на леглото на Кора Лий.

Той беше видимо разтърсен.

— Какво?

— Чад ме помоли да се любя с него. Отначало мислех, че не е добра идея, но колкото повече мислех, толкова по-разумно ми се виждаше. Той имаше нужда от нови спомени, които да свързва с къщата на Дулитъл, и аз му ги дадох.

— Слава богу! — възкликна възторжено Райън. — Може би ще си върна брата. Чад се промени. Не е онзи, с когото израснах. Изгуби радостта от живота. Ако не беше ти, можеше никога да не се върне у дома. Помоли ли те да се омъжиш за него?

— Не е сигурно, че Чад иска брака повече, отколкото ти. Бих искала да мисля, че е готов да се обвърже, но няма да искам неща, които не могат да се осъществят. Но наистина вярвам, че той най-накрая се пребори с демоните си, само че — добави тя тъжно — не съм сигурна, че иска аз и Абнър да бъдем част от живота му.

— Нарече те своя жена — напомни й Райън.

— В някои отношения съм, но от Чад зависи да реши — каза тя, изчервявайки се.

Като нямаше какво повече да добави към това, Райън се върна към задълженията си, а Сара отиде в стаята си. Днешните събития бяха едновременно изтощителни и радостни, оставяйки я с много неща за

обмисляне. За съжаление, тя все още не знаеше какви са точно отношенията ѝ с Чад.

Чад планираше да тръгне призори. Беше си събрал нещата, беше приготвил дисагите и говореше с Куки за храната за из път. Мислеше, че трябва да тръгне на юг и ако не намери нищо, което да подсказва, че Джаксън пътува в тази посока, да се върне към ранчото и да претърси околността. Здравият разум му подсказваше, че Джаксън е твърде умен, за да се навърта наоколо, но инстинктът говореше, че той още може да е много близо. Чад реши да последва първо здравия разум и ако не получи никакви резултати, да тръгне подир инстинкта си.

Дори Джаксън да беше още наблизко, Чад сериозно се съмняваше, че ще реши да предприеме дръзко отвлечение, щом десет въоръжени мъже пазеха Абнър. Джаксън трябваше да бъде или невероятно глупав, или невероятно самоуверен.

Вечерята мина унило тази вечер. Когато Чад обяви, че възнамерява да потегли призори, Сара беше видимо разтърсена. Извини се няколко минути след това и избяга от стаята, радвайки се, че Абнър вече се беше нахранил и беше легнал да спи, за да не я види колко е разстроена.

Не знаеше, че Чад я е последвал до стаята ѝ, докато не се опита да затвори вратата и видя, че не може. Беше изненадана и малко смутена, когато той влезе в стаята и затвори вратата зад себе си.

— За какво е всичкото това? — запита той.

— Ако ти не знаеш, аз няма да ти го казвам.

— Знаеш, че трябва да го направя, Сара. Няма да се успокоя, докато Джаксън не влезе в затвора.

— Ами аз? Ами ние? Изобщо има ли „ние“?

— Знам, че не сме обсъждали бъдещето, и възнамерявам да поправам това, когато се върна. До днес беше немислимо да споделям мрачното си бъдеще с някоя жена. За първи път от две години насам отново мисля ясно. На тебе трябва да благодаря за това.

Сара отрече яростно.

— Не ми дължиш нищо. Излекуването ти дойде отвътре, от твоята сила и от несломимия ти характер. Беше неизбежно. Знаех, че един ден ще се завърнеш от ада, в който сам си се заровил.

— Искам да остана тази нощ с тебе, Сара. Искам да се събудя на сутринта с тебе в ръцете си. Знам, че си уморена. Няма нужда да се любим. Просто да се прегръщаме — и това ще ми е достатъчно. Не знам колко време няма да ме има, но няма да се върна, докато не предам Джаксън на закона. Ще го преследвам до края на света, ако се налага.

Думи, които я беше страх да изрече, звъняха в мълчанието на мисълта ѝ. Внезапно ѝ стана много трудно да ги удържа и тя изригна всички онези късащи, силни чувства, които беше държала скрити толкова време.

— Обичам те, Чад. Сега мога да го кажа без никакви задръжки. Искам да усещам ръцете ти около мене, завинаги, ако е възможно.

Чад се бори толкова време с отговора си, че Сара разбра, че още не е готов да заяви чувствата си. Бракът означаваше, че трябва да се довери на една жена, да поеме отговорност като съпруг и баща.

— Знаеш ли, че някога мислех, че съм влюбен? — каза той, докато ръцете му се отделяха от нея. — Дори се сгодих, щях да се женя.

Тя не можеше да си представи такова нещо.

— Не, разкажи ми. Какво стана?

— Смятах я за красавицата на града. Почувствах се почетен, че е решила да се омъжи за мене. Искаше да оставя ранчото и да се преселя в големия град. Ненавиждаше мисълта да живее в ранчо и се опита да ме убеди да се установя в Денвър или в Сан Франциско. Не го взех на сериозно. И Пиърс, и Райън осъзнаха капризната ѝ природа ясно от мене, но аз отказах да се вслушам в предупрежденията им. Пиърс вече се беше опарил от един лош брак и бързо забеляза, че тя не е за мене.

— Накрая видя ли светлината, развали ли годежа?

Чад се изсмя унило.

— Бях изоставен пред олтара, така да се каже. В деня преди сватбата тя избяга с едно източно конте, дошло на гости при роднини в града. Последно чух, че живеят в Ню Йорк.

— Трябва да е била луда да те изостави заради друг мъж — изрече замислено Сара.

Чад се усмихнали отново я привлече в прегръдките си.

— Това, което искам да кажа, е, че думите, които искаш да чуеш от мене, са ми трудни. Собствената ми майка ме изостави, когато бях малко момче, и баща ми насади у нас страх от брака. Никога не съм мислил, че ще се науча да обичам някоя жена. И знаеш колко харесвам Абнър.

— Отричай колкото си искаш, но аз знам, че ме обичаш, Чад. Доказа го по толкова много начини. Понякога действието говори поясно от думите. Един ден ще можеш да кажеш това, което искам да чуя. Мога да чакам. Но няма да чакам цял живот — предупреди го тя. — Не искам мъж, който не може да ме обича с цялото си сърце и душа.

— Пропусна тялото, Сара. Мога да те обичам с всяка фибра на тялото си, ако ми позволиш.

— И аз ще те обичам с всяка фибра на моето — отвърна тя, взирайки се дълбоко в очите му.

Господи, колко го обичаше. Обичаше го достатъчно и за двама им, достатъчно, за да ѝ стигне, докато той намери смелостта да изкаже това, което е в сърцето му. Някоя друга жена не би могла да го обича толкова много или да му дава повече, помисли тя ожесточено, докато повдигаше лице за целувката му.

Устата на Чад плени нейната с почти отчаян копнеж. Сигурно я обича, каза си той. Нищо друго не би могло да бъде толкова объркващо, но и толкова възхитително. Той въздъхна, пресягайки се към смелостта да оголи душата си, но не я намери. Не му беше трудно обаче да открие страстта. Имаше страст в изобилие и цялата беше за Сара.

Отнесе я на леглото и я съблече, езикът му започна да изписва любовни ноти по кожата ѝ, докато ръцете му я оголваха за горещината на устата му. Една ръка се плъзна надолу по голия и гръб до талията, после продължи още по-надолу, за да проследи гръбнака ѝ до цепнатината на седалището. Той я чу да въздъхва и да измърморва от удоволствие, докато привличаше едното ѝ зърно в устата си.

— Свали си дрехите — изпъшка тя с едва сдържано желание.

Литнаха копчета, докато Чад едва не разкъсваше дрехите си. Тялото му беше горещо, той беше набъбнал и натезжал, и толкова изпълнен, че чак беше болезнено.

Внезапно страстта, която едва беше удържал, изригна. С ловко движение той разтвори бедрата ѝ и се вмъкна в нея, ръцете му

стискаха седалището ѝ и тласъците му буквално докосваха утробата ѝ. Не беше нежен. Сара се изненада, че не я е наранил, като усещаше колко е свирепа страстта му и как мощно беше навлязъл в нея.

Това не трая дълго, само няколко пронизващи тласъка на неговия член дълбоко в нея я доведоха до разтърсваща кулминация. Той стигна до своя връх и изкрещя само секунди след нея.

Дъхът му беше суров и дращещ. Усещаше отлива в тялото си, олекването на страстта. Но желанието към Сара още трептеше, още беше сурова болка вътре в него. Ако това беше любов, значи едва не беше умрял от нея. Чувствата, бушуващи в него, бяха най-свирепите, които някога беше изпитвал. Сърцето му препускаше, той зарови лице във врата ѝ и прошепна:

— Обичам те, Сара.

Никакъв отговор. Равният ритъм на дишането ѝ показваше, че е заспала. Той я целуна по челото, притисна я към себе си и се присъедини към нея в съня. Имаше много време, за да разголи сърцето си пред нея.

Чад го нямаше вече една седмица и Сара усещаше, че ужасно ѝ липсва. Времето беше станало удивително меко за края на октомври, почти циганско лято. Райън се държеше близо до къщата в отсъствието на Чад и Сара се чувстваше виновна, че му пречи на работата. Абнър играеше около къщата, остро усещайки отсъствието на Чад, който липсваше и на него.

Един ден, когато един от говедарите дойде от южното пасбище да поговори с Райън, Сара и Куки излязоха навън да видят какво се е случило. Райън им обясни проблема. Три телета затънали в калта в един дълбок овраг и работниците не можели да ги освободят. Стопеният сняг от ранните валежи беше запълнил потоците и овразите с лепкава, засмукваща кал. Сара усети, че Райън се разкъсва. Чувстваше, че трябва да помогне на хората си да освободят телетата, но не искаше да остави Сара и Абнър заради обещанието си пред Чад.

— Няма нужда да стоиш тук заради мене — каза му Сара.

— Куки е тук, а аз знам как да се справям с оръжие. Джаксън сигурно отдавна си е отишъл. Не е толкова глупав да се навърта наоколо и да рискува да го хванат.

— Склонен съм да се съглася, но обещах на Чад, че няма да излизам оттук независимо по каква причина.

— Аз знам да стрелям — обади се Куки. — Не се тревожи, Райън, върви се погрижи за добичетата си. Ще си отварям очите.

Макар да не искаше, Райън тръгна с хората си, за да им помогне да освободят заседналите телета. Тъй като денят беше хубав, Сара реши да се заеме с прането. Тъкмо беше смъкнала чаршафите от леглото на Чад, когато Абнър влезе в стаята. Беше облечен като за излизане навън.

— Отивам до курника с Куки — осведоми я той. — Ще събираме яйца за торта. Куки каза, че ще ми направи шоколадена, защото много я обичам.

Сара му се усмихна снизходително.

— Гледай да не счупиш някое яйце, кокошките напоследък не носят много. И стой близо до Куки — предупреди го тя. — Не му бягай.

— Много се безпокоиш — подметна през рамо Абнър, докато изхвърчаше от стаята.

Сара поклати глава. Такъв подвижен малчуган като Абнър не можеше да стои дълго в къщата. Тя подозираше, че Куки отива в курника просто защото на Абнър му е доскучало да си играе вътре. Знаеше, че Куки взема пушката със себе си всеки път, когато излезе от къщата, затова не се тревожеше за безопасността на Абнър.

Тананикайки си, тя събра чаршафите и ги отнесе долу в стаята за пране. Потънала в работата си, не усети как минава времето и се сети за Куки и Абнър чак когато изстиска чаршафите и ги изнесе навън, за да ги простре. Тъкмо беше окачила последния чаршаф, когато я стресна зловещата тишина. Никакъв звук откъм Куки или Абнър, никакви гласове, които да показват, че двамата са наблизко. Стори ѝ се доста неправдоподобно да са още в курника, но не ги беше видяла да излизат оттам.

Обхвана я невероятен страх. Опита се да задържи нестабилния си самоконтрол, изтичвайки към курника. Когато се вмъкна в дългата тясна постройка, най-лошите ѝ страхове се оправдаха, щом зърна Куки да лежи на пода с глава, потънала в локва съсирваща се кръв.

Втурна се към него, отпусна се на колене и се замоли дано да не е мъртъв. Лекото повдигане и спадане на гърдите му прати тръпка на

облекчение през тялото ѝ. Когато го огледа по-отблизо, откри рана на главата му. Явно беше ударен с нещо достатъчно тежко, за да разкъса кожата. Кървенето беше поспряло, но отокът около раната беше внушителен. Тя откъсна ивица от фустата си и притисна нагънатото парче плат към главата му.

Куки изохка, очите му се отвориха, сякаш се опитваше да събере сили, за да се свести.

— Куки, събуди се — замоли го Сара, почти излязла от кожата си от тревога. — Кой ти го причини? Къде е Абнър?

Паниката, която долови в гласа ѝ, накара Куки да преодолее стремежа отново да затвори очи, за да изключи болката. С голяма трудност старецът отвори очи.

— Вие ли сте, мис Сара?

Гласът му звучеше така, сякаш някой драци по гласпапир. Опита се да се надигне, но тя не му позволи.

— Какво стана, Куки? Къде е Абнър?

— Взеха го, мис Сара.

— Кой го е взел?

— Онзи Джаксън. Чух партньора му да го нарича по име, преди да припадна. С Абнър събирахме яйца, когато ни издебнаха изотзад. Джаксън ме бухна по главата с дулото на пистолета си, преди да успея да насоча пушката към него. Не помня какво стана после.

Мисълта за Абнър в ръцете на Джаксън разтърси Сара. Тя не вярваше, че Джаксън ще нарани сина си, но по всяка вероятност щеше да отведе детето далече, където тя никога нямаше да го намери. Мисълта за живот без Абнър едва не я съкруши.

— Първо ще ти помогна да влезеш в къщата, после отивам да търся Райън. Джаксън не може да е стигнал много далече. Каза ли къде ще отведе Абнър?

Рошавите вежди на Куки се събраха, докато той се опитваше да си спомни какво е казал Джаксън, преди черната бездна да се затвори над него. Главата го болеше ужасно, мисълта все се изплъзваше, преди да я оформи свързано в ума си.

— Мисли, Куки. Какво каза Джаксън? — настояваше Сара.

Никак не ѝ се искаше да тормози бедния старец, но тя и Райън трябваше да знаят накъде да тръгнат.

Куки се съсредоточи и най-накрая намери убягващото.

— Сетих се, мис Сара. Чух Джаксън да казва, че отивали в Мексико и щели да си живеят царски.

Сара пребледня. Джаксън искаше да отведе Абнър накрай света.

— Нека ти помогна да станеш, Куки. Можеш ли да вървиш?

— Май мога. Може да имам нужда от малко помощ обаче.

Тя му помогна да се опре на рамото ѝ и успя да го изправи. Двата полека се запътиха към къщата. Щом влязоха, Сара намокри парче плат и го даде на Куки да го държи притиснато до главата си.

— Ще пратя някого до града за лекаря — веднага щом намеря Райън. Ще се оправиш ли?

— Не се тревожете за мене, мис Сара. Аз съм виновен. Трябваше да внимавам повече. И аз искам момчето да се върне, не по-малко от вас.

— Не си виновен ти, Куки. Смятам, че всички бяхме станали прекалено самоуверени. Трябваше да бъдем по-бдителни, но изглеждаше нелепо, че Джаксън още се навърта наблизо. Ще се върна веднага щом бъде възможно.

Сара оседла един кон и препусна като вятър. На около една миля от къщата забеляза група ездаци и ги пресрещна. Молеше се да са Райън и работниците, връщащи се в къщата. Но когато се приближи, забеляза, че конете се движат бавно като охлюви и единият влачи носилка от два дълги пръта с привързано помежду им одеяло. Сърцето ѝ се сви, когато видя един мъж да лежи на импровизираната носилка. Още преди да погледне към него, знаеше, че е Райън.

Болезнената гримаса на лицето му не говореше добре за състоянието му.

— Какво е станало? — запита тревожно.

Надзирателят отговори на въпроса ѝ.

— Райън слезе в оврага да се опита да помогне на телето да се измъкне от калта. Животното се подхлъзна и падна върху него. Мисля, че кракът му е счупен. Пратих Клем в града за доктора.

Замаян от болката, Райън има присъствието на духа да се запита какво прави Сара тук. Не му отне много време да си извади вярното заключение. Изригна низ колоритни ругатни.

— Станало е нещо, нали?

— Абнър изчезна — изхлипа Сара. — Джаксън изненадал Куки и Абнър в курника. Ударил Куки и отвлякъл Абнър. Куки е изгубил

много кръв. Може да има сътресение.

Опитът да не изпадне в безсъзнание въпреки болката се оказваше трудно нещо за Райън.

— И ти дойде да ме търсиш. По дяволите, не биваше да се случва. Сигурен съм, че кракът ми е счупен. Колко преднина има Джаксън?

— Два часа. Ще отведе Абнър в Мексико. Трябва да тръгна след него, Райън.

— Не, самичка няма да ходиш никъде. Вземи със себе си някого от работниците.

— Не. Те ти трябва, докато не можеш да вървиш. А и това не е тяхна битка, моя е.

— Не се инати, Сара. Не можеш да тръгнеш сама. Какво очакваш да спечелиш?

— Сина си. Ще те изпратя до къщата и ще опаковам малко храна, преди да тръгна.

— Ще пратя за Пиърс.

— Не мога да чакам толкова.

— Ако не мога да те разубедя, тогава най-добре ще бъде да отидеш във Форт Елис и да помолиш армията за помощ.

— Сигурен ли си, че ще ми помогнат? — запита Сара. — Джаксън е баща на Абнър.

— Той е разбойник и за главата му е определена награда. Не исках да казвам нищо повече, но чух, че е убил човек при обира на банка в Уайоминг, малко преди да ограби банката в Драй Гълч. Армията е длъжна да пази хората в територията. Те не признават закона на доброволните отряди. Има малко редовни пазители на закона в територията, работа на армията е да защитава гражданите. Ще пратя някого с тебе до форта.

Сара кимна в знак на съгласие. Безсмислено беше да спори с Райън. Нямаше нужда състоянието му да се влошава допълнително, божата му беше достатъчна. Освен това, имаше смисъл някой от работниците да я придружи до Форт Елис.

След два часа Сара и един млад работник на име Брок Мъри излязоха от ранчото на Дилейни и се отправиха към Форт Елис.

Докторът беше пристигна преди тръгването им и беше наместил крака на Райън. Куки беше настанен на легло и му беше казано да си почива един-два дни, преди отново да се заеме със задълженията си.

Форт Елис беше на един ден езда, но Сара не искаше да чака до сутринта, за да тръгне. Джаксън вече има пет или шест часа преднина. Сара и Брок яздиха, докато не падна мрак, после си направиха импровизиран лагер и хапнаха от храната, която Сара беше взела от кухнята на Дилейни. Брок се оказа мълчалив млад мъж, което беше добре дошло за Сара. Тя беше прекалено угрижена, за да се занимава с празни приказки.

Сънят ѝ убягваше, но тя успя да подремне малко в неспокойната си нощ. Стана призори, нямайки търпение да стигне форта и да получи помощта, от която така отчаяно се нуждаеше. Когато укреплението влезе в полезрението ѝ, тя усети надежда за първи път, откакто Абнър беше отвлечен. Спря пред отворената порта.

— Сега можеш да се връщаш в ранчото, Брок. Тук ще бъда в безопасност.

— Сигурна ли сте, госпожо?

— Напълно. Райън ще има нужда от всеки работник, докато е принуден да лежи. Благодаря за охраната.

— Няма нищо, госпожо. Късмет с откриването на момчето. Всички много го обичаме.

Докосна шапката си и се отдалечи. Това беше най-дългата му реч, откакто бяха тръгнали вчера.

Сара му махна за довиждане, после влезе във форта.

Сара се изправи пред майор Долтън и отрупаното му с книжа бюро и обясни проблема си колкото може по-добре: Мислеше, че молбата ѝ е основателна, и беше шокирана от отговора на Долтън.

— Съжалявам, госпожо. Бих искал да ви помогна, но не мога да отделя хора точно сега. Група индианци са напуснали резервата и нападат фермите. Вождовете Хитрият вълк, Жълтото куче и Змията са побеснели, крадат добитък, пилета и просто каквото докопат. Ще ми трябват всички боеспособни мъже, за да ги обградя и да ги закарам обратно в резерватите им.

Сара се взря невярващо в майора.

— Едно малко момче е застрашено, майоре. Фреди Джаксън е опасен разбойник. Ваш дълг е да го изправите пред закона.

Нетърпение се прокрадна в думите на майора.

— Така е, госпожо, но първото ми задължение е да пазя фермерите от индианците. Щом те се върнат там, където им е мястото, ще се занимая с вашата молба.

Сара кипеше в безсилен гняв. Как можеше майор Долтън да отказва на молбата ѝ? Тя преживяваше истински кошмар.

— Не мога да чакам толкова, майоре. Джаксън ще отведе сина ми в Мексико. Ако няма да ми помогнете, ще трябва сама да си помогна.

Майор Долтън беше вече извадил Сара от ума си, обръщайки вниманието си към по-наложителни неща.

— Кажете на секретаря ми да ви намери квартира — каза той разсеяно. — Ще се занимая с молбата ви, когато се върна.

Брадичката на Сара се стегна.

— Няма да бъде необходимо. Тръгвам веднага. Приятен ден, майоре.

— Госпожице Темпъл, настоятелно ви съветвам...

Сара така и не научи какъв е съветът му, изхвърчавайки от канцеларията.

Беше се случило немислимото. Армията беше отказала да ѝ помогне. Преди да тръгне, Райън я беше молил да изчака Чад или поне да почака, докато той повика Пиърс. Но Сара беше непреклонна. Нямаше време за губене. Беше взела пистолет, ловджийска пушка, запаси за няколко дни и беше потеглила веднага. За съжаление сега не беше в по-добро положение, отколкото преди.

Имаше някаква възможност да се натъкне на Чад, но това не беше нещо, на което да можеше да разчита.

Чад прекара няколко дни в търсене на Джаксън, преди да реши, че е било по-разумно да бе последвал инстинкта си, а не здравия разум. Очевидно Джаксън беше действал противно на това, в което всички бяха убедени, и сега Чад беше склонен да повярва, че бандитът още се навърта около Драй Гълч Трябваше да има само една причина Джаксън да кисне тук, докато го преследва хайка, вместо да се махне от града. Той искаше Абнър и чакаше благоприятна възможност да грабне момчето.

Чад беше сигурен, че планът на Джаксън няма да успее. Не и щом Райън, Куки и работниците защитават Абнър. Но някакво натрапчиво чувство се беше спотаило в дъното на стомаха му и нарастваше с всяка изминала минута. Тогава се натъкна на Райли Рийд и научи, че доброволният отряд също не е попаднал на следите на Джаксън. Това беше денят, когато той реши да потърси разбойника по-близо до дома си.

Сара не разбираше от следотърсачество. Всичко, което можеше да направи, беше да се запъти на юг и да не спира. Мекото време стана лошо, след като тя напусна форта, но тя продължи слепешком пътя си. Същата вечер намери подслон в една цепнатина под скална козирка и прекара една противна нощ. Когато снегът започна да се трупа с обезпокоителна бързина, тя все пак храбро продължи напред. Но щом вятърът превърна прехвърчащите снежинки във виелица, тя разбра, че трябва да намери по-сигурно място, където да се подслони, иначе рискуваше да умре от измръзване.

Скоро след като се стъмни, Сара се натъкна на едно ранчо. С остро облекчение си запробива път през преспите към предната врата. Едно куче залая откъм дъното на хамбара, но не се осмели да излезе навън в студа, за да разузнае. Сара трескаво започна да чука на вратата и тя беше отворена от един възрастен мъж с пушка в ръка.

— Кои е? — запита той, взирайки се в мрака към дребната фигура, свита на прага му.

— Аз съм Сара Темпъл. Идвам с добро. Студено ми е и имам нужда да се подслоня за през нощта.

— Жена ли чувам, Къртис? — извика глас откъм къщата.

Сара почувства топлина да се просмуква през отворената врата и трепна в надежда.

— Точно така, Марта. Казва, че името ѝ е Сара Темпъл.

— Е, за бога, влизай, дете — каза Марта, появявайки се на прага до съпруга си. — Сигурно си премръзнала до смърт.

Къртис задържа вратата отворена и Сара влезе вътре.

— Има ли къде да настаня коня си?

— Аз ще се погрижа — предложи Къртис, сграбчвайки палтото си от куката до вратата.

— Ела, седни при огъня — подкани я Марта, след като съпругът ѝ излезе. — Ние сме семейство Дароу, Марта и Къртис. Какво, за бога, те е повело навън в такава нощ?

Проницателните сини очи на закръглената дребна жена блестяха ярко от любопитство, докато тя поемаше палтото на Сара и я отвеждаше към пейката пред камината.

— Това е дълга история — каза Сара, протягайки ръце към топлината.

— Обзалагам се, че си гладна. Има малко задушено останало от вечеря, има и горещо кафе на печката. Може да говориш, след като се наядеш, ако искаш, разбира се. Тук нямаме много компания.

Къртис Дароу влезе в къщата, изгърсвайки снега от ботушите си.

— Погрижих се за коня ви, госпожо Темпъл — каза той. — Виждам, че мама ви е сложила да хапнете. Наяжте се хубавичко, тя е чудесна готвачка.

Марта Дароу се изчерви като млада девойка.

— Стига де, татко.

Сара се усмихна на приятелското отношение между двамата Дароу, питайки се какво ли би било да има такава близост между нея и Чад.

— Яденето е на масата, госпожо Темпъл — каза мама Дароу, поставяйки резен пресен хляб до купата със задушено. — Наяжте се добре. Има много ядене.

Сара яде, докато не ѝ се стори, че ще се пръсне. Храната беше възхитителна. Тогава мама Дароу сложи пред нея резен сушен ябълков пай и Сара си помисли, че е умряла и е отишла в рая.

— Не си спомням откога не съм яла толкова хубаво ядене — каза Сара, потупвайки пълния си стомах. — Не знам какво щях да правя, ако не бях попаднала на вас.

— Щяхте да умрете от замръзване, най-вероятно — изрече сухо татко Дароу. — Сигурно имате причина да сте навън в такова време, госпожо Темпъл.

— Моля, наричайте ме Сара. И наистина имам основателна причина. Синът ми беше отвлечен от един разбойник. Трябва да го настигна, преди да стигне Мексико.

— О, божичко — каза Марта, окръглила съчувствено очи. — Горкичката. Колко е голям синът ви?

— Скоро ще стане на шест години.

— Ами съпругът ви? Как така ви е пуснал самичка?

— Не съм омъжена — призна Сара.

Затаи дъх, очаквайки те да изразят неодобрението си. Когато не стана така, тя полека изпусна дъха си.

— Ами роднини? Няма ли кой да ви помогне?

— Единственият човек, който може да ми помогне, сега е далече, а аз нямах възможност да го чакам да се върне.

— Много сте смела, скъпа — каза Марта, потупвайки я по рамото с майчинска загриженост.

— Но глупава, — добави практично Къртис. — Индианците пак върлуват. Нападнаха ранчото ми преди три дни и отмъкнаха няколко животни.

— Знам — въздъхна Сара. — Отбих се във Форт Елис да моля за помощ и ми казаха, че трябва да чакам, докато индианците се върнат в резервата.

— Струва ми се, че индианците нападат, защото са гладни. Заради тези корумпирани правителствени агенти горките хора нямат достатъчно храна, за да държат душите в телата си.

— Е, Марта, откъде знаеш — смъмри я Къртис. — Просто се опитвам да кажа на Сара, че е много опасно да продължава мисията си. Най-доброто, което можеш да направиш, е да се върнеш у дома, Сара, и да изчакаш, докато армията бъде в състояние да ти помогне.

Гласът на Сара беше натежал от решимост.

— Не мога. Абнър е всичко, което имам на този свят.

Сълзи изскочиха на очите на Марта и потекоха по пухкавите ѝ бузи.

— И аз бих направила същото — изрече тя твърдо. — Някога с татко имахме син. Той умря преди много години от треска. И аз щях да направя същото, за да го спася. Имаме свободна стая, която можеш да ползваш. Нещата ще изглеждат по-добре, след като се напиш.

— Много сте любезни — отвърна Сара. — Благодаря ви. С радост ще се възползвам от гостоприемството ви.

Макар че леглото беше удобно, Сара не можеше да заспи. Тревожеше се, че Абнър може би е изложен на беснеещите стихии. Беше толкова дребничък, толкова малък и невинен. Как би могъл да оцелее в такива условия? Дали Фреди го пазеше? Беше ли на топло? Имаше ли достатъчно храна?

Грижете за Чад утежняваха безпокойството ѝ. Въпросите, които си задаваше за Абнър, важаха и за Чад. Той се излагаше на суровите стихии заради нея. Чад беше толкова мил и състрадателен мъж, че ѝ беше трудно да забрави, че никой друг не мисли така.

Най-накрая забравата дойде. Сара заспа, без да сънува, и се събуди няколко часа по-късно в мръсносива зора. Снегът беше поспрял по някое време през нощта и тя го прие като знак, че трябва да продължи мисията си. Излезе от къщата на семейство Дароу след удовлетворителна закуска.

В следващите два дни Сара имаше причини да си пожелае да беше останала при семейство Дароу. Снегът се беше превърнал в киша и после в кал. Тя беше толкова изтощена, че когато спря в един град да купи храна и зоб за коня, реши да прекара нощта в хотел. Отчаяно се

нуждаеше от топла баня и добро ядене. Въпросите ѝ за двама мъже с малко момче получиха отрицателни отговори. Никой не беше виждал непознати в града с описанията, които тя даваше. Но изобилстваха клюки за нападения на индианци, които еднакво плашеха и фермерите, и гражданите.

На следващия ден снегът и студът се завърнаха още по-сурови. Въпреки това Сара пое на път, обезсърчена, защото не беше видяла нищо, което да сочи, че Джаксън е пред нея. В късния следобед вихрен вятър превърна снега във виелица. Сара започна да търси подслон. Разтревожи се, когато осъзна, че вече не върви по маркирана пътека и е загубила пътя. Без слънцето, което да я води, тя можеше да се движи в която и да било посока.

Внезапно група ездаци се появиха през завесата от заслепяващ сняг. Изглеждаха почти като призраци и я изплашиха, когато я обкръжиха. Облекчението ѝ, че вижда други хора, се превърна в паника. Индианци!

Сега бяха достатъчно близо, за да види тъмните им лица. Облечени в еленови кожи и наметнати с разнищени одеяла, ѝ се сториха като жестоки вестители на съдбата. Беше виждат много малко индианци в живота си, а онези, които беше виждала досега, бяха окаяни създания в сравнение с тези диви воители.

— Какво искате? — извика тя, когато те затвориха кръга си около нея. Като че ли не я разбраха и тя повтори, този път по-бавно. — Какво искате? Не ви мисля злото.

Един воин сграбчи юздите от ръцете ѝ, а друг тупна коня ѝ по задницата. Сара се залови здраво за седлото, когато войните поеха през дърветата, водейки коня ѝ след себе си. Препускаха неуморно, докато Сара не започна да се страхува, че ще падне от коня от изтощение. Не усещаше колко време е минало. Може да бяха минали един час или пет часа, преди да стигнат до индианския лагер, разположен в покрайнините на една гора от смърчове. Десетината типита бяха отчасти скрити от вихрещите се бели маси сняг и високи дървета.

Индианците слязоха от конете си. Издърпана грубо от седлото, Сара тупна болезнено на земята. Коленете ѝ се разтрепериха и тя седна. Надали се, очаквайки най-лошото. Това не можеше да ѝ се случва, заридата тя безмълвно. Индианците вече не бяха заплахата, каквато представляваха някога. Обикновено живеяха мирно в

резерватите. Нещо драстично трябва да се беше случило, за да ги накара пак да тръгнат да плячкосват.

Очите на Сара пламтяха, бузите ѝ бяха издрани от суровия вятър и тя си пожела нещо да се случи — по-скоро. И се случи. Тълпата се раздели, за да пропусне един старец и една млада жена да се приближат към нея. Жената вдигна главата ѝ. Сара ахна, когато осъзна, че я познава.

Петнистата кошута!

Петнистата кошута се вгледа в Сара и очите ѝ блеснаха, когато я позна. Обърна се рязко, за да прошепне нещо на стареца, застанал до нея. Сара не можеше повече да понася напрежението. Смелостта ѝ се върна и тя избъбри:

— Пленничка ли съм?

— Как ни намери? — запита Петнистата кошута.

— Не търсех вас. Търся Абнър. Фреди Джаксън го отвлече. Виждали ли сте ги?

Петнистата кошута се посъветва с другаря си. Дълга говориха на гърлен език, който Сара не разбираше. Индианката преведе:

— Видяхме Фреди.

Невероятна радост се надигна у Сара. Ако Петнистата кошута е видяла Джаксън, тогава несъмнено е видяла и Абнър.

— Абнър с него ли е?

Сара запристъпва нетърпеливо от крак на крак, докато Петнистата кошута отново заговори на стареца, преди да отговори на въпроса ѝ.

— Ще останеш тук като гостенка на Хитрия вълк.

— Ами синът ми? Моля те, кажи ми за Абнър.

Изражението на Петнистата кошута се смекчи.

— Момчето е добре.

Облекчение се разля из Сара.

— Благодаря за вашето любезно предложение, но не мога да остана тук. Трябва да намеря Абнър. Отклоних се от пътеката и се загубих, но ако просто ме насочите в правилната посока, ще си продължа по пътя.

— Нямах избор. Баща ми те взема за заложничка. Ще те размени срещу крави за нашите хора. И срещу топли одеяла, подкупните агенти взеха това, което е наше. Баща ми трябваше да се присъедини към

другите племена, които напуснаха резервата и започнаха да крадат храна. Скоро нашите хора ще потеглят на север към Канада, там ще бъдем свободни да ловуваме, където поискаме.

— Съчувствам на негодите ви, но си имам свои проблеми. Може никога повече да не видя сина си.

Събирайки смелост, Сара се опита да се качи на коня си. Една сурова дума от Хитрия вълк прати двама от воините му към нея. Единият ѝ попречи да се качи на седлото, докато другият отведе коня ѝ при останалите, които вече бяха прибрани във временно ограждение.

— Не можете да направите това! — извика тя, борейки се да се изскубне от пазачите си.

Внезапно едно малко момче изскочи от едно типи, хуквайки право към нея. Сара се уплаши, че халюцинира, когато чу детето да я нарича „мамо“ — Тогава то се вкопчи в нея и едва не я събори на замръзналата земя. Малките му ръчички я стискаха силно, сякаш детето се боеше, че тя ще изчезне, ако я пусне.

— Мамо, ти си тук! — хлипаше момченцето. — Знаех, че ще дойдеш за мене. И Чад ли е с тебе?

— Абнър? О, господи! Абнър! Ти си. Как? Защо? Нищо не разбирам. Как се озова тук?

— Индианците ни накараха да тръгнем с тях — обясни Абнър.

— Джаксън и Санчес тук ли са?

— Фреди е мой пленник — изрече самодоволно Петнистата кошута. — Очаква го наказание заради лошото му отношение към мене.

— Какво ще правиш с него?

— Още не е решено. Хитрият вълк иска да го убие бързо, преди армията да ни е намерила и да е поискала да го предадем. Но аз искам да умре бавно и мъчително.

Сара потръпна.

— Разправията ви е с Фреди, не с мене или с Абнър. Ние бяхме негови пленници, ако си спомняш. Пуснете ни да си идем. Не сме направили нищо лошо на твоите хора.

— Не. Хитрият вълк иска да направи размяна с армията, вие срещу крави. Няма да ви направим нищо. Ще пратим човек във форта с нашите искания за освобождаването ви. Ела, времето се влошава. Ще ви заведе да се подслоните.

Хващайки ръката на Абнър, Сара последва Петнистата кошута. Индианката спря пред едно типи и вдигна кожата, закриваща входа. Сара влезе вътре, намирайки топлина и приятно облекчение след пронизващия студ. Огледа се наоколо със страхопочитание, никога преди не беше влизала в индианско жилище. Намери го изненадващо топло и удобно, и по-просторно, отколкото би могло да се очаква.

— Ще останеш тук — каза Петнистата кошута. — Абнър ще споделя моето жилище.

— Не! — протестира Сара. — Защо трябва да ни разделяш?

— По-малко вероятно е да избягаш без сина си — каза Петнистата кошута.

— Остави го за малко при мене. Няма да се опитвам да избягам, обещавам.

— Нека да остана с мама — замоли се Абнър, стиснал ръката на Сара.

Петнистата кошута омекна под умолителния поглед на детето.

— Може да останеш за малко. Ще се върна за тебе.

Порив на студен въздух отбеляза излизането ѝ, когато тя вдигна кожата, закриваща отвора, и се измъкна навън. След като беше спечелила този рунд, Сара здраво прегърна Абнър, не искайки да го пусне дори за минута.

— Добре ли се отнасяха с тебе? — запита тя.

Ако го бяха наранили, дали Джаксън или индианците, тя щеше да намери начин да ги накара да си платят.

— Господин Джаксън искаше да му казвам „татко“, но аз не исках — изрече войнствено Абнър. — Каза, че ще ме натупа, ако не го слушам, но аз пак не го направих. Не го харесвам, мамо. И индианците не го харесват. Те ги държат двамата с господин Санчес вързани през цялото време. Знаят, че е лош човек. Сигурна ли си, че е истинският ми татко?

— Ох, миличък, бих дала всичко на света, ако можех да кажа, че не ти е баща, но не мога. Единственото хубаво нещо от връзката ми с Фреди Джаксън си ти. Не си длъжен да го харесваш. Господ знае, че аз не го харесвам. Индианците направиха ли ти нещо?

Абнър поклати отрицателно глава.

— Те ме харесват. Петнистата кошута каза, че индианците обичат децата. Сега можем ли да си отидем у дома? Липсва ми Чад.

— Още не може. Не съм сигурна, че ще мога да намеря пътя към Драй Гълч без водач. Загубих се в бурята.

Внезапно кожата пред отвора на типито се отметна и Петнистата кошута влезе вътре. Носеше купа с димящо ядене и я постави пред Сара и Абнър.

— Яжте — каза тя, посочвайки към купата. — Храната е малко, ако ловците се върнат с празни ръце, това ще бъде единственото ядене за днес.

И излезе в друг порив на леден въздух.

Сара се вгледа в неопределимата смес в купата, питайки се дали ще посмее да яде от нея. Абнър нямаше такива съмнения и се захвана сериозно да пъха с два пръста солидни парчета ядене в устата си. Сара предпазливо взе някакво парче, което приличаше на месо, и го пъкна в устата си. Сдъвка го полека и го глътна, откривайки, че не е неприятно, но със сигурност не беше вкусвала нещо подобно досега. Въпреки това двамата с Абнър Успяха да опразнят купата.

Стъмни се рано. Петнистата кошута се върна за Абнър, преди Сара да беше готова да го пусне. Никакви молби не можаха да променят намерението на индианката, когато извлече Абнър навън. Отчаяна и сама, Сара хвърли малко трески в огъня, после легна на постелята, която намери навита в един ъгъл, и се опита да заспи. Нямаше представа как ще свърши всичко това и се молеше за намеса, божествена или друга. И копнееше за Чад. Сви се на топка и си представи ръцете на Чад по себе си, представи си го как ѝ дава утеха. Заспа, представяйки си, че Чад я обича.

На следващата сутрин се събуди, усещайки се неразположена и разстроена. Едва успя да излезе, за да повърне оскъдното съдържание на стомаха си в близките храсти. Отдаде го на храната, която беше изяла предната вечер, но се надяваше Абнър да не е бил засегнат от това неразположение. Върна се в типито и пак се унесе в неспокоен сън.

В най-жестокото време от виелицата Чад попадна в лагера на армията. Беше се запътил към дома, нямайки търпение отново да види Сара и разтревожен от това, че Джаксън беше твърде близо до ранчото

на Дилейни. Тревожеше се за Сара и Абнър повече, отколкото би искал да си признае.

Божичко, колко му липсваше тя. Много беше мислил, след като напусна ранчото. След много размисъл беше решил да приеме недостатъците си и да престане да се обвинява за събития, над които нямаше контрол. Сара му беше показала, че някои жени са достойни за любов и доверие.

Несправедливо наричана курва и държана настрана, тя беше успяла да се справи възможно най-добре с една непоносима ситуация, упорито беше отгледала самичка сина си и се беше справила много добре. Сара беше търпяла позор, беше живяла с клеймо, което не беше заслужила, и беше станала по-силна. Той би могъл да направи не по-малко, като последва примера ѝ и приеме добрите неща в своя живот, вместо да се съсредоточава върху лошите. Сара. Тя беше едно от добрите неща. Той копнееше да я прегърне. Да се люби с нея. Да притисне тялото ѝ до себе си и да получи невероятния дар на нейното удовлетворение. Любенето с най-подходящата за него жена беше прекрасно и точно това щеше да ѝ каже, щом се върнеше в ранчото.

Отведоха го в палатката на майор Долтън веднага щом слезе от коня и изрази желанието си да говори с командващия офицер. Нямаше търпение да научи от колко време патрулират войниците в района и дали са виждали Джаксън и Санчес.

Чад се представи веднага. Майор Долтън също се представи и го поздрави със смесица от недоверие и любопитство.

— Какво ви води навън в тази виелица, господин Дилейни?

— Аз съм ловец на глави, майоре, преследвам Фреди Джаксън и един мъж на име Санчес. И двамата са известни банкови обирджии. Срещали ли сте ги?

Долтън потърка брадичката си, докато мислеше над въпроса на Чад.

— Странно, че ме питате за тези двамата.

Вниманието на Чад се изостри.

— Защо казвате това?

— Една жена дойде във форта в деня, преди да заминем. Искаше помощ, за да намери сина си. Изглежда, момчето е било отвлечено от мъж на име Фреди Джаксън.

Чад замря.

— Жената Сара Темпъл ли се казваше? — Когато Долтън кимна, най-лошите страхове на Чад се реализираха. — Как е възможно да се случи? Брат ми и десет въоръжени работници трябваше да защитават момчето.

Веждите на Долтън се вдишаха рязко.

— Познавате ли тази жена?

— Познавам я. Тя е моята... Ще се женя за нея. Какво е станало? Дадохте ли й войници, за да й помогнете? Имате ли представа къде са?

— Не можех да отделя хора. Фортът е оголен. Казах й да изчака, докато се върнем, и тогава ще разгледам молбата й за помощ.

— Какво? — извика Чад. — Джаксън е опасен. Как сте могли да не й помогнете?

— Вижте, Дилейни, правя каквото мога за хората, които разчитат на закрилата на армията. Група индианци са напуснали резервата и нападат околните ферми. Може дори да са се запътили към Канада. Мое задължение е да спра нападенията и да пратя индианците обратно там, където им е мястото.

— И да върви по дяволите едно малко дете, което се нуждае от помощта ви? — изсъска отвратено Чад.

Долтън вдигна рамене.

— Както казах, всичко по реда си. Ще стигнем и до него.

Чад се опита да сдържи темперамента си. Ако сега избухнеше, това нямаше да помогне на Сара.

— Сара у дома ли се върна?

Макар да знаеше отговора, все пак трябваше да зададе въпроса.

— Упоритата жена, дяволите да я вземат — каза Долтън, поклащайки глава. — Каза, че щяла да продължи сама. Предупредих я да не го прави, но тя не пожела да ме чуе.

Чад нито за миг не се усъмни какво решение е взела Сара.

— Успяхте ли във вашата мисия? Намерихте ли индианците, върнахте ли ги в резервата?

— Не всички. Успяхме да пресрещнем Жълтото куче и да го върнем, но Хитрият вълк и Змията още са на свобода. Досега никой не е убит или ранен, но колкото повече време останат на свобода, толкова по-голяма е опасността това да се случи.

Думите му събудиха страх у Чад. Сара бе някъде навън в бушуващата виелица, както и индианците, които си търсеха белята.

Боже господи! Мисълта да загуби Сара, когато най-накрая беше намерил смелостта да ѝ признае любовта си, беше непоносима.

— Индианците нямаше да напуснат резервата, ако правителството не беше нарушило обещанията си — каза Чад. — Горките хора вероятно умират от глад и са били принудени да напуснат резервата, за да търсят храна.

— Индианските агенти, с които говорих, се кълнат, че правителствените крави и одеяла са били доставени. Нямам друг избор, освен да им вярвам. Не се тревожете, скоро ще върнем индианците там, където им е мястото. А годеницата ви е неразумна млада жена. Но ще търсим и нея. Чувствайте се свободен да споделите храната и подслона с нас — каза на прощаване Долтън.

— Благодаря — измърмори Чад, докато се сбогуваше.

Гостоприемството не беше онова, което му беше нужно.

Нито пък можеше да си позволи да прехосва скъпоценно време, за да се изтяга до лагерния огън, докато Сара броди наоколо в беснеещата виелица, Абнър е в неизвестност. Имаше усещането, че Сара е наблизо. Този път щеше да последва инстинкта си.

След два дни Чад се натъкна на лагера на Хитрия вълк. Здрачът вече беше превърнал небето в мрачна сивота, когато той дръзко влезе сред палатките, без да показва никакъв страх. Веднага беше обкръжен, свален от седлото и отведен пред вожда.

Грубо го бутнаха до малкия огън в средата на типито на вожда. Топлината беше добре дошла и Чад протегна ръце към огъня. Когато огънят започна да сгрява костите му, той се заоглежда наоколо. Вождът седеше срещу него, пушеше и го разглеждаше с присвити очи. Една жена седеше до него и открито се взираше в Чад. След миг той осъзна, че я е виждал и преди.

Петнистата кошута. Изрече името ѝ на глас и тя наведе глава за потвърждение.

— Познавам те, бели очи, но не ти знам името.

— Казвам се Чад Дилейни.

— Защо си тук, Чад Дилейни?

— Търся жена си. Казва се Сара Темпъл. Виждали ли сте я?

Петнистата кошута продължи да се взира в него и Чад почти виждаше как се въртят колелцата в мозъка ѝ. Тогава тя се обърна към баща си и му заговори бързо на шошонски. След може би цяла вечност жената се усмихна и кимна, явно доволна от мъдрото решение на баща си.

— Твоята жена е при нас, Дилейни.

Чад скочи на крака.

— Сара е тук? Слава богу. Добре ли е?

— Сара и Абнър са наши заложници. Баща ми смята да ги размени за крави и топли одеяла.

Чад се обърна.

— И Абнър ли е тук? Не разбирам. Къде са Джаксън и Санчес?

Усмивката, която му отправи Петнистата кошута, не беше никак хубава.

— Те са мои пленници. Чака ги публично изтезание и смърт пред целия лагер. Фреди трябва да страда заради оскърбленията към мене.

— Ще взема моята жена и сина ѝ и ще си тръгна — каза Чад, без да чака позволение.

Спря го отговорът на Петнистата кошута.

— Не могат да си тръгнат. Нашите хора гладуват. Армията ще ни даде крави срещу тяхното връщане.

— Армията лагерува наблизко. Бях там преди два дни. Когато ви намерят, ще ви върнат в резервата. По-лесно ще бъде, ако сега пуснете Сара и сина ѝ с мене.

Петнистата кошута се обърна, за да се посъветва с Хитрия вълк.

— Хитрият вълк не мисли, че армията ще ни намери.

— Аз ви намерих — напомни ѝ Чад.

— Позволихме ти да ни намериш. Нашите воини те видяха да идваш. Пуснаха те да минеш, защото беше сам. Ако беше армията, нямаше да ни намери толкова лесно.

Чад осъзна, че не постига нищо с Хитрия вълк и дъщеря му, и започна да рови в мозъка си за решение. Внезапно се сети за отговора. Смая се колко е просто всичко.

— Имам много крави в моето ранчо. Ще ви дам крави в замяна на заложниците ви. Пуснете Сара и Абнър и сам ще ви доведе кравите.

— Ще ни дадеш крави? — запита Петнистата кошута, скептична към предложението на Чад.

— В замяна на вашите зложници — потвърди той.

— Откъде да знаем дали не говориш с раздвоен език? Обещанията са лесни, по-трудно е да ги удържиш. Белите очи са нарушавали безброй договори с нашия народ. Изгониха ни от земите ни, обещаха ни храна и одеяла, а не ни дадоха нищо.

— Аз не съм правителството — каза Чад. — Моята дума е моята чест. Лично аз ще ви доведа кравите.

— Ще поговоря с Хитрия вълк. Той ще реши.

Петнистата кошута поведе дълъг разговор с Хитрия вълк, докато Чад пристъпваше нетърпеливо от крак на крак, не можейки да сдържи тревогата си. Не виждаше как Хитрият вълк може да отхвърли щедростта му, но нямаше откъде да знае как работи умът на диваците. Накрая Петнистата кошута беше готова да обяви решението на баща си.

— Хитрият вълк приема предложението ти.

На Чад му се доця да подскочи от радост, но се насили да сдържи чувствата си. Струваше му се, че ще има условия, затова се успокои и зачака Петнистата кошута да продължи.

— Зложниците ще бъдат пуснати, когато се върнеш с кравите и одеялата, но Фреди и Санчес остават при нас. Фреди е лош човек и трябва да бъде наказан.

Чад пресметна бързо на ум и резултатът не му хареса.

— Ще минат поне четиринадесет дни, преди да успея да се върна тук с кравите и одеялата. Разстоянието не е голямо, но зимата е неподходящо време за прекарване на добитък, където и да било. Това, което искате, е невъзможно. Не мога да оставя Сара и Абнър тук. Трябва да ги пуснете с мене. Думата ми не е ли достатъчна за вас?

— Обещания се даваха и се нарушаваха — каза Петнистата кошута. — Твоята жена ще бъде в безопасност при нас, докато се

върнеш. Но ако нарушиш думата си...

Не довърши изречението си, оставяйки зловещата заплаха да виси във въздуха.

— Кажи на баща си, че ще го държа лично отговорен за благополучието на Сара и Абнър. Ако им се случи нещо, ще го преследвам като куче. Можех да доведа армията, ако исках. Лагерът е наблизно.

Петнистата кошута преведе бързо. Отговорът на Хитрия вълк не облекчи ума на Чад.

— Ние сме отчаяни хора. Нямаме какво да губим, ако убием жената и момчето. Без храна нашите хора ще умрат от глад преди пролетта. Ако доведеш армията, няма да спечелиш нищо, освен смъртта на любимите си хора.

Чувство на безпомощност овладя Чад. Тези индианци отчаяно се нуждаеха от храна и одеяла. Ако имаха какво да ядат, никога нямаше да напусната резервата. Гледаха на Сара и Абнър като на начин да получат облекчение. Не можеше да обвини Хитрия вълк, че иска да спаси народа си.

— Ще имате всичко, което искате — каза Чад. — Първо искам да видя моята жена и Абнър. Няма да тръгна, докато не се уверя, че са добре.

Петнистата кошута размени няколко изречения с баща си. Разговорът беше доста разгорещен, преди да се стигне до някакво споразумение.

— Ще те отведа при жена ти — каза тя на Чад. — Късно е вече. Тази вечер ще споделиш храната и постелята ѝ. Ще те изведем от лагера призори. Ще те чакаме да се върнеш с кравите и одеялата след две седмици. Ако доведеш армията, ще видиш любимите си хора в света на духовете. Ела, ще те отведа при Сара.

Индианката не можеше да се изрази по-ясно. Ако армията дойдеше преди кравите, животът на Сара нямаше да струва и пукнат цент. Но той не можете да не изпитва състрадание към тези угнетени хора. Гладът ги караше да постъпват необмислено и безсъвестно. Той знаеше, че може да доведе кравите за уговорените четиринадесет дни, но не беше толкова сигурен, че армията няма да намери Хитрия вълк преди него. Трябваше да се убеди, че това няма да се случи.

Сгушена пред слабия огън в типито, Сара беше отчаяна. Почти нищо от изяденото не беше останало в стомаха ѝ от онази първа сутрин, когато се беше събудила и беше изтичала навън, за да повърне. Имаше известни подозрения какво не е наред, но още го отричаше. Не можеше да е бременна. Не и сега. Дори не беше сигурна, че двамата с Чад имат бъдеще заедно.

По-рано тази сутрин Петнистата кошута я беше осведомила, че Абнър е придружил един стар индианец в гората, за да проверят капаните, и Сара се беше почувствала твърде слаба, за да протестира. Абнър беше много обичан от членовете на племето. Бяха го разгледали извънредно много и това я тревожеше. Ами ако индианците поискат да го задържат? Нито тя, нито Абнър бяха пострадали от лошо отношение, но тя не се заблуждаваше да мисли, че това ще продължи, ако армията откаже да даде откуп за тях.

Когато кожата пред отвора на палатката се отметна, Сара не си даде труда да погледне. Ако беше Абнър, щеше да чуе излиятелното му приветствие. А нямаше друг човек, когото да иска да види на това място. Първият сигнал, че посетителят ѝ не е индианец, беше стърженето на ботуши по земята. Индианците не носеха ботуши. Тя вдигна полека очи, видя крака, обути в панталони от еленова кожа, палто от овча кожа, широки гърди и внушителни рамене, и ярки светлокафяви очи на едно сурово красиво лице, което познаваше по-добре от своето.

Взря се в него, затвори очи, после бързо ги отвори. Когато той не изчезна, тя полека стана и се отпусна в обятията му. Ридание се изтръгна от гърлото ѝ, когато ръцете му я притиснаха здраво.

Чад я прегръщаше, сякаш държеше целия свят в ръцете си. Влагата, която се събираше в очите му, беше толкова чуждо усещане, че той примигна уплашено. Не можеше да си спомни кога е плакал за последно. Може би когато майка му замина, но не беше сигурен, че е плакал дори тогава. Усети как Сара отмахва влагата с върховете на пръстите си и вече не го интересуваше това, че не е прилично един мъж да плаче.

— Как ме намери? — запита Сара, зашеметена да види голям мъж как плаче.

— Чист късмет — отвърна Чад, преглъщайки буцата в гърлото си. — Натъкнах се на майор Долтън от форта. Той ми каза, че си била там и си искала помощ. Не можех да повярвам. Как Джаксън е надхитрил Райън? Нещо трябва да се е случило. Какво?

Сара затрепери срещу него.

Забелязвайки нестабилността ѝ, Чад я вдигна на ръце, приседна на постелята и я настани на скута си.

— Така е по-добре — каза, целувайки я по челото. — Сега ми кажи как Джаксън е взел Абнър.

— Райън не се отделяше от ранчото, както обеща — обясни тя. — Излезе едва когато научи, че няколко телета са заседнали в един овраг. Според мене нямаше търпение да помогне на работниците. Единствената причина, поради която отказваше, беше обещанието му пред тебе. И Куки, и аз го карахме да тръгне. Всички смятахме, че Джаксън вече е напуснал областта.

— А той просто е изчаквал удобния момент — измърмори Чад. — Намерил го е, когато Райън е заминал. Проклет да е Райън! Казах му да не излиза независимо по каква причина.

— Не го обвинявай. Всички станахме твърде непредпазливи.

Чад отхвърли обвинението ѝ с махване на ръка.

— Никога няма да му простя, че ти е позволил да тръгнеш сама.

— Стана злополука. Райън си счупи крака. Искаше да прати за Пиърс, но не можех да чакам. Трябваше да настигна Джаксън и Абнър, преди да е станало прекалено късно. Нямаше да се отбия във форта, ако Райън не беше настоял.

— Ами работниците? Той можеше да прати някого да те придружи.

— Направи го. Брок Мъри дойде с мене, но аз го пратих обратно в ранчото, след като стигнах форта. Никой не очакваше майор Долтън да откаже на молбата ми за помощ. Не разбираш. Не можех да направя друго, освен да продължа сама. Преди няколко дни се изгубих във виелицата и попаднах близо до лагера на Хитрия вълк. Бях обкръжена и доведена тук.

— Абнър беше ли тук, когато пристигна?

— Да. Джаксън се натъкнал на лагера няколко дни преди мене. Двамата със Санчес са пленници, но с Абнър се отнесли много добре. Индианците обичат децата. Но той иска да си иде у дома.

Чад я притисна по-здраво.

— Уплаших се, че съм те загубил, след като говорих с майор Долтън. Представих си те да лежиш в някоя пряспа, ранена или мъртва. Изпаднах в ужас, като научих, че наоколо има индианци. Всичко можеше да се случи. Мисля, че нямаше да го понеса, ако беше станало нещо с тебе или с Абнър.

Сара се взря в него, привлечена от хипнотизиращия му поглед. Очите му още бяха влажни от сълзите и у нея започна да се събира нежност. Този невероятен мъж беше яздил на сляпо в ужасното време, за да я търси. Как да не го обича? Вдигна лице за неговата целувка.

Чад обхвана гладката извивка на бузата ѝ и тя се притисна до него, докато той близваше меките ѝ устни. Тя ги откряхна, посрещайки дръзкото втурване на езика му в устата ѝ.

Тя изстена от удоволствие. Ръцете ѝ обгърнаха врата му, притиснаха го по-близо до горещото ѝ тяло. Това беше мъжът, когото обичаше. Единственият мъж, когото някога щеше да обича. И независимо дали ще каже думите, тя знаеше, че и той я обича.

— Обичам те, Сара — прошепна той срещу устните ѝ.

Очите ѝ се замъглиха и сърцето ѝ заби диво от щастие.

— Мисля, че винаги съм те обичала, Чад. Ти си най-милият, най-състрадателният мъж, когото някога съм познавала.

— Само за тебе, любов моя, само за тебе.

Тя искаше Чад да я целуне отново и може би нямаше да се задоволят само с целувки, ако Абнър и Петнистата кошута не бяха влезли в типито точно в този момент.

— Чад! — извика Абнър, скачайки на скута му. Сара бързо се дръпна, за да му освободи място. — Ти си тук! Сега можем ли да се прибираме у дома?

— О, да — съгласи се с готовност Сара. — Можем ли да си идем у дома?

— Нося храна — каза Петнистата кошута, оставяйки гърне с нещо за ядене до тях. — Яжте. Ще се върна по-късно за момчето.

— Не може ли да остана с тебе и Чад тази вечер, мамо? — запита, цупейки се, Абнър.

— Абнър ще остане с Петнистата кошута — изрече индианката, изпреварвайки отговора на Сара.

Обърна се рязко и излезе от палатката.

— Да хапнем — каза Чад. — Умирам от глад. След това ще ви разкажа за разговора с Хитрия вълк.

Чад и Абнър пъхнаха пръста в гърнето и залапаха отвратителната каша. Когато Чад се опита да даде една хапка на Сара, тя се задави; миризмата накара стомаха ѝ да се разбунтува.

— Хапни нещо, скъпа — подкани я Чад. — Не е чак толкова лошо. Абнър, изглежда, го харесва.

Сара зарови лице на гърдите му.

— Не мога. Не успявам да задържа нищо в стомаха си, откакто дойдох тук. Може да е от ужасната храна, която ми носят. Дори от водата ми става лошо.

Чад се вгледа в пребледнялото ѝ лице. В известни отношения Сара беше крехка, но не беше слабосилна или болнава. Странната ѝ болест го тревожеше. Нямаше да си отдъхне, докато Сара и Абнър не се върнеха обратно у дома, където им беше мястото.

Петнистата кошута се върна след малко за Абнър. Никакви молби не я трогнаха и тя отведе детето.

— Петнистата кошута не позволява Абнър да спи в моята палатка — обясни Сара, след като индианката излезе, последвана от момчето. — Страхуват се да не избягам. Тя знае, че няма да тръгна без Абнър. — Погледна към Чад с очевидна загриженост. — И ти ли си заложник? Как ще се измъкнем оттук? Армията ще откупи ли трима ни?

Чад не искаше да я тревожи, но не искаше и да я лъже. Беше свалил тежкото си палто от овча кожа и двамата седяха един до друг на постелята. С ловко движение той я върна на скута си.

— Не съм заложник, скъпа. Колкото и да не ми се иска, ще трябва да ви оставя двамата с Абнър при Хитрия вълк за още малко време.

Сара се вцепени.

— Ще ни оставиш?

— Само за малко. Не вярвам, че армията ще ви откупи, затова предложих да го направя аз. Хитрият вълк се съгласи, но трябва да те оставя тук заедно с Абнър, докато взема кравите и се върна. Две седмици, Сара. Ще се върна след четиринадесет дни; дори след по-малко, ако времето се задържи хубаво. Хитрият вълк обеща, че няма да ви се случи нищо лошо в мое отсъствие.

Сара се замисли над думите му. Не беше убедена, че две седмици са достатъчни за това, което трябваше да свърши.

— Какво ще стане с нас, ако не се върнеш в уреченото време?

— Дори не си мисли за това. Ще се върна навреме.

— Ако майор Долтън пръв намери лагера на Хитрия вълк? — запита Сара.

Чад помисли, че тя е прекалено проникателна, за да ѝ бъде от полза.

— Макар че лагерува недалече оттук, възнамерявам да спра там само колкото да се убедя, че няма да намери Хитрия вълк.

Остави това на мене, любов моя. Ще направя всичко, което е по силите на човек, за да опазя бъдещата си съпруга и син.

— Твоята... твоята съпруга? Искаш да се ожениш за мене?

— Разбира се, че искам да се оженя за тебе. Ти ми спаси разума, върна ми живота. Как да не те обичам?

— Никога не съм вярвала, че съм привлекателна — прошепна Сара. — Всички ме смятаха за градската курва. Дори родителите ми ме намираха отблъскваща.

— Не минаха и десет минути, след като те видях, и вече знаех, че не си такава, за каквато те мислят. Много повече време ми отне, за да разбера, че те обичам и искам ти и Абнър да бъдете завинаги в живота ми. Ще се омъжиш за мене, нали?

— Ако наистина това искаш — каза Сара, останала без дъх от смайване.

Не беше вярвала, че на света има мъж, достоен за любов, докато не беше срещнала Чад.

— Това не е всичко, което искам — отвърна той със съблазнително нисък и дрезгав глас. — Искам да те любя тази вечер. Когато дойде зората, ще бъда заситен с твоя вкус и аромат. Искам да те изпълня със себе си и да почувствам как любовта ми тече от мене към тебе. О, господи, любов моя, никога нямаше да повярвам, че има толкова много желание на света.

Сара се изчерви от удоволствие. Думите му бяха по-силни и от най-замайващото вино. Усещаше, че набъбва и се овлажнява в очакване на неговото любене. Изведнъж осъзна, че страстта и желанието са част от любовта. Едното не можеше да съществува без другото. Тя искаше и двете... искаше всичко.

— И аз искам това, което и ти, Чад — изрече тя с въздишка. — Искам те.

Той плени устните ѝ с настоятелност, която я остави без дъх и също толкова жадна, колкото беше и той. Целувките му рязко разбъркаха стомаха ѝ и тя им отвърна с безразсъдно отдаване. Обичаше го толкова отдавна, че ѝ беше трудно да повярва, че той отвърща на любовта ѝ, но усещаше вкуса ѝ на устата му. Доказателството беше в отчаяния копнеж на неговата целувка, в начина, по който я прегръщаше и я галеше. Тялото му го провъзгласяваше с всеки дъх, който си поемаше.

С нежност, която опровергаваше жаждата му, Чад свали дрехите ѝ една по една, целувайки и облизвайки всяко парче кожа, което оголваше. Тогава тя му помогна да се съблече, оголвайки мускулестата му плът за своите търсеци устни. Зацелува го и започна да го гали точно както той я беше целувал и галил, възхитена от обраслата с косъмчета кожа, опната над потрепващите мускули.

— Тялото ти е различно от моето — прошепна тя срещу ямката на гърлото му.

— Слава богу — измърмори той с гореща благодарност.

Тя беше така деликатна, така изящно направена, че той се страхуваше, че може да я счупи. Но тя беше по-силна, отколкото изглеждаше, знаеше, че страстта ѝ може да се сравни с неговата по интензивност, а силата на характера ѝ беше непобедима. Господи, колко я обичаше!

Силната ѝ реакция, мъчителното притискане на долната част на тялото му към нейното бяха повече от това, което би могъл да понесе. Непоклатимият му самоконтрол започна да се разклаща, когато ръцете му се стегнаха здраво около ханша ѝ и я притиснаха силно до него.

Той усети как Сара се извива нагоре към него и пръстите ѝ се заплитат в косата му, докато устата му се спускаше, за да срещне нейната. Пометен от силни чувства, той започна да я целува с дива настоятелност, навлизайки дръзко в устата ѝ с езика си. Беше обезумял от желание... и нетърпение.

Наведе се напред, близвайки сладката пълнота на гърдите ѝ, после пое едно зърно в устата си и го засмука. Сара подивя под него, извивайки се, започна да се мята и застана тихо, докато той продължаваше да облизва и да засмуква жадно.

— Чад, моля те...

Тя посегна към члена му; той се плъзна гладко в ръката ѝ. Чад трепна силно и замря.

— Скоро, любов моя, скоро — измърмори той срещу сочната зрялост на зърното ѝ. Нерешително отстрани ръката ѝ от члена си. — Дръж се прилично. Тази вечер няма да бързам и ще те любя както трябва.

Ръцете му посегнаха към краката ѝ. Чу я да си поема бързо дъх и когато леко я обхвана там, тя издаде приглушен стон. Но Чад не беше свършил. Започна да гали нежните ѝ гънки, раздели я с пръсти, после ги пъкна вътре, вкусвайки мощните усещания, които го овладяха. Набъбналият му, влажен член започна да се движи напред-назад срещу корема ѝ и той искаше да влезе в нея, да я изпълни със себе си.

— Отвори крака — подтикна я той с пресипнал глас.

Тя го направи незабавно.

— Какво... ох...

Думите ѝ завършиха с накъсана въздишка, когато главата на Чад се спусна между краката ѝ и той я вкуси. Тя извика тихо, когато езикът му я раздели и се пъкна във влажния ѝ проход. Силна тръпка разтърси тялото ѝ, докато я овладяваше възхитителна агония.

— Не се въздържай, любов моя — измърмори Чад, вдигайки глава, и ѝ се усмихна. — Хайде, скъпа, хайде.

После се върна към вълшебните си ласки и я отведе отвъд ръба. Силните тръпки я хвърлиха в бездната, насладата растеше неудържимо, отнасяйки я в кипящо море от екстаз.

Разтреперан от силата на страстта си, Чад се плъзна нагоре по тялото ѝ и навлезе дълбоко в нея, покорявайки със силни тласъци прекрасната ѝ топлина. Невероятно удоволствие се надигна като вълна у него. Умът и тялото му бяха пленени от възхитителната мекота на плътта ѝ, от сладостта на целувките ѝ, от нейната стегнатост, от влажната горещина на тялото ѝ. Сладостните звуци, които излизаха от гърлото ѝ, докато той се заравяше в кадифения ѝ проход, увеличаваха собствената му наслада и подхранваха жаждата му да постигне удовлетворение.

Сара първа намери непостижимото място. Стреснат звук излезе от гърлото ѝ. Тялото ѝ се вцепени, докато вълни от неизразимо

удоволствие обливаха тялото ѝ. Върховната наслада я остави зашеметена, докато лежеше под разтърсващото се тяло на Чад.

Чад усети вибрациите да разтърсват тялото ѝ и нещо диво се надигна у него. Тласъците му станаха безумни, всеки от тях представляваше някакво невероятно усещане, което се разливаше из него, по-мощно от предишното. Това беше чиста магия, създадена от любовта, която протичаше между тях, магия, която никога не беше чувствал с която и да било друга жена.

Сара полека се отпусна в ръцете на мъжа, когото обичаше. Чад я очакваше. Притисна я към себе си и я задържа здраво, докато тя се унасяше в сън. След няколко часа тя се събуди от възбуждащото докосване на устата му по чувствителните ѝ гърди. Отвори очи и му се усмихна.

— Обичам те — изрече тя.

— Никога не преставай да ме обичаш — отвърна Чад. — Как смяташ, че ще реагира Абнър на плановете ни за женитба?

— Ще изпадне във възторг. Той те обожава, Чад.

— И аз него. — Той целуна клепачите ѝ и докосна устните ѝ със своите. — Не можех да заспя. Надявам се, не възразяваш, че те събудих.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му.

— Зависи. Какво имаш предвид?

— Предпочитам да ти покажа.

Сара изписка изненадано, когато Чад я повдигна и я положи отгоре си. Потърка члена си в корема ѝ и тя се изненада, че го намира набъбнал и хлъзгав.

— Ненаситен си — каза тя със смях.

— Само с тебе, любов моя, само с тебе. Вземи ме в себе си. Тя хвана основата му с две ръце, повдигна ханша си и се плъзна върху него. Изпусна лека въздишка, харесваше ѝ начинът, по който той я изпълваше. Той изпълни всяко нейно желание, после отведе и себе си, и нея към разтърсващия екстаз. Тя остана върху него, положила глава на гърдите му, докато той омекваше и се измъкваше от тялото ѝ. После се изтегна до него и двамата се унесоха.

При следващото си събуждане Сара се намери сама на постелята. Чад стоеше до нея, навличайки дрехите си.

— Време ли е? — запита тя.

— Колкото по-скоро тръгна, толкова по-скоро ще се върна — каза Чад. — Искам да кажа довиждане на Абнър, преди да потегля. Не се обезсърчавай, любов моя, ще се върна, преди да си се усетила.

Тя придърпа одеялото около себе си и стана, за да помогне на Чад да си облече палтото. Внезапно притисна стомаха си и изстена.

— Ох, божичко, пак се случва, а не съм яла нищо снощи. — Изпрати безпомощен поглед към Чад. — Ще повърна.

Чад реагира с невероятна бързина. Грабна я на ръце и я изнесе навън, подкрепяйки я, докато тя повръщаше в храстите. Когато всичко свърши, я внесе вътре и ѝ подаде меха с вода, който беше намерил да виси на един от прътите, поддържащи типито. Сара изплакна уста и плю в ямата за огъня.

— Не мога да те оставя тук — каза загрижено Чад. — Болна си. Има ли други болни в лагера?

— Не знам — изрече с нещастен тон Сара.

Не мислеше, че сега е моментът да му каже какво според нея е състоянието ѝ.

— Ще поговоря с Петнистата кошута. Почивай си, докато се върна.

Чад изскочи от типито. Намери Петнистата кошута да готви на общия огън в средата на лагера.

— Къде е Абнър?

— С Хитрия вълк. Ще ядеш ли, преди да заминеш?

— Има ли болест в лагера? — запита рязко Чад. Петнистата кошута престана да бърка съдържанието на гърнето и се взря в него.

— Няма болест. Защо питаш?

— Сара е болна. Повърна тази сутрин. Казва, че не е за първи път. Ако има сериозно неразположение в лагера, искам да знам.

— Няма нищо. Гладни сме, не сме болни.

— Как си обясняваш болестта на Сара?

Петнистата кошута му отправи неразгадаем поглед.

— Подозирам, че е нещо временно. Ще приготвя билкова отвара да успокои стомаха ѝ.

— Искам да взема Сара и Абнър със себе си. Думата ми остава в сила. Ще имате вашите крави.

— Почакай тук — каза Петнистата кошута, обръщайки се рязко, за да влезе в палатката на баща си. Върна се след няколко минути. —

Можеш да вземеш жената, но момчето остава, докато не изпълниш обещанието си.

Юмруците му се свиха здраво. Той знаеше, че Сара никога няма да се съгласи с това положение.

— Това ли е най-доброто, което можете да ми предложите?

— Хитрият вълк каза.

— Много добре. Ще поговоря със Сара.

Най-напред той отиде да намери Абнър. Видя момчето да седи до Хитрия вълк, споделяйки закуската му. Чад му махна и Абнър дойде веднага.

— Какво има, Чад? Тръгваме ли?

Чад клекна до него.

— Майка ти е болна. Хитрият вълк се съгласи да я пусне да тръгне с мене, но иска ти да останеш, докато се върна с кравите, които му обещах.

Абнър се замисли над думите на Чад.

— Ако вие с мама заминете, пак ще бъда сам.

— Имам думата на Петнистата кошута, че ще бъдеш в безопасност тук. Само няколко дни, синко. Ще се върна за тебе, имаш думата ми. Тогава тримата ще заживеем в ранчото и ще бъдем семейство. Ще ти хареса ли?

Лицето на Абнър грейна от щастие.

— Ти, аз и мама? Ще ми бъдеш татко?

— Точно така, заклевам се.

Абнър се хвърли в ръцете на Чад.

— Това е чудесно. Сигурен ли си, че ще се върнеш?

— Бих излязъл срещу рая и ада, за да се върна за тебе — изрече тържествено Чад.

— Не искам мама да е болна. Вземи я със себе си, Чад. Ще те чакам тук. — Детето се усмихна треперливо. — Не се бави.

Чад прегърна здраво малкото телце. Обичаше това момченце така, сякаш беше негова собствена плът и кръв. Късаше му се сърцето да го остави тук, но трябваше да мисли за крехкото здраве на Сара. Ако е сериозно болна, ще има нужда от лекар.

Чад се връщаше към типито на Сара, когато видя Джаксън и Санчес, бутани доста грубо към близкия храсталак. Ръцете им бяха

вързани, влачеха ги за въжета, закрепени около вратовете им. Джаксън забеляза Чад и му подвикна.

— Дилейни! Чух, че си наблизо. Направи нещо, човече, измъкни ме от тая каша. Тези диваци ще ме убият. Не съм направил нищо, за да го заслужа.

Чад му хвърли бегъл поглед.

— Имам си собствени проблеми, Джаксън. Сам си си го навлякъл, сам се измъквай.

Съвестта на Чад се обади. Знаеше какво ще се случи с Джаксън, но нямаше какво да направи. И да бъдеше предаден на закона заради наградата, пак щеше да увисне на въжето. Щеше да умре по един или друг начин. Чад не одобряваше изтезанията. Но въпреки това Джаксън вече не беше негова грижа. Вече нямаше нужда от наградата за главата му.

Сара се беше облякла, но още беше бледа, когато Чад влезе в типито. По намръщеното му изражение отсъди, че нещата с Петнистата кошута и Хитрия вълк не са се развили така, както е искал.

— Събери си нещата, скъпа, идваш с мене — каза той без предисловие.

Лицето на Сара пламна.

— Слава богу! Отивам да доведе Абнър.

Чад я спря, докосвайки я над лакътя.

— Чуй ме, Сара. Ти си свободна да тръгнеш с мене, но Абнър трябва да остане тук, докато се върна с кравите. Болна си, имаш нужда от лекар.

Сара се отпусна на гърдите му. Не каза нищо — няколко дълги минути. Тогава вдигна глава и го изгледа свирепо.

— Знаеш, че няма да тръгна без Абнър. Ако той остава, оставам и аз. Болестта ми не е сериозна. Ще мине скоро. — Примерно след седем месеца, ако не грешеше. — Върни се бързо, Чад, моля те, връщай се бързо.

Чувство на безсилие обхвана Чад. Сара беше болна, трябваше да се върне у дома, за да получи необходимите грижи. Трябваше да има някакъв начин да я убеди да тръгне с него. Бледнината и мършавостта ѝ личаха още по-ясно на дневна светлина, отколкото миналата нощ. Как ще се отразят две седмици студуване на здравето ѝ, запита се той. Отговорът го изплаши.

— Индианците няма да наранят Абнър — възрази Чад. — Знаеш как лудеят по него. Вече му обясних положението и той се съгласи. Той е смело момченце.

— Не, Чад, не мога да го оставя. Двамата ще те чакаме тук.

Чад я хвана за раменете и я разтърси леко.

— Обичам Абнър. Той ми е толкова скъп, колкото и на тебе. Убеден съм, че ще бъде добре, докато ни няма.

Думите му бяха предназначени да успокоят и него самия, както и Сара. Той беше напълно сигурен, че Абнър ще бъде добре при индианците, но винаги можеше да се случат непредвидени неща. Момчето можеше да се разболее, можеше да умре, можеше да го нападне вълк или мечка, можеше да попадне в сражение между Хитрия вълк и армията.

— Не, Чад — каза Сара. Твърдата ѝ малка брадичка се вирна упорито. — Никъде не отивам без Абнър.

Действията на Чад бяха продиктувани от страха му за Сара и спонтанната реакция на този страх. Усмихна и се тъжно, каза: „Прости ми, скъпа“ и я удари в челюстта. Не толкова силно, че да я нарани много, но достатъчно, за да я накара да загуби съзнание.

Индианците бяха оседлали два коня за Чад и Сара. Един мях, пълен с храна за из път, и друг с вода бяха привързани към седлото на Чад. Дадоха им и постели. Петнистата кошута не изглеждаше изненадана, когато Чад излезе от типито, носейки Сара. Тя беше още в безсъзнание. Той я беше облякъл в палтото ѝ и я беше увил в одеяло, за да я запази от студа.

— Това беше единственият начин — вдигна той рамене, усещайки любопитството на Петнистата кошута. — Сара е упорита жена. Но ти ме чуй добре, Петниста кошута. Ако нещо лошо стане с Абнър, ще настъпи истински ад тук. Очаквам да убедиш баща си да спре грабежите, докато ме няма. Аз ще изпълня моята част. Ще се опитам да убедя майор Долтън, че съм видял вашите хора да се връщат в резервата. Искам лагерът да бъде в безопасност, докато се върна.

— Ще бъде както кажеш — съгласи се Петнистата кошута. — Вземи това и върви, преди жена ти да се е свестила — каза тя, подавайки му малка кесийка. — Това е билка за болестта на Сара. Свари малко във вряща вода и ѝ го дай.

Чад благодари с кимване, докато Петнистата кошута отстъпваше, за да позволи на един воин да вземе Сара от ръцете му, за да може той да се качи на седлото. После Чад я настана пред себе си, докато воинът връзваше юздите на нейния кон към седлото на Чад.

Чад беше облекчен, че Абнър не е видял отпътуването им. Не беше точно това сбогуване, което беше планирал, но беше решен да отведе Сара със себе си и това беше единственият начин, по който тя би тръгнала с него. След четиринадесет дни, дори по-малко ако успее, щеше да вземе и Абнър. Господи, колко не му се искаше да го оставя. Това го разкъсваше. Но беше сигурен, че индианците обичат момчето и няма да му навредят.

Джаксън и Санчес бяха съвсем друго нещо. Ако още бяха живи, когато се върне, възнамеряваше да убеди Хитрия вълк да ги освободи, за да може да ги предаде на закона. Чад не знаеше много за

индианците и обичаите им, освен че следват собствени закони и налагат наказание в зависимост от престъплението. Не завиждаше на Фреди Джаксън.

Сара започна да показва признаци на свестяване след около един час. Изстена тихо и отвори очи. Отне ѝ няколко мига да осъзнае къде е и какво става.

— Ти ме удари! — нападна го тя, свирепо втречена в него.

— Беше за твое добро.

— Къде сме?

— На няколко мили от лагера на Хитрия вълк. Беше в безсъзнание повече от час.

— Проклет да си! Знаеш, че никога нямаше да изоставя Абнър. Какъв мъж си ти?

— Който те обича. Обичам и Абнър.

— Може да си ме заблудил — отвърна рязко Сара. — Спри! Връщам се.

— Бъди разумна, любов моя. Пресният сняг засипа следите ни и няма да намериш обратния път. Освен това, имам нужда от тебе, за да ми помогнеш да убедя майор Долтън, че Хитрият вълк се е върнал в резервата. Това е извънредно важно за безопасността на Абнър. Армията трябва престане да търси Хитрия вълк. Ако го намерят, Абнър може да пострада в боя.

— Мразя те — изсъска Сара.

Чад трепна. Не можеше да я обвинява, че се чувства така, но можеше поне да му се довери мъничко, че това, което беше направил, е за доброто на всички.

— Мрази ме колкото искаш, Сара, но няма да се върнеш. Нямам време да те връщам сега. Абнър наистина ще попадне в беда, ако не откарам кравите на Хитрия вълк в уречените две седмици.

— Копеле такова! — изфуча Сара, очевидно разстроена. — Не ме обичаш, не обичаш и Абнър. Никога няма да ти простя това. Абнър има нужда от мене. Сигурно мисли, че сме го изоставили.

— Говорих с него, скъпа. Той разбира, даже ако ти не разбираш. Как се чувстваш? — запита той, ловко сменяйки темата.

— Ужасно и ти си виновен за това. — Тя се задърпа. — Пусни ме. Ще намеря обратния път и без тебе.

— Престани да се дърпаш, Сара. Бавим се, а времето е против нас. Можеш да яздиш сама, но ако се успокоиш и приемеш, че няма да те оставя да се върнеш. Запитах те нещо. Как се чувстваш?

— Отговорих ти — ужасно. Стомахът ми се преобръща, главата ми е замаяна, това задоволява ли те?

— Не е чудно. Нищо не си хапнала тази сутрин. Щом спрем, за да починат конете, ще ти сваря чай от тревите, които ми даде Петнистата кошута. Каза, че ще облекчат симптомите ти. Много бих искал да разбера какво ти е.

— Бременна съм! — викна сърдито Сара.

Чад рязко дръпна юздите. Изражението му представляваше смесица от шок и радост.

— Носиш детето ми? Това ли е?

Сара не си направи труда да отговори.

— По дяволите, Сара, това е сериозно. Слава богу, че те отведох от лагера на Хитрия вълк. Знаеше ли, че си бременна, когато напусна ранчото?

Тя поклати отрицателно глава.

— Дори да знаех, нямаше да има значение.

— С други думи, моето дете не означава нищо за тебе.

— Не казах това и ти го знаеш. Никога не бих направила каквото и да било, с което да нараня бъдещото си дете. Дори не знам ти искаш ли го.

— Ти ще бъдеш моя жена. Разбира се, че искам нашето дете. Обещах на Абнър, че ще бъдем семейство, и говорех сериозно.

— Не съм толкова сигурна, че бракът с тебе ще е нещо добро — каза Сара. — Не мога да ти вярвам, Чад. Не си мъжът, за когото те мислех.

— Радвам се, че те отведох. Бих го направи отново, като знам това, което знам сега. Имаш нужда от почивка, добра храна и лекар. Ще имаш всичко това в ранчото. Искам да имаме здраво дете, любов моя.

— Вече не съм сигурна какво ще имаме в бъдеще!

Сара кипеше в безмълвен гняв. Искаше да му се развика, но той не изглеждаше склонен да спори.

— Искам да яздя отделно — каза тя.

— Много добре, но само ако обещаеш да не хукнеш назад към лагера на Хитрия вълк. Трябва да се върнем у дома колкото може по-скоро.

Сара осъзнаваше, че думите на Чад са разумни, но от това гневът ѝ не намаляваше. Искаше да се откаже от обещанието си, но знаеше, че Чад няма да се поколебае да я последва, ако поеме сама по обратния път. В края на краищата нейната безразсъдност би могла да нанесе вреда на Абнър. Тя се страхуваше за живота на детето, ако Чад не успее да се върне с кравите в уречения срок.

— Обещавам — каза тя на глас и го изгледа свирепо.

Чад слезе от коня и ѝ помогна да се качи на своя.

— Трябва да наваксаме изгубеното време — обърна се той към нея. — Аз ще определям бързината. Ако не можеш да я следваш или ти стане лошо, веднага ми кажи.

Сара кимна мрачно, когато Чад смушка Флинт с колене, за да потегли. Яздиха няколко часа. Когато Чад спря, за да починат животните, Сара вече се олюляваше на седлото. Беше бледа като смъртник. Ако имаше храна в стомаха ѝ, щеше отдавна да я е повърнала.

Чад разгъна постелята си на земята, за да я настани да седне. Бледнината ѝ го изплаши и той си спомни торбичката с треви, които му беше дала Петнистата кошута. След малко вече беше събрал сухи съчки и беше запалил огън в яма, която издълба в снега. Стопи сняг в очуканата кана за кафе, която носеше в дисагите си, и сложи щипка треви в кипящата вода. Остави отварата да кисне няколко минути, после я сипа в едно канче и я подаде на Сара.

— Ето, изпий това. Ако успокои стомаха ти, можеш да хапнеш индиански хляб и месо малко по-късно. По-нататък ще потърся прясно месо за вечеря.

Сара се взря с отвращение в тъмната течност.

— Откъде да знам дали Петнистата кошута не се опитва да ме отрови?

— Не знаеш. Но мисля, че е разбрала, че си бременна, и се опитва да помогне. Индианците използват такива лекове още от преди идването на белите в Америка. Не мисля, че иска да те отрови. Ако иска, ще си има работа с мене.

Подаде ѝ чашата и Сара взе между дланите си. Топлината успокояваше. Тя я поддържа за момент, преди да я вдигне до устните си и да отпие голяма глътка.

— Каж ми, когато усетиш, че можеш да хапнеш нещо — каза Чад. — Слаба си като клечка.

Настани се до нея, обгърна я в опит да я предпази от вятъра. Тя се вцепени срещу него и се дръпна. Още му беше много ядосана, за да понесе допира му. Продължавайки да отпива от чая, Сара се изненада, че той наистина като че ли успокояваше стомаха ѝ. Когато чашата се изпразни, тя беше готова да погълне малко хляб и месо. Наистина беше гладна.

В последните няколко дни я беше страх да яде храна, която не познава.

— Мисля, че сега мога да хапна нещо — каза тя.

Чад се ухили, прегърна я и ѝ подаде парче месо и комат хляб. Тя отхапа малко от хляба, по дъвка месото, преглътна и зачака стомахът ѝ да се разбунтува. Когато не стана така, излапа всичко, което Чад беше сложил в ръцете ѝ.

— Искаш ли още? — запита той. — Май имаш вече някакъв цвят на бузите.

— Не сега.

— Значи трябва да тръгваме. Надявам се майор Долтън да не е преместил лагера си.

Той помогна на Сара да се качи на седлото, скочи на коня си и започна да проправя пътека в снега. Сара го следваше плътно. Продължиха до смрачаване, после Чад намери подслон под една защитена скална издатина и сложи постелите една до друга пред огъня, който беше напалил, за да се стоплят. Отдалечи се и се върна скоро, носейки два тлъсти заека. Вечеряха печено заешко и го поляха със силно кафе. Когато Сара предложи да разчисти, той се съгласи. Дояде си бързо и се присъедини към нея; тя вече заспиваше.

Чад се опита да я прегърне и се намръщи, когато тя се дръпна. Той пак опита, но тя го отблъсна.

— Не искам да ме докосваш, Чад. Дори вече не те харесвам.

— Не говориш сериозно, любов моя. Сърдита си ми сега, но това ще се промени, когато Абнър се върне при нас. Скоро ще бъде, ще видиш.

— Не, Чад, няма. Всичко, което знам, е, че ме отведе далече от сина ми.

— Индианският лагер не е място за бременна жена. Не си някаква здрава индианка, която може да роди и да извърви десет мили след това още същия ден. Ти си деликатна и по-крехка, отколкото си мислиш.

Сега Сара наистина се разсърди.

— Не съм деликатна. Силна съм. Как според тебе оцелях през всичките тези години?

Не ѝ хареса предположението му, че е слаба просто защото е жена.

— Защо не можеш да разбереш загрижеността ми за тебе? Обичам те, за бога! Бременността ти те прави двойно по-скъпа за мене. Бих умрял, ако се случи нещо с тебе или с детето ни.

Когато той оттегли ръцете си, тя внезапно почувства студ.

— Не мислиш ясно — нападна го тя.

— Много добре, Сара, щом така искаш. Но няма да ти позволя да се дърпаш от мене. Заспивай. Утре ще бъде дълъг ден. Моли се дано не завали сняг.

Чад стана преди Сара, свари ѝ чай и я накара да го изпие, преди да се е разсънила напълно. След няколко минути стомахът ѝ се беше успокоил достатъчно, за да поеме малко сух хляб.

— Надявам се майор Долтън още да лагерува наблизко — каза Чад, докато ѝ помагаше да се качи на коня си.

— Може би е отвел хората си обратно във форта — отвърна Сара с надежда.

— Скоро ще разберем.

Както се оказа, разбраха по-скоро от очакваното. Срецнаха колоната на майор Долтън късно следобед, запътила се по посока на лагера на Хитрия вълк. Долтън спря хората си и зачака Чад и Сара да се приближат.

— Дилейни — приветства го Долтън, — пак се срещаме. Виждам, че сте намерили годеницата си. Трябва да призная, съмнявах се. Съжалявам за момчето. Сега сигурно е извън моята юрисдикция.

Ще телеграфирам на властите да го търсят, когато се върна във Форт Елис. Те може да хванат Джаксън.

— Много съм ви задължен, майоре — каза Чад с равен глас.

Не искаше да се издаде, че знае къде е Абнър. Конфронтацията между Хитрия вълк и армията би могла да завърши с бедствие за момчето. Сара никога нямаше да му прости, ако станеше така.

— Успешна ли беше мисията ви? — запита Чад.

— Почти. Намерихме Жълтото куче преди няколко дни и го убедихме да се върне в резервата. Намерихме и Змията, точно вчера. Той беше малко по-труден за убеждаване, но накрая видя нещата от нашата гледна точка. Няма да отнеме много време да намерим Хитрия вълк и да го върнем там, където му е мястото.

Чад изпрати на Сара безмълвно предупреждение, когато тя издаде задавен звук дълбоко в гърлото си.

— Няма да се наложи, майоре. Попаднахме на Хитрия вълк и хората му вчера. Като че ли се бяха отправили към резервата. Скрихме се зад едни скали, докато минат, за да не ни забележат.

— Сигурен ли сте? — запита остро Долтън.

— Колкото мога да бъда. Май в племето има болни. Може би се връщат да търсят помощ от лекаря в резервата или от собствения си знахар.

— Болест? Възможно ли е да е едра шарка? — Мъжете зад него се размърдаха смутено. — Болестта се шири като горски пожар сред индианците. Няколко от моите хора са боледували от едра шарка и ужасно се страхуват от нея. Сигурен ли сте в това, което сте видели?

— Знам какво видях — излъга Чад.

Сякаш беше засегнал оголен нерв, когато спомена за болестта.

— И вие ли видяхте същото, госпожице Темпъл? Хитрият вълк в резервата ли се връщаше с болните си?

Сара не беше особено добра в лъжите. Винаги заекваше, когато лъжеше.

— Аз... да, искам да кажа, т-така изглеждаше.

Долтън като че ли не забеляза колебанието ѝ, докато обмисляше информацията, която току-що беше получил.

— Ако това, което казвате, е истина, мисля, че можем със сигурност да предположим, че Хитрият вълк няма да ни причинява повече неприятности. Едрата шарка е ужасна болест, може да изтребя

цялото му племе. Мисля, че имам основание да отведа хората си обратно във форта. Не искам без нужда да ги излагам на болест. Можем ли да помогнем с нещо на вас и годеницата ви, Дилейни?

— Много сме ви задължени, майоре, но ще си бъдем у дома след един-два дни, ако времето е благоприятно.

— Късмет — каза Долтън. — Надявам се да намерите сина си, госпожице Темпъл.

Дръпна юздите на коня си и се върна начело на патрула.

Сара едва не припадна от облекчение.

— Поне няма да се безпокоим от сблъскване между войниците на Долтън и Хитрия вълк.

— Не, но има от какво друго да се безпокоим — каза Чад, поглеждайки нагоре към ниско надвисналото небе.

Сара последва погледа му, ахвайки смутено, когато видя заплашителни тъмни облаци да се събират над високите, увенчани със снежни шапки планински върхове. Новият снеговалеж би могъл да ги забави и да не позволи на Чад да спази крайния срок, определен от Хитрия вълк.

Тази нощ спаха в пещероподобно образувание между две огромни скали. Този път Сара не протестира, когато Чад я прегърна. Беше ѝ толкова студено, че не вярваше, че някога пак изобщо ще се стопли. Макар да беше благодарна за огъня, който Чад беше напалил, и за подслона, който беше намерил, още ѝ беше трудно да му прости. О, тя знаеше мотивите му, но това още не го оправдаваше. Чад можеше да мисли, че тя ще се омъжи за него, но Сара вече не беше толкова сигурна, че иска точно това. Беше и отнело много време, за да се научи да вярва на Чад, а той беше наранил крехката им връзка, може би непоправимо.

Светът около тях беше облечен в бяло, когато се събудиха на следващата сутрин. Сара се огледа смаяна. Земята изглеждаше нова и първобитна, почти като преродена. Как може нещо толкова красиво да бъде така опасно?

Чад запали огън и я запита дали иска чай от лекарството на Петнистата кошута. Сара се надигна, усещайки жлъчка да се събира в гърлото ѝ, и кимна. Водата в каната за кафе вече кипеше, когато той пусна вътре щипка треви да киснат. След няколко минути даде на Сара чаша, напълнена с ароматната течност, и я загледа как изпива всичко.

— Можеш ли да продължиш? — запита той загрижено. — По дяволите, Сара, полудявам, като си помисля, че си тръгнала самичка след Джаксън. Носиш детето ми.

Сара затвори очи и позволи на горещата течност да я успокои. Когато отново ги отвори, се почувства по-способна да се справи с гнева на Чад.

— Караниците няма да ни доведат доникъде. Станалото станало. Аз съм тук, бременна съм и няма да изгубя това дете. Освен това — добави тя, поглеждайки го яростно, — то е моето дете. Аз ще го храня девет месеца. Мога да го отгледам сама, както отгледах Абнър.

— Като переш хорските дрехи? — запита той саркастично.

Тя видя вената на шията му да бие силно, видя как моментално потъмняват очите му и разбра, че е сърдит. Брадичката ѝ се вирна упорито.

— Ако трябва.

— Как ли пък не! Ще се омъжиш за мене. Ще отгледаме заедно нашето дете и толкоз. Готова ли си да продължиш? Искам утре да стигнем у дома.

Сара се запита как е могла да мисли, че е влюбена в Чад. Той беше властен, непоносим и арогантен. И не чувстваше никакво разкаяние, че я е ударил. Челюстта ѝ още носеше отпечатъка на юмрука му.

— За какво мислиш, скъпа? — запита Чад, когато тя продължи да седи в безмълвен гняв.

— Не ти трябва да знаеш. Има ли останал заек от вчера?

— Върна си апетита, а? — пошегува се той, докато ѝ подаваше парче стар хляб и малко месо, което беше затоплил на огъня.

Сара не обърна внимание на въпроса, дъвчейки месото. Щеше изобщо да не му обръща внимание, ако можеше. Но без Чад нямаше никаква надежда да си върне Абнър. Засега имаше нужда от него, но това не означаваше, че винаги ще бъде така. Той трябваше да спечели доверието ѝ още веднъж, а предвид начина, по който се чувстваше сега, това никак нямаше да му бъде лесно.

Снегът продължи да вали на пресекулки през целия ден. Беше лек и пухкав, безплътен, което за щастие не затрудняваше пътуването.

Вятърът не беше особено силен чак до смрачаване, но тогава започна да се засилва. Те прегазиха няколко преспи, когато Чад спокойно я осведоми, че вече са на земите на Дилейни. Сара искаше да се строполи на място, но продължи да язди, поддържана само от чиста решимост.

Тя забеляза светлините на къщата през носещия се във въздуха сняг. Приятната гледка накара сълзи да избият на очите ѝ. Знаеше, че не би могла да измине още нито крачка, и благодари на бога, че ги е довел дотук без произшествия. Влязоха в обора. Сара слезе и се облегна на една ясла, докато Чад разседлаваше уморените коне. Тя тръгна да излиза и изведнъж я овладя странна слабост. Всичко наоколо ѝ започна да се върти, коленете ѝ се подкосиха под нея. Започна полека да се свлича към земята, обгърната от внезапна чернота.

С крайчеца на окоото си Чад забеляза Сара да се олюлява и да се свлича. Скочи към нея и ловко я подхвана, преди да е докоснала земята. Изскочи от хамбара, понесе я през снежната вихрушка към задната врата и зарита, докато Куки не дойде да отвори.

— Чад! Довел си Сара. Слава на бога. Чухме, че войниците от форта гонят индианци, които излезли от резервата, нападали ферми и крадели добитък. Когато Сара не се върна у дома, Райън помисли, че трябва да е тръгнала сама, като знае, че армията няма да ѝ помогне, докато не се справи с индианците. Много се тревожихме. Райън се обвинява за това, което се случи.

Устата на Куки работеше толкова бързо, че му отне известно време да забележи, че Сара лежи неподвижно в ръцете на Чад. Той се взря тревожно в нея.

— Добре ли е? — Тогава забеляза, че Абнър не е с тях, и очите му се замъглиха. — Май не сте намерили Абнър. Горкото момче.

— Ще ти разкажа по-късно. Сара е изтощена. Ще я отнеса в леглото. И двамата трябва да сложим нещо засищащо в уста. Можеш ли да ни измайсториш някакво хапване?

— Разбира се, че мога.

— Направи нещо леко за Сара. Стомахът ѝ е много разбъркан като за обикновена храна. Индианските яденета не ѝ понасят.

— Индианци! Е, това вече е върхът. Слагай я да си легне, Чад. С нетърпение чакам да ми разкажеш.

Чад се запъти към стълбите. Райън го срещна най-горе, облягайки се тежко на патериците си.

— Чад! Стори ми се, че чух гласа ти. — Погледът му се спря на безжизнената фигура на Сара. — Тя добре ли е? Много се тревожихме за нея. Къде я намери? Абнър с вас ли е?

— По-късно, Райън.

Райън се дръпна настрана, когато Чад мина бързо покрай него, после последва брат си в стаята на Сара.

— Какво ѝ е?

— Ще ти обясня по-късно. Искам да я сложи да си легне. Ако можеш да ходиш по стълбите, ще се срещнем в кухнята. След като я настаня, ще ви разкажа всичко, и на тебе, и на Куки.

— Тя ще се оправи ли? — запита тревожно Райън.

— Надявам се.

Той полека я остави на леглото и свали палтото и обувките ѝ. Когато започна да разкопчава роклята ѝ, Райън побърза да се оттегли.

Чад действаше бързо. Само след броени минути Сара беше съблечена и настанена във фланелената си нощница. Почти не помръдна, докато той я завиваше и подпъхваше одеялата около нея. След малко Куки пъкна глава в отвора на вратата.

— Лапачката е готова. Искаш ли да я донеса тука?

— Мисля, че Сара сега има нужда повече от почивка, отколкото от ядене. Аз ще ям в кухнята. Може би тя по-късно ще хапне малко бульон или нещо по-съществено.

Райън очакваше Чад в кухнята. Погледна го изумено, когато Чад започна да си реже дебели парчета ростбиф, останал от вечерята, изяде питки с много сос и изпи няколко чаши горещо кафе. Когато даде признаци, че се е нахранил, Куки измъкна огромно парче шоколадова торта и той залапа с удоволствие.

— Никога не съм виждал човек да яде толкова много — забеляза Райън, взирайки се в празната чиния на брат си.

— Попътната храна е доста еднообразна.

— Разкажи за индианците — подкани го Куки, докато придърпваше един стол и се присъединяваше към братята на масата. — Чухме, че наоколо бродели ренегати. На тях ли е попаднала? — Внезапно изтрезня, лицето му се изкриви, сякаш искаше да заплаче. — Сигурно е съкрушена заради момчето. Срамота.

— Чад, за Абнър — започна Райън. — Не знам какво да кажа. Само аз съм виновен за отвличането му. Не биваше да излизам от ранчото.

— Ще призная, бях ти ужасно ядосан, когато научих за отвличането на Абнър. Станалото станало, Райън. Важното е сега да се върна навреме с откупа, за да спася момчето.

— Откуп ли? — запита Райън, объркан. — Да не би Джаксън да иска откуп за Абнър?

— По-добре да започна от началото — каза Чад. — Тъкмо се връщах в ранчото, когато попаднах на патрул от форта. Майор Долтън ми каза, че Сара се е срещнала с него и че не могъл да отдели хора да ѝ помогне да намери Абнър, защото смутовете около индианците изисквали всички налични сили. Каза, че тя не обърнала внимание на предупреждението му и потеглила сама, въпреки че било опасно и безразсъдно.

— Не очаквам друго от нея — изрече сухо Райън. — Тя би направила всичко за сина си. Какво стана после?

Чад разказа как е намерил Сара и Абнър в лагера на Хитрия вълк, разказа и как е срещнал за първи път дъщерята на вождя.

— Хитрият вълк планира да остане в лагера си, докато пристигнат кравите, после ще отведе хората си в Канада. Те отчаяно се нуждаят от храна и топли одеяла, за да изкарат най-лошото време от зимата. Той възнамеряваше да иска откуп за Сара и Абнър от армията — крави и одеяла. Аз се страхувах от евентуален сблъсък и предложих да дам откупа лично.

— Как ги убеди да пуснат Сара? — запита Райън.

— Тя беше болна. Хитрият вълк я пусна, но поиска Абнър да остане, докато не се върна с откупа.

— Изненадан съм, че е оставила сина си.

— Не беше моя идея да оставя Абнър. Чад ме удари, припаднах и ме отнесе против волята ми.

Три чифта очи се втренчиха към входа на кухнята, където Сара, в нощница и пенъоар, се облягаше на рамката на вратата. Изглеждаше ужасно. Чад скочи да я задържи, когато тя влезе със залитане в кухнята. Дръпна един стол и я настани на него.

— Защо си станала?

Тя отправи многозначителен поглед към празната му чиния.

— Замириса ми на ядене. Гладна съм.

Куки скочи на крака.

— Искате ли малко пилешка супа, мис Сара? Направих я специално за вас.

— Звучи ми чудесно, Куки.

Тя изгълта две купи със супа и чаша чай, преди да се отпусне назад, видимо заситена.

— Сега по-добре ли си? — запита загрижено Чад.

Сара беше преживяла тежко изпитание, което би пречупило повечето жени. Бременността ѝ не беше направила нещата по-лесни за нея.

— Да, благодаря — изрече тя хладно. Нарочно се извърна. — Разбра ли за Абнър? — отправи тя въпрос към Райън.

— Чад ни разказа. Брат ми наистина ли те удари?

Сара обърна лице, за да може той да види избледняващата синина. Отвори уста, за да каже нещо, но Чад я изпревари.

— Направих го за нейно добро. Не бих я наранил за нищо на света. Тя отказа да замине без Абнър, а сам виждаш, че е болна. Отчаяно исках да я отведа у дома. Ще си върнем Абнър много скоро.

— Какво можем да направим, за да помогнем? — запита Райън. — По дяволите, иска ми се да дойда с тебе, но кракът ми ще бъде в гипс поне още няколко седмици. Вземи колкото мъже ти трябва.

— Ще пратя някого утре в града да купи всички одеяла, които намери. Другите могат да ми помогнат да отделим десет крави от стадото. Искам всичко да бъде готово до вдругиден. Ще взема двама мъже със себе си да карат добитъка и още един за фургона с одеялата, припасите и храна за кравите. Може да нямат възможност да пасат заради снега. Имаме девет дни, за да изпълня уговорката с Хитрия вълк.

Никой не запита какво ще се случи, ако Чад не успее, но по сериозните им изражения той отсъди, че разбират ситуацията. Хитрият вълк можеше да не убие Абнър, но можеше да го отведе и те никога повече нямаше да го видят.

— Ще бъда готова за тръгване, когато и ти бъдеш — каза Сара, фиксирайки Чад с поглед, който го предизвикваше да ѝ откаже.

— Как ли пък не! — извика той. — Няма да мръднеш въвн от тази къща, докато не се върна с Абнър.

19

— Ние с Куки ще ви оставим да се разберете — каза Райън, нагласявайки патериците си, и се изправи неуверено на крака.

Куки скочи да му помогне и двамата излязоха от кухнята. И Сара, и Чад като че ли не забелязаха, продължавайки да се взират яростно един в друг.

— Оставаш тук, Сара, и няма да говорим повече — измуча Чад. — Няма да позволя да хукнеш навън посред зима в твоето състояние.

— Остави състоянието ми, Чад. Говорим за сина ми. Абнър има нужда от мене. Трябва да бъда при него.

— Ще бъдеш тук да го чакаш и толкоз.

Протестът на Сара завършен в немощен звук, когато Чад стана рязко, вдигна я от стола и я изнесе от кухнята, мина през вестибюла и се запъти нагоре по стълбите.

— Проклет да си! Какво правиш?

— Мястото ти е в леглото. Живя в сурови условия две седмици и си изтощена. Няма да ти позволя пак да се излагаш на опасност. Няма начин, Сара. Няма никакъв начин да излезеш от тази къща, докато не кажа, че може.

Той отвори с ритник вратата на спалнята, внесе я вътре и я положи на леглото. После отстъпи и ѝ отправи поглед, който молеше за разбиране.

— Какво ще правиш? — запита Сара и го изгледа свирепо.

— Ще направя така, че да останеш в леглото, където ти е мястото.

На излизане той извади ключа и го пъкна в джоба си. Не я заключи, но щеше да го направи, когато станеше време. Тя не му оставяше никакъв изход. Само по този начин щеше да направи така, че тя да не го последва. Въпреки перченето си Сара не беше достатъчно силна, за да пътува отново посред зима.

— Разбрахте ли се със Сара — запита Райън, когато Чад се присъедини към брат си и Куки в приемната.

— Още не — отвърна мрачно Чад. — Тя е твърдо решена да се върне, с мене в лагера на Хитрия вълк. Тази малка разбойничка е прекалено упорита. Жена в нейното състояние трябва да бъде глезена. Тя не бива да се излага на опасност или да излиза навън в такова време, което не е нито за хора, нито за животни.

— И за какво точно „състояние“ говориш, братко?

Отпускайки се на един стол, толкова уморен, че би могъл веднага да заспи, Чад притвори очи.

— Ще ти кажа. Сара очаква нашето дете.

— По дяволите! — изруга Райън. — Ако знаех, нямаше да изляза от ранчото тогава. Не е за учудване, че е болна. Този път няма да те разочаровам, братко.

— И аз — обеща Куки. — Сигурен ли си, че Джаксън вече не е заплаха за Сара?

— Напълно. Казах ви, че той и Санчес са пленници на Хитрия вълк. Петнистата кошута не ми изглежда снизходителна жена. Тя няма да забрави какво ѝ е причинил той. Сега, ако ме извините, ще си легна.

Изправи се на крака.

— Какво ще направиш за Сара, братко? — поинтересува се Райън. — Тя носи детето ти.

— Знам и ще оправя нещата веднага щом се върна. Помолих я да стане моя съпруга.

— Тя не изглеждаше много доволна от тебе тази вечер.

— Не мога да я обвинявам — каза Чад, запътвайки се към стълбите. — Не искаше да остави Абнър при индианците. Никога не съм я виждал толкова сърдита. Ще се смири, когато Абнър си дойде у дома, където му е мястото.

Чад се изкачи полека по стълбите. Спря пред затворената врата на Сара, после я отвори бързо и влезе вътре. Жаравата в камината даваше достатъчно светлина, когато той отправи поглед към лицето на Сара. Видя, че очите ѝ се отворени и пристъпи по-близо, затваряйки вратата зад себе си.

— Добре ли си?

— Можеше да бъда и по-добре — отвърна тя намусено.

— Какво искаш?

Чад се приближи към леглото и седна до нея.

— Не се сърди, скъпа. Не и когато най-накрая зарових демоните си и осъзнах колко много те обичам.

— Странен начин имаш да показваш любовта си, Чад Дилейни. Никога няма да ти простя, че ме отдели от Абнър.

Чад въздъхна уморено, докато събуваше ботушите си и ги пускаше един по един на пода. Чорапите му ги последваха.

Сара се взря разтревожена в него.

— Какво правиш?

— Готвя се да си лягам. И двамата сме уморени. Това легло ще ми се отрази много добре, след като спях на студа толкова време. — Стана изведнъж, смъкна ризата и панталоните си и дръпна одеялата. — Помести се, любов моя.

Сара отвори уста, за да протестира, после осъзна, че няма да има никаква полза и се придвижи към другия край на леглото.

— Не искам да спя с тебе. Дори вече не те харесвам.

Чад не ѝ обърна внимание, докато се пгхваше в леглото и придърпваше завивките върху себе си.

— Искам да бъде близо до тебе. Не се тревожи, всичко, което ще правя, е да те държа в ръцете си. Не бих си позволил да те разстройвам тази нощ, не и след всичко, което преживя. — Гласът му се понижи до дрезгав шепот. — Не мога да понеса мисълта да спя отделно от тебе. След като се оженим...

— Няма да се оженим — каза Сара, преглъщайки буцата в гърлото си.

Обърна му гръб, вцепенявайки се срещу мощното привличане на думите му. Нямаше никаква воля пред него. Когато ръцете му я обгърнаха, тя направи слабо усилие да избяга от топлината, която те и предлагаша, но той не ѝ го позволи. Сара въздъхна, отпускаяки се неохотно. Като осъзнаваше, че не иска да избяга, подчинението ѝ се струваше още по-дразнещо.

— Заспивай — прошепна Чад на ухото ѝ.

Сънят ѝ бягаше. Тя силно се тревожеше за Абнър и беше прекалено ядосана на Чад, за да се отпусне. Ами ако Хитрият вълк е отвел хората си някъде другаде и Чад не го намери? Толкова много неща можеше да се случат на сина ѝ, преди Чад да се върне в лагера на Хитрия вълк. Само като премисляше какво би могло да се случи, ако

Чад не успееше да стигне до лагера в уреченото време, ужасно се плашеше.

Мислите за изпитанието на Абнър накараха сълзи да потекат по бузите ѝ, докато хлипаше тихо във възглавницата си. Трябваше да бъде с него, да го успокоява, както само майката може. Чад ѝ беше попречил да защити сина си и тя не можеше да му го прости. След всички разочарования, които беше претърпяла в живота, мислеше, че най-накрая е намерила мъж, достоен за любовта ѝ. Но бъдещето ѝ вече не изглеждаше обещаващо. Това, че се беше доверила на Чад, се беше оказало грешка. Влюбването ѝ в него беше трагедия.

Чад го нямаше на следващата сутрин, когато Сара се събуди. Тя се облече и слезе долу. Куки ѝ каза, че Чад и работниците са отишли да отделят кравите, които беше обещал на Хитрия вълк. Тя побутваше с вилица закуската в чинията си, когато Райън влезе с накуцване в кухнята.

— Разбрахте ли се с Чад? — запита той, сядайки на стола.

— Това, което той направи, беше непростимо — каза Сара, като остави настрана вилицата си и погледна намръщено към Райън. — А след това още повече ще влоши положението, като замине на сутринта.

— Мисля, че го прави за твое добро, Сара. Той ще се погрижи добре за Абнър.

— Абнър е малко момче. Има нужда от майка си.

— Пътуването през зимата е опасно. Имаш и още едно дете, за което да мислиш сега.

Червени ивици оцветиха бузите на Сара.

— Чад ви е казал за детето?

Райън има благоприличието също да се изчерви.

— Малко неща не споделяме с Чад. Така беше и с Пиърс, преди да се ожени. Трябва да признаеш, че детето е нещо сериозно за тебе и за Чад. Това е една причина никога да не се ожения — призна той. — Не искам да нося отговорност за съпруга и семейство. Забавлението ми допада повече.

Сара почти не слушаше думите на Райън. Още беше бясна заради безсърдечието, с което Чад беше разкрил нейната тайна пред брат си. Най-малкото, което можеше да направи той, беше да поиска

позволенияето ѝ да разгласи нейната тайна. Надяваше се Райън да не очаква тя да се омъжи за Чад. Вече беше родила едно дете без брак. Предполагаше, че още едно няма да навреди на и без това накърнената ѝ репутация.

Внезапно лицето ѝ доби зеленикав оттенък, когато сутрешното гадене, което изпитваше в последните няколко седмици, я нападна отново. Жлъчка запуши гърлото ѝ и тя преглътна конвулсивно.

— Ще ви трябва ли това, мис Сара? — запита Куки, забелязвайки внезапното ѝ пребледняване. — Чад ме помоли да сваря малко от тревите, дето ми даде вчера, ако ви трябват тази сутрин.

Подаде ѝ една чаша.

— Благодаря — изрече Сара, отпивайки от успокояващия чай. — Май помага.

— Сега знаеш защо Чад иска да стоиш у дома — обади се Райън. — Не можеш да пътуваш и всяка сутрин да си изсипваш стомаха.

— Загрижеността ти ме трогва — изрече саркастично Сара. Райън я правеше да изглежда слаба и некомпетентна. Беше се справяла много добре съвсем сама, преди Чад да дойде и да наруши живота ѝ. — Бременността е естествено състояние, гаденето ще отmine за няколко седмици.

— Но дотогава ще бъде по-добре да си у дома, където ще можем да се грижим за тебе.

— Извинете ме — каза тя, ставайки от масата. — Мисля, че ще се върна в стаята си. Чаят, изглежда, действа много добре.

— Ето ти една упорита жена — забеляза Райън, след като Сара излезе. — Ще ни струва доста усилия да ѝ попречим да последва Чад. Куки, ако някога ми хрумне да си взема съпруга, само ми напомни проблемите, които имаха Пиърс и Чад с техните жени.

— Защо, мислиш, не съм се хванал на въдицата? — каза Куки, плясвайки се по коляното, и избухна в смях. — Но ще бъде хубаво да си имаме едно малчуганче тука. Нямам търпение да почна да го глезя.

Сара видя Чад отново едва когато той се върна късно през нощта и влезе в стаята ѝ. Тя щеше да заключи вратата, но не намери ключа. Той обаче изглеждаше толкова уморен, че тя почти забрави колко безсърдечно се беше държал с нея.

— Всичко е готово. Тръгваме утре призори — каза той, отпусвайки се тежко на леглото.

— Тръгвам с вас — настоя Сара.

— Оставаш тук. — Тонът му не търпеше възражения. — Вън е кучешки студ. Снегът сега не е много дълбок, но това може да се промени утре или вдругиден. Зимите в Монтана са непредсказуеми.

Сара реши, че ще бъде най-добре да не спори. Не искаше да събужда подозренията му. Знаеше какво ще направи и никой нямаше да я спре.

Чад се съблече бързо и си легна. Преди Сара да се отдръпне, той я привлече в обятията си и я притисна към себе си.

— Толкова е хубаво — прошепна той, допирайки лице към бузата ѝ. — И миришеш така апетитно. Никога не съм вярвал, че е възможно да искам някоя жена така, както те искам.

— Много е късно, Чад — каза Сара, опитвайки се да го отбутне. — Не те искам.

За неин ужас тялото ѝ не се съгласяваше с ума и тя знаеше, че Чад го усеща.

— Искам да те любя, Сара.

— Не мисля, че това е добра идея. Не е каквото искам аз.

— Мисля, че точно това искаш — каза той. Изведнъж се намръщи и положи разперените си пръсти върху корема ѝ. — Това ще нарани ли детето? Ако си спомням правилно, Пиърс и Зоуи имаха доста активен любовен живот, когато тя беше бременна.

— Няма да нарани детето, но това не означава...

Изречението и беше прекъснато и замря в изненадан бълбукащ звук, когато устата на Чад плени нейната.

Той я зацелува лакомо, показвайки ѝ без думи колко я обича, как съжaliaва, че ще трябва да я нарани и колко отчаяно се нуждае от нея точно сега.

Неговите целувки силно ѝ напомняха защо изпитва привличане към него. Бродещите му ръце и меките устни правеха невъзможно тя да устоява на жаждата, бушуваща у нея. Опита се, наистина. Но зовът на кръвта ѝ и яростното биене на сърцето ѝ унищожаваша волята ѝ, караха я още повече да се сърди на Чад и на влиянието, което упражняваше той върху нея. Беше опиянил ума ѝ, докато тя не беше

започнала да си въобразява, че е влюбена в него. Сега умът ѝ отказваше да вярва, че тя вече не го обича и не го желае.

— Нека аз — каза той, вдигайки нощницата ѝ, и започна да прокарва огнена пътека с устните си към чувствителните връхчета на гърдите ѝ.

Сара забрави да диша, когато устните му обхванаха едно възбудено връхче и го засмукаха. Тя направи последно усилие да не обръща внимание на неговото съблазняване и когато не успя, издаде лек вик, предавайки се, и се изви срещу него.

— Сара... Сара...

Въздишаше, изричайки името ѝ, докато разтваряше краката ѝ и навлизаше в нея.

Сара се опита да отрича любовта си към този вълнуващ мъж, опита се да контролира реакцията си, но се провали. Чад я докосваше на места, едновременно вътре и вън, които караха тялото ѝ да пее и кръвта ѝ да кипи. Усещаше как душата ѝ напуска тялото; беше се превърнала в маса от тръпнещи нерви и толкова чувствително кожа, че и най-лекото докосване на Чад я караше да трепери. Тогава се разпадна, крещейки от удоволствие.

Чад удържаше самоконтрола си с чисто усилие на волята. Беше толкова близо до ръба, че усещаше как семето му се втурва към финалната кулминация. Когато Сара се разтрепери под него, той се освободи, хвана бедрата ѝ и ги вдигна на раменете си, отваряйки я за жадните си ласки. Тогава експлодира, изкрещявайки името ѝ, докато семето му я изпълваше.

Сара знаеше, че никой друг мъж не би могъл някога да ѝ въздейства така, както Чад. Той само трябваше да я докосне и тя беше негова, можеше да прави с нея каквото поиска. Фреди Джаксън я беше наранил по най-лошия възможен начин, но Чад беше изгонил болката от ума и сърцето ѝ. Тя не беше грешница, както твърдяха родителите ѝ. Беше майка, която безмерно обичаше сина си. И щеше да обича това дете също толкова свирепо. Дълбоко в сърцето си знаеше, че обича и Чад.

Чад наблюдаваше играта на емоциите по лицето ѝ. Тя беше толкова прозрачна, че той почти можеше да чете мислите ѝ. Внимателно се въздържа да не се натрапва на мълчанието ѝ, продължавайки да я прегръща, доволен, че тя ще бъде в безопасност,

когато той замине утре. Тогава я усети да се отпуска срещу него и разбра, че най-накрая е заспала. Едва тогава и той потърси почивка.

Сара се събуди, трепвайки, и със смущение разбра, че Чад вече е излязъл. Погледна през прозореца към мътната сива зора и разбра, че се е успала. Не се обезпокои особено много. Щеше с лекота да догони Чад и бавно движещите се крави. Стана бързо и облече в най-топлите си дрехи. Посегна към дръжката на вратата, зашеметена, когато откри, че вратата отказва да помръдне. Изригна една неженствена ругатня, бясна на коварните методи на Чад да преодолее съпротивата ѝ.

Беше я заключил! Как е посмял.

Тя започна да чука по вратата, докато кокалчетата ѝ не пуснаха кръв. Никой не отговори. Викаше и ругаеше, но без полза. Трябваше да се досети, че той ще направи нещо неопикуемо подло като това. Беше си затворил ушите за нейните молби, пренебрегвайки потребността ѝ да бъде със сина си. Само като си помислеше, че беше смекчила отношението си към него. Никой, абсолютно никой, нямаше да я задържи далече от сина ѝ.

Куки отключи вратата по-късно, за да донесе закуска. Сара му хвърли отровен поглед и отвърна:

— Отнеси подноса, ще ям долу в кухнята.

Куки я изгледа съчувствено.

— Съжалявам, мис Сара, Чад заповяда. Можете да вечеряте долу с Райън тази вечер. Но трябва да ви заключа в стаята ви после. Чад не иска да поема рискове. Не иска да се тревожи, че ще се опитате да го последвате. По-добре хапнете нещо. Сварих ви чай, изпийте го най-напред.

Излезе, преди язвителният отговор на Сара да беше излязъл от устата ѝ. Тя чу как ключът прецраква в ключалката и почувства неконтролируем импулс да хване подноса с храната и да го запрати към затворената врата. Стисна юмруци и се насили да се успокои. Независимо дали ѝ харесваше, сега беше затворена в тази стая и когато най-накрая излезеше оттук, щеше да бъде твърде късно да настигне Чад. Трябваше да се сети, че той ще опита нещо подобно, и да бъде подготвена да се справи с това. Сега нямаше какво друго да направи,

освен да седи у дома и да се моли Чад да стигне навреме при Абнър и да намери момчето в добро здраве.

Чад намираше пътуването мъчително бавно. Карането на крави през зимата изискваше много време и беше трудно. Непрекъснато трябваше да ги изравя от преспите и да ги подтиква да вървят напред. За щастие времето не се разваляше. Макар че не беше навалял нов сняг, вятърът понякога издухваше снежната покривка и я носеше като фина пяна, а температурите бяха сравнително поносими. Чад обаче не намаляваше темпото.

Въпреки усилията си да мисли само за пътя, той не можеше да не си задава въпроси за Сара. Съжаляваше, че се наложи да я заключи в спалнята ѝ, и се страхуваше, че това ще подейства зле на несигурната им връзка. Искаше тя да бъде в безопасност и щеше пак да постъпи така, ако се наложи. Все пак не можеше да не хвърля погледи назад, страхувайки се, че Сара по някакъв начин ще надхитри брат му и Куки и ще го последва. Когато минаха три дни, без да види никакви следи от нея, той си отдъхна. Ако нищо драстично не се случеше в следващите няколко дни, щеше да стигне в лагера на Хитрия вълк дори малко по-рано.

— Лагерът е точно зад онези дървета пред нас — обърна се Чад към Мъри, когато подкараха кравите по една тясна пътека.

Внезапно няколко воини изскочиха иззад дърветата, обграждайки ги от всички страни. Чад ги поздрави спокойно, но предпазливо.

Изсъска тихо предупреждение, когато Мъри и Клем се размърдаха нервно на седлата си и сякаш щяха всеки момент да хукнат назад:

— Не се плашете. Всичко, което искат, са кравите.

Тогава забеляза Петнистата кошута и подкара коня си към нея.

— Не приближавай повече — каза индианката, вдигайки ръка, за да ги спре.

— Какво има? — запита Чад разтревожен. — Къде е Абнър?

— Има болест в лагера. Започна внезапно. Един от нашите хора трябва да е хванал петнистата болест, преди да напуснем резервата, и не е казал на никого от страх да не го оставим. Разпространява се бързо. Много хора умряха.

Чад пребледня.

— Едра Шарка. Ами Абнър? Той... Дали...

Не можеше да изрече думата, както остава да помисли за подобно нещо.

— Болен е, но е жив. Лекувах го с треви и стари наши лекове. Той е силен; няма да умре.

— Ами Сара? Може ли да се разболее?

— Вярвам, че тя е в безопасност. Не ходеше сред нас като Абнър. Чад си позволи да си отдъхне.

— Сигурна ли си, че Абнър ще се възстанови?

Ако нещо се случеше с него, Сара никога нямаше да му го прости.

— Направих всичко, което ми е по силите, за да го спася. Ще ти го донеса.

— Няма нужда. Боледувал съм от едра шарка, сам ще го донеса.

Петнистата кошута кимна и подкара коня си.

— Чакайте ме тук — обърна се Чад към другарите си. — Отивам да взема Абнър.

Пое през дърветата след Петнистата кошута, а индианците се заеха с кравите и фургона.

Малко хора се разхождаха из лагера, когато Чад влезе там. Болните не можеха да помръднат от местата си, а онези, които бяха добре, се грижеха за тях. Чад намери Абнър да лежи на постелата в типито на Петнистата кошута. Коленичи до него и отмахна кичур влажна коса от челото му. Бледото му лице беше покрито със ситен изрив, мятеше се неспокойно. Отвори очи, когато Чад го взе на ръце.

— Ти дойде — изрече Абнър със слаб глас. — Чаках те. Къде е мама?

— У дома. Ще те отведе оттук, синко. Скоро ще си идем.

— Аз съм болен, Чад. Ще умра ли?

Чад се насили да се усмихне.

— Не, няма да умреш. Няма да позволя.

— Фургонът е разтоварен, сложихме постеля за Абнър — каза Петнистата кошута.

— Той ще ни забави. Задръжте го. Трябва да отведе Абнър у дома колкото може по-скоро.

Той излезе навън и подаде момчето на Петнистата кошута.

След като се качи на седлото, протегна ръце за момчето.

— Ами Джаксън и Санчес? — запита, настанявайки Абнър на скута си. — Бих искал да ги предам на закона.

Изражението на Петнистата кошута стана каменно.

— Фреди умря. Отне ми отмъщението. Той беше един от първите, които умряха от петнистата болест. Искях да му одера кожата ивица по ивица, но не можах. Санчес умря вчера. И двамата вече са отвъд закона.

— И така е добре — каза Чад, без да чувства никакво угризение заради смъртта им. Джаксън беше изложил Сара и Абнър на адско изпитание. — Какво ще правите ти и твоите хора сега?

— Когато болните ни се оправят, ще отидем в Канада, където ще можем да живеем свободно. Кравите ще ни хранят, докато стигнем новите ловни полета, а одеялата ще ни топят.

— Нека пътуването ви отведе към мира — каза Чад, нямайки търпение да потегли, и смушка коня си.

Ако имаха късмет и времето се задържеше хубаво, скоро щяха да стигнат у дома. Молеше се дано Абнър преживее пътуването.

— Върна се! — извика Куки, втурвайки се в кухнята, за да осведоми Сара и Райън. — Току-що влезе в двора.

— Абнър с него ли е? — запита Сара, скачайки на крака.

— Разбира се — ухили се Куки. — Елате да видите.

Сара грабна една наметка и изтича навън. Райън я последва полека, затруднен от патериците. Тя спря изведнъж, когато видя Чад да слиза с Абнър на ръце. Детето беше толкова неподвижно, че Сара веднага разбра, че нещо не е наред, никак не е наред. Затича се към тях.

— Спрете я! — викна Чад. — Не я пускайте да се приближи.

Думите му зашеметиха Сара. Тя спря, позволявайки на Райън да я настигне.

— Какво има? — запита Райън.

Не можеше да удържи Сара и махна на Куки да помогне.

— Едра шарка — изрече мрачно Чад. — Знам, че си я изкарал, Райън, но не знам за Сара или Куки.

Сара се опита да се отскубне, но не можа.

— Не съм карала едра шарка, но...

— Тогава не бива да се приближаваш — предупреди я Чад. — Ами ти, Куки?

— Не и доколкото ми е известно, Чад.

— Тогава само ние с Райън ще влизаме в стаята на Абнър, докато не се възстанови напълно.

Сара не можеше да повярва на ушите си. Чад не само я беше отделил от сина ѝ, но сега искаше да я държи далече от него.

— Не можеш да го направиш! — извика тя.

— Бъди разумна, Сара — помоли я той, внасяйки Абнър в къщата. — Мисли за нероденото си дете. Ако хванеш едра шарка, ще го увредиш. Помисли за това.

Райън задържа Сара, докато Чад влезе вътре. Тя не беше на себе си от тревога. Детето ѝ беше болно и имаше нужда от нея. Ако досега не беше мразила Чад, сега вече го мразеше. Събирайки сили, тя се изскубна от ръцете на Райън и се втурна подир Чад. Но закъсня. Той вече беше стигнал до стаята на Абнър и беше затворил вратата. Без да се плаши, тя хвана дръжката на вратата, възнамерявайки да не се подчини на заповедта на Чад и да се погрижи лично за сина си. Намеренията ѝ бяха осуетени, когато установи, че вратата е заключена.

— Проклет да си, Чад Дилейни! Не можеш да ме държиш далече от Абнър. Пусни ме вътре!

— Пратих Мъри в града за доктора — викна той иззад вратата. — Не се тревожи, любов моя, няма да допусна нищо лошо да се случи на Абнър.

Когато стана очевидно, че Чад няма да я пусне в стаята на болното дете, Сара се плъзна надолу покрай стената и приседна на пода. Нямахше да помръдне оттук, докато Чад не я пуснеше вътре. Райън остана при нея, но се опита да я премести. След два часа доктор Адамс пристигна и я намери сгушена до вратата, а Райън седеше до нея.

— Това е доктор Адамс, Сара — каза Райън, помагайки ѝ да се изправи. — Той ще се погрижи за Абнър. Мръдни се, за да влезе вътре.

— Слава богу, че дойдохте — изхлипа Сара. — Аз съм Сара Темпъл. Абнър е синът ми. Чад не ме пуска в стаята.

Пухкавият доктор я изглежда съчувствено.

— Нека вляза пръв, Сара. Ако сметна, че е безопасно да влезете, ще ви пусна незабавно. Прав ли съм да предполагам, че не сте боледували от едра шарка?

— Да, но...

— Райън каза, че сте бременна.

Сара отправи укорителен поглед към Райън.

— Така е, но...

— Позволете ми аз да съдя за нещата, свързани със здравето — изрече любезно докторът.

Чад вероятно беше чул гласовете в коридора, защото се появи на вратата и махна на доктора да влезе. Преди Сара да успее да го последва, вратата се затвори и ключът щракна в ключалката.

— Проклет да си, Чад — измърмори тя мрачно.

— Куки прави кафе, защо не слезеш в кухнята и там да чакаш. Тук няма да бъдеш полезна с нищо — каза Райън.

— И там не мога да бъда полезна с нищо — тросна се тя. — Искам да видя Абнър. Аз съм негова майка, Райън. Защо никой не вижда, че той има нужда от мене? Това нямаше да се случи, ако Чад не ме беше отделил от Абнър против волята ми.

— Това вече са глупости — смъмри я Райън. — Не можеше да направиш нищо, за да предотвратиш това. А можеше и ти да се разболееш. Помисли за последиците, Сара. Чад постъпи правилно.

Сара се отвърна, отказвайки да влиза в словесна престрелка с Райън. Чад и брат му бяха от едно тесто, очакваше да се поддържат взаимно.

Минутите минаваха, Райън не можеше да убеди Сара да не стои пред вратата на Абнър. Тя крачеше неспокойно напред-назад и не забеляза кога Райън се е отказал и е слязъл долу. Мина повече от час, преди вратата да се отвори и доктор Адамс да излезе в коридора, за да говори с нея,

— Как е той, докторе? Мога ли вече да вляза?

— Абнър се държи, Сара. Той е млад и в добро здраве. Очаквам да оздравее напълно. Чад се грижи много добре за него.

— Той не му е майка. Искам да видя детето си.

— Страхувам се, че е невъзможно. Абнър все още е заразен. Оставих лекарство и инструкции за употреба. Казах на Чад как да

изкъпе детето с разтвор от хлебна сода, за да облекчи сърбежа. Не искаме да носи белези цял живот, нали?

— Колко време ще ме държите далече от сина ми? — запита Сара, отказвайки да приеме утешенията.

Внезапно вратата се отвори и Чад излезе в коридора. Сара не му обърна внимание.

— Докато престане да бъде заразен — обясни докторът. — Две седмици, може би и повече, зависи колко бързо се възстановява. Няма нищо друго, което да мога да направя точно сега, така че го оставям в способните ръце на Чад. Пратете някого в града, ако момчето се влоши — добави той през рамо.

Това беше всичко, което Сара трябваше да чуе. Тя се втурна като сляпа към стаята. Чад се изпречи пред нея.

— Поне веднъж в живота си послушай някакво нареждане, Сара. Не знам какво ще правя, ако нещо се случи с тебе или с детето ни. Едрата шарка е сериозна болест. Трябва да ми се довериш да се погрижа за Абнър.

— Да ти се доверя! — изсъска Сара. — Дори не те харесвам, Чад Дилейни. За съжаление нямам думата по този въпрос. Ти си всичко, с което разполагам точно сега. Докато Абнър не бъде вън от опасност; ще седя тук, пред тази врата, така че свиквай.

— Ще се разболееш — предупреди я Чад. — По дяволите, Сара, обичам те. Ти носиш детето ми. Ще направя всичко, за да защитавам тебе и децата ни. Щом се оженим, Абнър ще бъде толкова мое дете, колкото и бебето, което носиш. Минах през ада, за да се отърва от демоните си. Нямах да успея без тебе. Няма да те загубя, независимо колко ме затрудняваш. Но — предупреди я той, — ако се опиташ да влезеш в стаята на Абнър, няма да се поколебая да те изкарам насила оттам.

— Не можеш...

Той заглуши оплакването ѝ с целувка. Започна да я целува така, че главата ѝ се завъртя и кръвта ѝ се сгъсти. Тя се стопи срещу него, забравяйки всичко, с изключение на топлината и твърдостта на тялото му, забравяйки защо му е сърдита.

Сара прекъсна целувката, докато още си спомняше името си. И преди я бяха опиянявали съблазнителните целувки на Чад, тя знаеше колко са фатални. Не искаше пак да се влюбва в него. Не би могла да понесе болката да го обича.

— Сара — измърмори той, когато тя го отблъсна. — Не ни го причинявай.

Тя въздъхна и му обърна гръб. Думите ѝ бяха остри и безмилостни.

— Слизам долу да донеса бульон за Абнър. Има нужда от много хранителни течности, за да го подсилят, докато започне да поема твърда храна.

Чад я загледа как се отдалечава; сърцето го болеше, но не можеше да направи нищо. Ако трябва да изглежда като негодник, за да попречи на Сара да хване едра шарка, така да бъде.

Сара остана доволна, когато научи, че Куки вече е сложил гърне с пилешки бульон да къкри на печката. Седна да го изчака, докато Куки се суетеше из кухнята, приготвяйки вечеря за семейството.

— Пропуснахте обед, мис Сара. Искате ли един сандвич, да издържите до вечеря?

— Не мога да хапна нищо, Куки. Може би по-късно. Мислиш ли, че бульонът е готов? Искам да го занеса сега на Абнър.

— Можете да отидете само до вратата, не можете да влизате в стаята — предупреди я Куки.

— Знам — отвърна тя обезсърчена.

Най-накрая се беше примирила с факта, че няма да види сина си, докато не престане да бъде заразен.

Сара тънеше в силно безпокойство през следващите дни. Знаеше, че Абнър се чувства по-добре, когато звукът на гласа му стигнеше до нея през затворената врата. Доктор Адамс дойде два пъти. Втория път каза, че Абнър е въвн от опасност, и похвали Чад и Райън, че са се грижили толкова добре за момчето. Абнър обаче си оставаше заразен и на Сара още не ѝ беше позволено да влиза в стаята му. Макар че говореше с него през вратата, друго щеше да бъде да види скъпото му личице.

Сара почти не виждаше Чад в дните и нощите, които той прекарваше край леглото на Абнър. Чад и Райън се редуваха да спят на допълнително легло в стаята на детето. В редките случаи, когато виждаше Чад, той ѝ се струваше дистанциран и изтощен.

Сара нямаше оплаквания относно грижите, които получаваше Абнър. Тя самата не би могла да се справи по-добре. Но не ѝ харесваше това, че ѝ се налага да зависи от други за неща, които би трябвало да върши лично. Все още вярваше, че майчината грижа е най-доброто лекарство, и не преставаше да се ядосва, че ѝ е отказан достъп до стаята на детето ѝ. Но най-важното, трябваше да бъде с Абнър, когато се беше разболял. Още беше ядосана на Чад, че я беше принудил да остави сина си. Наистина тя самата можеше да се разболе, но беше склонна да рискува заради Абнър.

Една вечер Чад се присъедини към нея за вечеря. Беше прясно обръснат; косата му беше подстригана и мокра от банята. Изглеждаше уморен, но щастлив, когато седна на масата.

— Надявам се да си сготвил много ядене, Куки — каза той, оглеждайки гърнето, което стоеше на печката. — Мога да изям цял угоен петел тази вечер.

— Чак петел не съм сготвил, но не мисля, че ще станеш гладен от масата — каза Куки, намигвайки.

Сложи със замах блюдото на масата, разкривайки сочно говеждо, заобиколено от картофи, ряпа и лук.

Устата на Чад се напълни със слюнка, докато разрязваше говеждото на огромни резени.

— Надминал си себе си, Куки.

Сложи парче месо с част от картофите и репите в чинията на Сара, после сипа и на себе си.

— Ще занеса и на Райън — каза Куки, напълни една чиния и излезе.

— Той при Абнър ли е? — запита Сара, подбутвайки храната в чинията си.

— Негов ред е да стои при детето тази нощ — отвърна Чад. — В действителност; Абнър вече е достатъчно добре, за да става. Възстановява се много добре. Много сме доволни от напредъка.

Сара скочи от стола, лицето ѝ грейна от радост.

— Това означава ли, че сега мога да го видя?

— Подозирам, че е така, но крайната преценка трябва да се даде от доктора. Той ще дойде утре. Знам колко се тревожиш, скъпа, но още един ден не е толкова много, нали?

— И една минута е прекалено много! — възкликна Сара. — Отивам веднага при него.

— Райън няма да те пусне. Седни и се наслади на вечерята си. Ядеш за двама, нали не си забравила?

— Как да забравя? — изрече тя с горчивина. — Ако не носех това дете, нямаше да ми отказвате да видя сина си. — Тя докосна корема си. — Това бебе не ми носи нищо друго, освен тъга.

Лицето на Чад се изкриви от болка и очите му станаха студени. Сара вадя това и си пожела да можеше да вземе думите си назад. Беше прекалено развълнувана и се тревожеше, затова не осъзнаваше какво казва. Думите ѝ бяха излезли, преди да разбере. Искаше това дете. Обичаше го вече и щеше да го защитава така свирепо, както защитаваше Абнър.

— Съжалявам, че детето ми е такова бреме за тебе — изрече Чад с хладно презрение. — След като се роди, можеш да ми го оставиш и да идеш, където искаш. Бих искал да задържа и Абнър, но за съжаление нямам думата за неговото бъдеще.

Да остави детето си! Сара потръпна от тази мисъл.

— Никой няма да ми вземе детето — изрече тя свирепо.

— Ще видим. Довърши си вечерята. Знам, че ти е все едно за детето ми, но възнамерявам да се погрижа да родиш здраво дете.

Изражението му се вкамени и той се извърна.

Сара знаеше точно какво си мисли той и това я изплаши. Не би могла да позволи на Чад да се върне към миналото си, да се поддаде на онези ужасни демони, които го бяха тормозили толкова време. Той се

беше борил усилено, за да ги прогони, и тя се молеше дано безсърдечните ѝ думи да не го върнат към предишното му състояние на самоомраза.

Тя успя да изяде толкова, че Чад да остане доволен. С угълчето на окото си го гледаше как дъвче и поглъща вечерята си, как вилицата му се движи механично от чинията към устата му. Запита се дали усеща вкуса на храната, както се беше взрял разсеяно някъде в пространството.

— Чад, не исках да кажа това за детето. Бях разстроена, нали разбираш.

Накрая той погледна към нея, но ѝ се дощя да не го беше направил. Очите му бяха потъмнели от болка и засенчени от разочарование. Отдавна не беше виждала този израз. Не и от деня, когато бяха посетили къщата на Дулитъл и се бяха любили на леглото на Кора Лий.

— Мразиш ме, нали, Сара? Мразиш и детето ми. Накарах те да оставиш Абнър при индианците и те държах далече от него по време на болестта му. Защо не можеш да го разбереш? Трябваше да си науча урока за жените. Когато се опитам да направя това, което трябва, никога не получавам отплата. Послушах сърцето си вместо главата. Любовта е за глупаците, а аз съм най-големият глупак от всички.

Бутна стола си назад.

— Чад, почакай! Не те мразя! Не бих могла да те мразя. Бременните жени често казват неща, които не мислят.

Чад ѝ отправи неразгадаем поглед, после се обърна.

— Лека нощ, Сара.

Занемяла, тя го загледа как излиза от стаята. Беше зашеметена от промяната у него. Наистина той я беше отделил от сина ѝ и я беше държал далече от него по време на болестта му, но сега тя осъзна, че е бил прав да постъпи така. Божичко, какво беше направила с него? Как можа той да повярва, че тя го мрази, когато беше лудо влюбена в него? Никой друг мъж нямаше да се грижи така за Абнър, така неуморно и с толкова състрадание, както Чад. Само глупава жена би се ядосала на мъж, който е направил толкова много за нея. Той я беше извадил от дълбините на бедността и отчаянието, макар че тогава водеше своята собствена битка.

Куки влезе в кухнята, погледна Сара и ѝ сипа прясно кафе.

— Добре ли сте, мис Сара?

Тя поклати отрицателно глава.

— Страхувам се, че не, Куки. Бях упорита и глупава, и сега осъзнавам, че съм казала неща, които не съм мислила сериозно. Не вярвам, че Чад някога ще ми прости.

— Стори ми се, че е доста ядосан, като минах покрай него в коридора преди малко. Можете да оправите нещата.

— Може да съм отишла твърде далече този път — каза Сара с тъжна въздишка. — Дължа му толкова много.

— Той не иска вашата благодарност. Не мога да ви кажа какво да направите, мис Сара, но със сигурност не ми се иска да видя Чад да губи цялата почва под краката си, която спечели, след като се върна в Драй Гълч.

— Благодаря, Куки — отвърна тя, отмествайки стола си, и стана. — Ще се опитам да поправа вредата, която причиних. Надявам се да не е прекалено късно.

Потънала в мисли, тя се изкачи по стълбите към стаята си. Съблече се на светлината на лампата, надяна нощницата, пхна босите си крака в чехлите и седна на подпрозоречната пейчица, за да обмисли следващия си ход. Беше постъпила зле с един мъж, на когото дължеше цялото си съществуване. Беше му наговорила думи, за които съжаляваше, а не знаеше как да се извини. Чад заслужаваше нейната благодарност, не остротата на езика ѝ. Нямахше да го обвини, ако вече не иска да има нищо общо с нея.

Това напрежение помежду им не може да продължава, реши тя, отваряйки вратата си, за да излезе в коридора, проблемите им само щяха да се влошават с всеки изминал ден, разширявайки пропастта между тях, докато не стане прекалено голяма, за да бъде запълнена. Потърси в сърцето си и откри, че любовта ѝ към Чад е сигурна, че никога не е била изложена на риск. Молеше се дано още да имат бъдеще заедно и се надяваше, че необмислените ѝ думи не са унищожили любовта му към нея.

Чад лежеше в леглото, сложил ръце под главата си, припомняйки си всяка дума, която Сара беше изрекла в гнева си. Тя не искаше тяхното дете. Мразеше го. Беше хвърляла тези думи към него

прекалено много пъти, за да не им повярва. Луд беше да мисли, че животът му се е променил към по-добро, че е намерил жена, на която може да вярва... която може да обича, която може да му отвръща с обич.

В едно нещо обаче беше сигурен. Сара нямаше да вземе детето му, ако реши да си отиде. Никое негово дете нямаше да бъде наричано копеле. Той щеше да я накара да се омъжи за него заради детето. А после, ако иска да си иде без детето, няма да я спира.

Мислите му бяха толкова поглъщащи, че не чу металическото прещракване, когато вратата се отвори, а после се затвори и едни тихи стъпки се приближиха към него. Усети присъствието на Сара, преди да я беше чул или видял. Главата му се обърна към вратата и той се взря в мрака, за да я намери.

Сара пристъпи в петното лунна светлина, изливаща се от прозореца.

— Буден ли си?

Чад се надигна, приковал поглед към стройната фигура, изправена пред него в сияние от лунна светлина.

— Какво правиш тук?

— Аз... Искам да поговорим.

— Слушам те.

— Няма да ми простиш, нали? За тази вечер... Тя потръпна и скръсти ръце на гърдите си. — Нямах намерение да кажа това.

Раздразнен, Чад потисна една въздишка и надигна края на одеялото.

— По-добре се пъхвай тук, ако смяташ посещението да бъде продължително.

Отмести се и тя се плъзна под одеялото, придърпвайки го до брадичката си.

— Продължавам да слушам — каза хладно Чад. — На какво дължа удоволствието на това посещение? Ако ще ми казваш, че ме мразиш, не си прави труда. Чух го безброй пъти в последните няколко дни.

— Бях глупава.

Веждите му се вдигнаха нагоре.

— Как ли пък не! Мислех, че аз съм глупакът.

— Може би и двамата бяхме донякъде глупави. Ти беше моето спасение и моята скала. Не знам какво щеше да стане с мен и Абнър, ако ти не беше влязъл в живота ни.

Чад изпръхтя насмешливо.

— Нямахте да носиш нежелано дете в корема си, ако не бях влязъл в живота ти.

Сара намери ръката му и я положи на корема си. Той още беше плосък, че на Чад му беше трудно да повярва, че в нея расте нов живот.

— Направихме това дете заедно, Чад. Не съжалявам за това. Вярвам, че беше заченато в деня, когато се любихме на леглото на Кора Лий. В деня, когато ти прогони демоните си завинаги.

Чад се пресегна към нощната масичка и запали газената лампа. Блесна светлина и той се взря в лицето ѝ под нейното сияние.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Сара?

— Обичам те, Чад. Нищо и никога няма да промени това. Опитах се да те мразя, но когато потърсих в сърцето си, не намерих нищо друго, освен любов към този грижовен и състрадателен мъж, какъвто си ти. Не искам да се връщаш обратно в черупката си заради думи, изречени в гняв. — Тя докосна лицето му в нежна ласка. — Ти си най-хубавото нещо, което някога се е случвало на нас двамата с Абнър. Ще бъда глупачка, ако те напусна.

— Нямахте да ти позволя да ме напуснеш — призна Чад. — Колкото и да говореше, че ме мразиш. Носиш детето ми. Дори ако не можеш да го обичаш, бях готов да го обичам достатъчно и за двама ни. Не съжалявам, че те отведох от лагера на Хитрия вълк. Можеше да се разболееш от едра шарка и да умреш. — Тази ужасяваща мисъл го накара да потръпне. — Можех да те загубя.

— Никога няма да ме загубиш. Обеща на Абнър пълно семейство. Нямам търпение да го видя. Наистина ли мислиш, че докторът ще ми позволи да вляза в стаята му сега, когато е почти оздравял?

— Сигурен съм. Съжалявам за страданието, което ти причиних.

— Няма за какво да се извиняваш, не и след начина, по който си се грижил за Абнър. И аз не бих могла да се справя по-добре.

Замаяна въздишка се изплъзна от устните на Чад.

— Толкова се страхувах, че ще ме напуснеш. Боях се, че никога повече няма да те държа в ръцете си или да се любя с тебе.

Ръцете му я обгърнаха, притиснаха я към гърдите му, опияняваше го сладката топлина на податливото ѝ тяло. Той изстена, когато тя се изви срещу него, притискайки го плътно, гърди до гърди, бедро до бедро. Чад се помести, за да освободи пространство помежду им, прокара върховете на пръстите си по корема ѝ, слизайки по-надолу, и се зарови във фините къдрави косъмчета между краката ѝ. Проследи външния ръб на триъгълника, после се плъзна във влажните гънки на нейната женска плът.

— Ох, Чад, да — изрече тя с въздишка. — Люби ме. Моля те, люби ме.

— Първо да махнем това.

Той сръчно я измъкна от нощницата и хвърли непотребната дреха настрана. После се втренчи в нея, горещият му поглед полека се спусна по цялата дължина на тялото ѝ. Потърка кокалчетата на пръстите си о нежните ѝ зърна, после започна да масажира гърдите ѝ, повдигайки ги към жадната си уста.

Сара изстена възхитено, когато той взе едното зърно между устните си и го засмука. Тя го целуна леко по гърдите, после плъзна ръка надолу, за да погали втвърдяващата се мъжественост. В отговор той започна да гали болезнено чувствителната плът на ребрата, корема, ханша и бедрата. Галеше всяка частица от тялото ѝ, докдето можеше да стигне, докато тя го възбуждаше с ръка. Гъделичкацията ѝ ритъм го държеше на острия ръб на страстта, докато той пъшкаше и стенеше в усилие да контролира порива да излее семето си.

Очите му блестяха от страст, докато вдигаше глава от гърдите ѝ и устата му пленяваше нейната, а езикът му се задълбаваше в сладката ѝ топлина. Премести се между краката ѝ и бедрата ѝ се отвориха широко. Той чувстваше пулсирането на тялото ѝ, опирайки се във влажния ѝ отвор. Тогава тласна навътре, притискайки ханша си към нейния. Едва не полудя, когато тя се изви остро под него, привличайки го дълбоко в горещия си център. Разтърсван от първични усещания, които вилнееха у него, той ускори движенията си и те станаха неконтролируеми. Тогава тя извика и го притисна силно, сякаш се опитваше да го погълне целия.

Дивата ѝ реакция, дръзките тласъци на хълбоците ѝ срещу неговите бяха повече, отколкото Чад можеше да понесе. Ръцете му се стегнаха свирепо около ханша ѝ, докато той навлизаше и излизаше, а

яроостното триене в мястото, където бяха съединени, го изпращаше към безумна забрава. Беше болезнено набъбнал, готов да избухне, държеше се само със силата на волята.

Сара бе почти обезумяла от удоволствие. Тялото ѝ пулсираше, сърцето ѝ биеше силно, кожата ѝ пламтеше. Кръвта и се сгъстяваше там, където бяха свързани. Удоволствието бучеше като неспираща гръмотевица в ушите ѝ. Тогава тя полетя нагоре, сяпко посягайки към най-невероятната наслада, която някога беше изпитвала. Когато достигна този рай, тя се вкопчи в него и зачака Чад да се присъедини.

— И аз! — извика той, настигайки я.

Задържа я плътно, докато собственото му освобождение бунтуваше из цялото му тяло.

Починаха си малко. При следващото им любене Сара беше агресорът. Започна да го целува навсякъде, да го възбужда безмилостно, ръцете, устните и зъбите ѝ се движеха неспирно по него. Когато обгърна с устни закръгленото връхче на члена му, той се изви рязко и едва не я събори от леглото. Със свирепост изръмжаване я отстрани полека от себе си и я настана отгоре си. Тя отвори бедра и той се плъзна вътре. Още веднъж намериха мястото, където само любовниците се осмеляваха да проникнат.

Чад се събуди с усмивка на лицето и продължи да се усмихва, докато се обличаше тихо и слизаше, за да се присъедини към Райън и Куки в кухнята на следващата сутрин. Куки му сипа чаша кафе. Чад отпи от горещата течност, не можейки да изтрие усмивката от лицето си.

— Изглеждаш в добро настроение тази сутрин — забеляза Райън. — Помирихте ли се със Сара?

— Може да се каже. Как беше Абнър тази нощ?

— Момчето е достатъчно добре, за да стане от леглото — каза Райън. — Пита за майка си. Дойдох да взема закуската му. Изведнъж си върна апетита.

— Доктор Адамс ще дойде днес. Вероятно ще каже, че Абнър е оздравял, и ще му позволи да прави каквото му се иска, в разумни граници обаче. Сара няма търпение да го види и не мога да я обвинявам.

— Кога е сватбата? — запита Куки ни в клин, ни в ръкав.

— Веднага щом Абнър бъде достатъчно добре, за да присъства. Бих искал Пиърс и Зоуи да дойдат, ако е възможно.

— Може да се наложи да чакаш до пролетта, ако искаш Пиърс да дойде — каза Райън. — Зимата още не е свършила. Задава се още студ. Чад се намръщи.

— Ако времето не е хубаво, мисля, че ще минем без Пиърс. Не искам да чакам до пролетта.

Райън поклати глава в привидно отвращение.

— Не съм си и мислил, че някога ще се ожениш, Чад. Женитбата на Пиърс ни дойде като изненада, но твоята е направо шок, като знам какво мислиш за брака. Но мен никоя жена няма да ме върже — закле се той. — Мога да получа цялата любов на една жена, без да ѝ слагам пръстен на ръката.

Чад се опита да се скрие веселостта си. Райън нямаше представа какво прави любовта с мъжа.

— Когато паднеш, ще се удариш силно. Помни ми думата. Съжалявам жената, която ще хвърли око на Райън женкаря.

— И аз — усмихна се Райън. — Няма да ѝ се отрази никак добре. Не съм толкова наивен като тебе или Пиърс, макар че пръв ще призная, че и двамата сте си намерили добри жени. Вероятно единствените две, останали на света.

— Абе това не е ли двуколката на доктора, дето идва по алеята? — намеси се Куки, поглеждайки от прозореца. — Раничко идва днес.

Доктор Адамс влезе в къщата заедно с порив студен въздух.

— Ужасно студено е навън — каза той, сваляйки палтото си. — Как е моят пациент днес?

— Изгладнял като вълк и нетърпелив да излезе от леглото — отвърна Чад. — И иска да види майка си. Няма да мога още дълго да я държа настрана.

Докторът се подсмихна.

— Така си и помислих. Е, нека да го видим.

Сара се събуди от гласове в коридора. Открехна вратата на стаята и видя доктор Адамс и Чад да влизат в стаята на Абнър. Изми се, облече се и излезе бързо от стаята на Чад. Спря пред вратата на Абнър,

но се поколеба дали да влезе без покана. Беше повече от изненадана да види как вратата се отваря пред нея.

Абнър я видя да стои отвън и лицето му светна. Повика я. Звукът на гласа му освободи краката ѝ, тя прелетя през стаята, вдигна го на ръце и го прегърна здраво.

— Мамо, много ме стискаш — каза Абнър, когато прегръдките станаха твърде излиятелни. — Вече не съм болен. Доктор Адамс каза и че вече не съм заразен.

Сара се вгледа в лицето на Абнър. Бяха останали няколко корички там, където беше имало пъпки, и като че ли беше отслабнал, но иначе изглеждаше чудесно.

— Толкова ми липсваше.

Доктор Адамс пристъпи напред, усмихвайки се при сърцераздирателната гледка на срещата между майка и син.

— Абнър вече не е заразен — каза той. — Вече няма нужда да лежи, но нека се пази известно време. Давайте му да яде всичко, което поиска.

— Благодаря ви, докторе — каза Сара през сълзи.

— Благодарете на Чад, той се грижеше за момчето в трудния период.

Чад ѝ се ухили нахално.

— Тя вече ми благодари. Надявам се да нямате нищо против да прегледате и нея, преди да си тръгнете, докторе. Искам да се убедя, че с детето всичко е наред.

— С радост. Къде е стаята ти, Сара? Там ще те прегледам. — Обърна се към Чад. — Ще ме поканите на сватбата, нали?

— Можете да разчитате на това. Само чаках Абнър да се възстанови достатъчно, за да доведе преподобния.

— Ти ще ми бъдеш татко — изрече гордо Абнър.

— Разбира се, синко. Говорех сериозно, когато казах, че искам да бъдем семейство.

Заклучението на доктора беше, че Сара е добре. Уверена в любовта на Чад и тъй като Абнър вече беше преодолял болестта си, тя беше по-щастлива от когато и да било. Спомни си за родителите си. Ако го нямаше отчуждението, радостта и щеше да бъде пълна. Тъй като не можеше да накара майка си и баща си да я обичат, тя се задоволяваше с любовта на Чад.

През следващите дни Чад не даваше никакви признаци, че е позволил на демоните си да се върнат в живота му, което значително облекчи мислите на Сара. Само една нотка на неспокойствие помрачаваше радостта ѝ. Той не беше повдигнал пак темата за брак. Тя се надяваше да не е размислил за намерението си да я направи постоянна част от своя живот.

Една сурова сива утрин след около месец Чад отиде в града за припаси. Целуна я за довиждане, впрегна конете в двуколката и потегли веднага след закуска. Доктор Адамс трябваше да дойде този ден, за да свали гипса от крака на Райън, и Сара не можеше да си представи какво толкова важно има в града, че да не може да почака до утре. Чад се държеше така мистериозно, че тя прекара остатъка от сутринта да се чуди на странното му поведение.

Доктор Адамс пристигна по-късно през деня. Свали гипса на Райън и обяви, че кракът му е достатъчно здрав, за да носи тежестта му. Поради някаква странна причина като че ли не бързаше да си тръгва и се заговори с Райън на чаша кафе. Възхитителни аромати се носеха откъм кухнята и Сара с изненада видя Куки да пече нещо. Абнър седеше на една табуретка до масата и бъркаше глазура. Никой от двамата не я погледна повторно, когато тя хвърли поглед към тях, затова тя се оттегли в приемната.

След малко цялото семейство Зиглър пристигна на гости. Обстановката стана наистина трескава, когато Пиърс, Зоуи и Роби дойдоха съвсем неочаквано.

Сара започваше да подозира, че се мъти нещо, когато Чад влетя в къщата заедно с порив леден вятър, придружен от мъж, когото представи като преподобния Хигинс. Объркана, тя огледа претъпканата стая. Абнър подскачаше възбудено и тя внезапно осъзна, че е единствената, която не подозира, че днес е денят на сватбата ѝ. Изпрати гръмотевичен поглед към Чад, но това очевидно не повлия ни най-малко на приповдигнатото му настроение.

Тогава Зоуи я хвана за ръката и я поведе нагоре към стаята ѝ. Сара изпусна смаяна въздишка, когато видя красиво сметаново бяло творение от коприна, което трябваше да представлява сватбената ѝ рокля, разстлана на леглото ѝ.

— Как...? Кога...?

Очите ѝ се замъглиха. Никога не беше виждала нещо толкова красиво.

— Аз я донесох — каза Зоуи. — Нямах сватбена рокля и исках ти да имаш. Купих я веднага щом Чад прати известие за сватбата. Надявам се да ти харесва.

— Прекрасна е. Всички сте прекрасни. Защо Чад не ми е казал?

— Искаше да бъде изненада. Не беше сигурен, че ще успее, но меката зима ни позволи да дойдем. Толкова сме ти задължени, Сара. Всички се страхувахме, че Чад е изгубен за нас след трагедията. Сърцата ни бяха съкрушени, когато той замина. Ти и Абнър му върнахте живота. Планирал е и още една изненада, но предполагам, че не е станало така, както се надяваше. Няма значение — добави Зоуи. — Сега ние сме твоето семейство, никога не го забравяй.

Зоуи и момичетата на семейство Зиглър ѝ помогнаха да облече роклята и нагласиха косата ѝ. Когато приключиха, отстъпиха назад, за да се възхитят на работата си.

— Красива си — изрече замислено Зоуи, припомняйки си собствената си бърза женитба. — Щях да се омъжа в панталони и риза, ако Пиърс не беше настоял да облека рокля. Ще слеза да им кажа, че си готова.

Чад и Абнър я чакаха при най-долното стъпало. Очите на Чад грееха от любов, докато я наблюдаваше как слиза.

— Изненадана ли си, мамо? — запита радостно Абнър. — Чад ми каза да не казвам нищо.

— Добре опази тайната, синко — изрече Чад, като стисна слабичкото рамо на Абнър. — Хвани майка си за другата ръка, преподобният ни чака.

Приемната беше препълнена с усмихнати лица. Докато Сара се преобличаше горе, бяха пристигнали още хора, включително семейството, което беше купило Рокинг Ди.

— Щастлива ли си? — прошепна Чад, когато се приближиха към преподобния.

— Във възторг съм — каза Сара, отправяйки му ослепителна усмивка. — Само ако... Сянка затъмни очите ѝ после бързо изчезна. — Няма значение — каза тя весело. — Твоето семейство е всичко, от което имам нужда.

Когато стигнаха до свещеника, Чад стисна ръката ѝ.

— Ще започваме ли, преподобни?

Преподобният отвори Библията си, но преди да започне, пристигна един закъснял сватбен гост. Райън отвори вратата. Жената, застанала на прага, изглеждаше готова да се обърне и да избяга. Тогава забеляза Сара. Изхлипа приглушено и се и към нея.

Лишила се от дар слово, Сара беше шокирана и не можеше да направи нищо друго, освен да се втренчи в жената. Чад я притисна насърчително в прегръдките си и способността ѝ да говори се върна.

— Мамо!

— Не знаех дали ще дойде — каза Чад. — Искях да ти дам един ден, който да помниш завинаги. Надявам се, че си доволна.

— Обичам те, Чад Дилейни.

Сара и майка ѝ се прегърнаха за кратко, обещавайки си едно дълго гостуване, после преподобният започна церемонията. След малко Сара вече беше съпруга на Чад и толкова щастлива, че не можеше да престане да се усмихва. Останалата част от деня премина като в мъгла. През цялото време Чад оставаше нейната скала. Беше с нея, когато Хейзъл Темпъл обясни как той е пратил един от своите работници да я доведе за сватбата на дъщеря ѝ и да предаде писмо от Чад, обясняващо неща, които тя дотогава не е знаела.

— Баща ти не пожела да дойда — изрече Хейзъл, вдигайки тъжно рамене. — Твърде непреклонен е и е твърде горд, за да признае, че те е преценил неправилно. Моля се някой ден да се осъзнае — каза тя с надежда. — Можеш ли да ми простиш, дъще? Баща ти те накара да минеш през ада, а аз се страхувах да говоря в твоя защита. Едва след като напусна града, осъзнах какво съм загубила.

— Прощавам ти, мамо. Надявам се да можеш да останеш малко повече, за да опознаеш внука си.

— Започвам веднага — каза весело Хейзъл. — Къде е малкият палавник?

Когато Хейзъл тръгна да търси Абнър, Чад хвана Сара за ръка и я дръпна настрани от тълпата.

— Да се махаме оттук — каза той, отправяйки ѝ усмивка, изпълнена с дяволити обещания. — Казах на Райън да ни оставя яденето пред вратата следващите две седмици.

Вдигна я на ръце и изкачи стъпалата две по две. Внесе я в спалнята им и затръшна вратата зад тебе си.

— Обичам те — изрече той секунди преди устата му да покрие нейната. — Нека меденият месец да започне.

ЕПИЛОГ

Лятото на 1883 г.

Сара смъкна редицата пелени от възето и ги напъха в кошницата. Преди да ги внесе в къщата, се огледа за Абнър и го видя да си играе с кученцето, което Чад беше купил няколко дни след като се роди дъщеря им Аманда. Чад не искаше Абнър да се чувства лишен от внимание заради новороденото бебе и беше изненадал момчето с игривото животинче.

С времето Сара научаваше все повече за този грижовен мъж, за когото се беше омъжила. Той можеше да отрича колкото си иска състрадателната си природа, но нищо нямаше да промени факта, че е мил и внимателен, че е мъж, който поставя щастието на другите преди своето.

Сара си тананикаше, докато внасяше кошницата в къщата. Животът беше чудесен. Когато дойде дъщеричката, семейството им стана съвършено. Разбира се, не би имала нищо против да има още деца по някое време в бъдещето.

— За какво мислиш? — запита Чад, влизайки в стаята. — Изглеждаш като котенце, което току-що е изяло купа сметана.

— Щастлива съм — отвърна Сара. — Все се щипя, да видя дали не сънувам.

Чад ѝ се ухили.

— Аз живея в сън всеки път, когато се събудя до тебе.

Сара изпусна тъжна въздишка.

— Искан ми се и Райън да намери щастието. Понякога изглежда толкова самотен, че ми се обръща сърцето.

Чад изпръхтя насмешливо.

— Райън женкарят самотен? Всяка свободна и не чак толкова свободна жена в града е лапнала по него. Има богат избор от жени.

— Не е същото — възрази Сара. — Всеки има нужда от някой изключителен човек до себе си. Впрочем, къде е Райън?

— Отиде в града за пощата. Трябва скоро да се върне. Дойдох да ти кажа, че ще поправам оградите на северното пасище до края на деня. Кажи на Райън, че може да дойде при мене, когато се върне.

— Можеш и сам да ми го кажеш — обади се Райън, влизайки в стаята.

— Дойде си. Хубаво — заключи Чад. — Можем да вземем нещо от кухнята за обяд и да тръгваме веднага. Някаква поща?

— Има писмо от майката на Сара. — Подаде го на Сара и тя седна да го прочете. — И едно, адресирано до татко. От Бърт Лоури, помниш ли го?

Веждите на Чад се вдигнаха, той се опита да си спомни името. Очевидно Бърт Лоури не е знаел, че баща им беше починал преди няколко години.

— Старият приятел на татко от армията, нали?

— Същият — отвърна Райън. — Мисля, че никой не му е казал за татко. Имал ранчо близо до Тусон. Ето, прочети го сам.

Чад извади писмото от плика и го прочете бавно.

— Е, проклет да съм. Бърт търси отдавна изгубената си дъщеря и иска да разбере дали татко може да отдели някой от синовете си, за да му помогне да я намери.

— Пише, че умира и иска да види момичето, преди да напусне този свят — добави Райън. — Много неща не е казал, но смятам лично да разбере, когато го видя.

— Отиваш в Тусон? — каза Чад, изненада оцвети думите му. — Защо просто не пишеш да му кажеш, че татко е починал и никой от нас не може да отиде?

— Искам да отида, Чад. На вас ще ви се отрази много добре да поостанете сами, а жените тук започват да ме отегчават. — Ухили се нахално на брат си. — Мисля лично да разбере дали жените в Аризона са различни от тези в Монтана.

— Ами ранчото?

— Какво? Управлявах го сам две години, сега е твой ред. Имаме опитни работници, ранчото може да се управлява почти самичко. Ще намеря момиченцето на Бърт, ще пробвам жените между Драй Гълч и Аризона и ще се върна, когато се наситя. Може би ще оценя ранчото след малка почивка.

Чад усещаше, че Райън е неспокоен напоследък, но не знаеше защо. Брат му не беше обсебен от ранчото като Чад и Пиърс и Чад не можеше да го обвинява, че иска да опита от живота повече, отколкото ранчото можеше да му предложи.

— Не си детектив, Райън. Бърт пише, че вече е наел детектив и човекът научил малко, освен онова, което Бърт вече е знаел.

Райън вдигна рамене.

— Бих искал да хвърля един поглед. Какво мога да загубя?

Сара беше свършила да чете писмото от майка си точно навреме, за да улови същината на разговора. Беше натъжена от намерението на Райън да замине, но не беше изненадана и тя усещаше неспокойствието у него, затова много ѝ се искаше той да си намери една изключителна жена, която да обича.

— Ще ни липсваш, Райън — каза тя с искрено чувство. — Тук няма да бъде същото без тебе.

— Съмнявам се, че ще ви липсвам особено много — отвърна той с намигване. — Вие двамата имате очи само един за друг. Направо да ти се повдигне.

— Кога заминаваш? — запита Чад.

— До един или два дни. Трябва да уредя нещата в банката, да имам на разположение пари, докато не съм тук. Мисля да стигна на кон до Чейен и оттам да взема влака за Тусон.

— Внимавай — каза Сара.

— Светът е суров, Райън — предупреди го Чад. — Помни ми думата, така е. Двете години, които прекарах в странстване от град на град, в гонене на разбойници, ме просветиха изключително добре. Ранчото е питомна работа в сравнение с това, което най-вероятно ще откриеш.

— Не се тревожи за мене, Чад — изрече Райън наперено. — Мога да се грижа за себе си.

Думите му увиснаха като тежък слой пушек във въздуха, след като той излезе от стаята.

— Имам лошо предчувствие — изрече замислено Чад и се намръщи.

— Райън е само една година по-млад от тебе, Чад, няма да пострада. Съжалявам жените между Драй Гълч и Аризона — пошегува се Сара.

— Мисля, че мъжът трябва да разпери криле — допусна Чад. — Аз го направих и виж какво си намерих. Жена, която се интересуваше достатъчно много от мене, за да пренебрегне недостатъците ми. Ти плени сърцето ми така, че благодаря всеки ден на бога, че ни събра и ми даде син и дъщеря, които са ми по-скъпи от собствения ми живот.

— Обичам те, Чад Дилейни. Искан ми се да имаше някакъв начин да ти покажа колко много те ценя.

Усмивката на Чад съдържаше неизброими обещания.

— Можеш, скъпа. Вместо да поправам ограда, нека двамата с тебе да се качим горе.

— Абнър...

— Видях го да отива в конюшните с Мъри.

— Аманда...

— Спи. Някакви други извинения?

— Наистина нямам никаква воля, когато става дума за тебе.

Тя се надигна на пръсти и го целуна право в устата.

Това беше всичкото разрешение, което беше необходимо на Чад. Той я грабна на ръце и изтича нагоре по стъпалата.

Издание:

Кони Мейсън. Да укротиш вятъра

ИК „Ирис“, София, 2010

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 978-954-455-069-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.